

TJUGOÅTTA DAGAR

Gunnar Holmgren

Dag 1, 26 september

Det var fortfarande helt mörkt när den lilla gruppen, tidigt om morgonen, korsade Rio Nive och vandrade ut ur staden genom Porte d'Espagne i riktning mot Orrison längs Route de Napoleon på Pyrenéernas nordsluttning. De var alla spända på vad den förestående 800 kilometer långa pilgrimsvandringen till Santiago de Compostela skulle innebära. Någon kanske till och med var osäker på om man skulle klara den första strapatsrika vandringen över Pyrenéerna till Roncesvalles. De hade ju läst Paulo Cuelhos bok 'El Peregrino' där pilgrimen spenderade flera dagar i bergen och sett filmen 'The way' där vandraren förfrysar till döds i bergen i en hastigt påkommen snöstorm. Än så länge befann de sig på låglandet nära bebyggelse, men utom stadsljusens sken. Det var nästan magiskt hur klart stjärntecknet Orion lyste på stjärnhimlen framför dem; Orion som fått sitt namn av Poseidons son. Han bländades av kung Oinopion av Chios sedan han sökt våldta dennes dotter, men hans syn återställdes av den uppgående solen. Orion dödades senare av Artemis och förvandlades till en stjärnbild. Vill Orion önska dem lycka till och kanske göra dem klarsynta så att de, efter en tids blindhet, kan se mänskligheten som den är och inte bara lita på gällande narrativ? Den kanske till och med kan ta med sig ett budskap från dem in i framtiden? När de kommer upp på högre höjd och det börjar ljusna, ser de att dimman ligger tät i dalarna, och de kommer att vandra in och ut ur dimbankarna tills de definitivt befinner sig på höjder ovanför molnen.

När man lämnar St. Jean Pied de Port har man att antingen följa den mer låglänta sträckningen längs bilvägen runt fjälltopparna, eller ta vägen över fjället, upp till 1400 meters höjd, som Napoleon valde för sin armé 1807, Route Napoleon. De valde den senare.

Uppe på fjället strövar flockar av hästar omkring på de fjärran fjälltopparna. Finns det vildhästar nuförtiden? Ett par gånger stöter de på fåraherdar med sina herdestavar, hundar och fårhjordar. Det ger nästan en biblisk känsla. De har inte med sig någon speciell matsäck, trots att de vet att det inte finns några försäljningsställen under de sista två milen över fjället, men strax bortom sista pilgrimshärbärgat i Orrison stannar de och äter av medhavd torkad frukt och dricker vatten. När de sitter och äter sin torkade frukt får de plötsligt sällskap av en pilgrim från Vatikanen som ogenerat tar för sig av den torkade frukten och sitter och språkar ett tag. Det visar sig att han gör sin pilgrimsvandring tillsammans med en hel grupp präster från Vatikanen. Ja, varför inte? Vi pilgrimer delar ju på allt och hjälper varandra. 'Om du får detta av mig nu så ger du tillbaka det senare, men då till någon annan behövande pilgrim'.

Senare på dagen ser de dem igen studerande bibeln vid klostret i Roncesvalles. Själv känner jag mig kanske inte ännu som en pilgrim, men det skall visa sig att jag, så småningom, efter två veckors vandring kommer att känna det helt naturligt att identifiera mig som pilgrim.

Under min vandring hade jag, trots mycket rigorösa viktkrav, ett exemplar av Coelhos bok Pilgrimen (med undertiteln: En magikers dagbok), på originalspråk, i min ryggsäck. Skälet var kanske framför allt att försöka lära mig lite spanska under vandringen. Jag hade också läst Per Lagerkvists pilgrimstrilogi: Ahasverus död, Pilgrim på havet och Det heliga landet. Dessa berättelser ger mig en litterär, andlig och lite mystisk dimension av min vandring. Så här skildrar Coelho när pilgrimen och hans läromästare, Peter, närmar sig Roncesvalles från bergen:

Nos habíamos andado más de quinientos metros cuando, tras bordear una curva, el mundo cambió de repente. Una gigantesca planicie ondulada se extendía ante nosotros, a la izquierda, en la camino de bajada, a menos de doscientos metros de nosotros, un lindo pueblecito con sus humeantes chimeneas nos espera. Comencé a caminar más rápido, pero Petrus me detuvo. Creo que es el mejor momento de enseñarte la segunda Práctica de RAM çdijo, sentándose en el suelo e indicándome que hiciera lo mismo. Me senté de mala gana. La vista del pueblecito con sus chimeneas humeantes me había perturbado bastante. De repente me di cuenta de que llevábamos una semana entre los matorrales, sin ver a nadie, durmiendo a la intemperie y caminando toda el día....
Que tal la traversía por los Pirineos?
Preguntó, alcabo de un rato. Muy bien, respondi, sin querer alargar la conversación. Debe haber estado muy bien, puesto que tardamos seis días en hacer lo que se pudo haber hecho en sólo uno.
No creí que estaba diciendo.... Estás tan obecado por llegar a tu espada que te olvidas de lo mas importante? Es necesario caminar hasta ella. Por mirar fijamente hacia Santiago que no puedes ver desde aquí, no te diste cuenta de que pasmos por determinados lugares cuatro o cinco seguidas, en diferente ángulos.... Cuando se viaja en dirección a un objetivo, dijo Petrus, es muy importante prestar atención al Camino.... Y Petrus me enseñó El Ejercicio de la Velocidad.... Miraba el pueblecito frente a mí y empezaba a crear toda una historia en él: cómo fue construido, qué fue de los peregrinos que po allí pasaron, la alegría de encontrar gente y hospedaje después del viento frío de los Pirineos.

Vi hade inte vandrat mer än ett femtiotal meter efter det att caminon hade gjort en krök, förrän landskapet förändrade sig totalt. Ett slättland bredde ut sig framför oss, till vänster, i dalen nedanför oss, längs caminon, på mindre än femtio meters avstånd väntade oss en liten by med sina rykande skorstenar. Jag började omedvetet vandra mycket snabbare, men Petrus hejdade mig. Jag tror att det är dags att jag undervisar dig om RAM-ordens andra levnadsregel. Jag kände mig illa till mods. Uppenbarelsen av byn med sina mänskliga boningar, hade berört mig starkt. Jag erinrade mig att vi hade tillbringat en vecka i vildmarken, utan att träffa en människa, sovit utomhus, vandrat hela dagarna och levt på torkad fisk. Vad tyckte du om vår vandring över Pyrenéerna frågade Peter. Bra svarade jag utan eftertanke. Den måste ha varit mycket bra eftersom du valde att spendera en vecka för en sträcka som man normalt avverkar på en dag. Jag kunde inte tro att han talade sanning.... Du har varit så fokuserad på att hitta ditt riddarsvärd att du inte har lagt märke till hur vi har vandrat. Vi har vandrat runt samma bergstopp i sex dagar. Även om man är helt fokuserad på sitt mål är det nödvändigt att också fästa uppmärksamhet på vägen dit.... Jag ska nu lära dig 'El Ejercicio de la velocidad'.....Vi hade kommit in i byn och jag försökte föreställa mig dess historia, hur den uppstått, hur pilgrimer i århundraden hade passerat genom den, glädjen att träffa gästvänliga människor efter att ha tillbringat en vecka med de kalla vindarna på Pyrenéerna.

Isabella

Det var en kall dag i slutet av september. Isabella tryckte hakan mot bröstet för att slippa snålblåsten och slank hastigt in genom glasdörren till byggnaden som hyste Sanningsministeriet, men inte tillräckligt hastigt för att hindra en virvel av dammfin sand att följa med in. [fritt efter inledningen till George Orwells 1984]

Det påstods att sanningsministeriet hade tretusen rum ovanför marknivån, med motsvarande avläggare under den. Det var veckan före den årligt återkommande hatveckan, så sanningsministeriet hade fullt upp med förberedelserna, speciellt som man i år hade att lansera en ny huvudfiende att rikta sitt hat mot. Det var sanningsministeriets ansvar att implementera alla nödvändiga korrigeringar i historiska dokument för att de skulle bli kompatibla med den nya historieskrivningen. De senaste årens framsteg inom området artificiell intelligens, AI, hade visserligen underlättat arbetet avsevärt. Tidigare hade man ju varit tvungen att manuellt skriva om alla historiska tidningsartiklar, böcker, brev och filmer för att bli kompatibla med ett nytt narrativ, men även om AI kunde identifiera och skriva om alla artiklar, måste man ändå kontrollläsa manuellt inför det formella fastställandet. Inom bildbehandlingen hade införandet av AI inneburit en revolution, och väsentligt reducerat antalet bilder som man tidigare hade varit tvungen att helt enkelt kassera. AI kunde nu snabbt förändra utseendet, till oigenkännlighet på personer som inte längre ansågs kompatibla med den nya historieskrivningen, eller helt enkelt ta bort dem och ersätta utrymmet med lämplig bakgrund.

För att kunna upprätthålla historiska beskrivningar som överensstämde med gällande narrativ, kunde man naturligtvis inte tillåta existensen av pappersbaserade dokument och böcker. Allt fanns emellertid bevarat som digitala versioner, vilka löpande kunde revideras så att de förblev kompatibla med aktuella sanningar. Beträffande facktexter var problemen inte så stora, eftersom det oftast räckte med att korrigera vissa realuppgifter. Beträffande litterär text var problemet större, och innebar ibland att hela grundupplägget måste göras om. Här hade man numera stor nytta av AI, som kunde skriva om en hel roman med behållande av den ursprungliga författarens litterära stil, men med ett innehåll som inte stod i motsats till gällande narrativ. Destruktionen av de miljontals dokument som existerade i pappersformat, hade varit en formidabel uppgift som leddes av sanningsministeriet. Man var nu, i stort sett, klar med de offentliga biblioteken och arkiven, och var mitt uppe i slutfasen av privata böcker och dokument. Folk hörsammade i hög utsträckning uppmaningen att lämna in böcker, fotografier, brev och andra dokument som man hade i pappersformat. Det fanns emellertid ett antal dissidenter som vägrade lämna in sina dokument för destruktion, eller påstod sig inte ha några. För att samla in dessa, hade Sanningsministeriet en speciell ”brandkårsavdelning” som gjorde utryckningar för att leta fram gömda dokument och elda upp dem. Detta gjordes ofta på grund av vissa medborgares allmänt misstänkta beteende, eller på grund av anmälningar från andra ansvarskännande medborgare. Anmälan belönades med bonuspoäng som kunde omsättas i förmåner eller varor. Oanmälda innehav straffades hårt, från böter till att brottslingen helt enkelt försvann från samhället, beroende på graden av brott.

På den tiden då internet var obegränsat tillgängligt för alla, var Sanningsministeriets huvuduppgift att kontrollera den information som lades ut på nätet, eller på annat sätt gjordes allmänt tillgänglig. Man gjorde så kallad faktakontroll, det vill säga kontrollerade att den utlagda informationen och även privat kommunikation, talad eller skriftlig, stod i överensstämmelse med gällande narrativ. Man klassificerade all information i tre kategorier: som *sann* (dvs överensstämmer med narrativ och värdegrund; Oftast information som kom direkt från Regimen), *misinformation* (dvs information som föll utanför det gällande narrativet) eller *desinformation* (dvs information som avsiktligt låg utanför narrativet i avsikt

att destabilisera samhället). Man arbetade också med att informera allmänheten om organisationer eller individer som a priori kunde misstänkas för att sprida desinformation, så att allmänheten kunde undvika dessa. De identifierade organisationerna eller individerna stängdes normalt av från att kunna publicera på internet. Detta kallades *deplattformering* eller *cancel-kultur*, och kunde även tillämpas på personer som tenderade att samtala med de utpekade organisationerna eller personerna. Efterhand blev arbetsbördan för ministeriet mycket stor, trots att man kunde automatisera stora delar med nyttjande av AI-tekniker. Det visade sig att dissidenterna utvecklade ett språk som formellt uppfyllde alla krav på konformism med narrativet, men där dissidenterna inbördes ändå kunde utläsa det underliggande budskapet. Det kunde röra sig om sådana subtila detaljer som ordföljd, synonymer eller artikelns disposition. Detta medförde att alla icke-Regimanknutna enheter helt stängdes av från internet, och begränsades till den Regim-kontrollerade delen av internet. För att desarmera dissidenternas 'fikonspråk' började man utveckla det så kallade 'nyspråket' som skulle omöjliggöra tvetydigt innehåll i språket. Detta kompletterades med direktivet att det blev obligatoriskt att ta del av Statstelevisionens nyheter och övrig information på daglig basis. Antalet unika meddelanden till privatpersoner per vecka begränsas för att undvika att desinformation skickas till stora grupper i samhället. Google-funktion och Wikipedia-funktion fanns fortfarande, men begränsades förstås till Regim-kontrollerade delar.

Isabellas eget expertområde var nyspråksvetenskap. Redan i skolans mellanstadium hade hon fascinerats över språkets betydelse för att föra fram ett budskap. Hon hade tagit starkt intryck av de Postmodernistiska strömningar som var förhärskande vid den tiden som hävdade att språket inte bara beskrev verkligheten. Det var till och med så att språket påverkade verkligheten. Det behövde dock inte vara kopplat till verkligheten i den mån någon objektiv sådan existerade. Enligt Heideggers filosofi (en av Postmodernismens favoritfilosofer): *Förnuftets beståndsdelar - ord och begrepp - är hinder som måste skalas bort, genomgå destruktion eller på annat sätt avslöjas.* I samband med klimatrörelsen på 2020-talet hade språket haft stor betydelse. Till exempel sade man i början 'den globala uppvärmningen', vilket ändrades till 'den globala klimatförändringen' i och med att uppvärmningen tycktes upphöra i början av 2000-talet. Ett annat exempel var den viktiga benämningen 'klimatförnekare' på personer som var skeptiska till människans stora bidrag till klimatförändringarna. Vissa ord hade man redan på den tiden förbjudit helt, till exempel det så kalla de n-ordet. Idag har språket mycket hög prioritet från Partiets ledning. Så hög att man har påbjudit ett officiellt 'nyspråk' som är obligatoriskt i alla sammanhang. *Åndamålet med nyspråket är inte bara att tillhandahålla ett uttrycksmedel för det narrativ som gäller för tillfället utan även omöjliggöra alla andra sätt att tänka. Avsikten är att då man en gång för alla hade övergått till nyspråk, och gammalspråket var bortglömt, skulle en irrlärlig tanke, det vill säga en tanke som avvek från det officiella narrativet, vara bokstavligen otänkbar, åtminstone i den mån tankar är beroende av ord. Ordförrådet är uppbyggt så att det exakt, och ofta mycket subtilt, kunde uttrycka varje åsikt som en partimedlem lämpligen kunde önska uttrycka, samtidigt som det uteslöt alla andra betydelser och även möjligheten att indirekt finna på dem. Detta åstadkoms delvis genom att skapa nya ord, men huvudsakligen genom att eliminera icke önskvärda ord och att skala bort oortodoxa betydelser, och såvitt möjligt alla bibetydelser från de ord som lämnades kvar. Det kan man förstå med ett exempel. Ordet 'fri' ingår fortfarande i språket, men kan användas endast i betydelser som 'hunden är fri från ohyra' eller 'åker är fri från ogräs'. Det kan emellertid inte användas i den forna betydelsen 'politiskt fri' eller 'intellektuellt fri' eftersom politisk och intellektuell frihet inte existerar.* Den läsare som har läst George Orwells roman 1984, känner kanske igen tankegångarna. Isabella betraktade alltså sitt arbete med nyspråket som mycket stimulerande och viktigt för samhället.

För landets sammanhållning var man i stort behov av att kunna samlas mot en yttre fiende. Regimen hade nyligen, inför den förestående hatveckan, offentliggjort att man hade en ny yttre fiende, Eurasien. Under de senaste tvåhundra åren hade man haft problem att identifiera någon fiende, eftersom landet hade deklarerat sig som neutralt, alliansfritt och som ett fredsälskande land. Man hade till och med marknadsfört sig som 'den humanitära stormakten' och gärna profilerat sig som fredsmäklare i internationella sammanhang. Trots den egna vapenproduktionen hade man som helig princip haft att inte exportera vapen till krigförande länder. Detta problem, med brist på fiende, hade försvunnit direkt i och med den formella anslutningen till Oceanien. Därmed kunde man direkt tillgodoräkna sig Oceaniens fiender som sina egna fiender. Direkt vid anslutningen fick man också ett kraftigt uppsving för vapenindustrin eftersom man direkt började leverera vapen till Oceaniens pågående krig. Det blev förstås en viktig uppgift för Sanningsministeriet att eliminera alla historiska uppgifter om att landet hade haft som princip att inte exportera vapen till stridande länder eller till länder med stor krigsrisk.

Tidigare, för åtskilliga år sedan, hade Isabella fått hjälp av sin barndomsvän Greta med arbetet inför hatveckan. Detta var naturligtvis inte längre inte möjligt. Innan Isabella tog sig an sina arbetsuppgifter, gick hon fram till fönstret och tittade ut. Hon såg tre gigantiska upplysta byggnader: Fredsministeriet, Kärleksministeriet och Överflödsministeriet. Mellan ministerierna låg staden i mörker; Man sparade, som vanligt, på elektriciteten inför hatveckan. Men varför hade Greta försvunnit så plötsligt? Trots att man sparade på elektricitet, kunde man tydligt urskilja partiets tre slagord i elegant gigantisk text mot de vita fasaderna: KRIG ÄR FRED; FRIHET ÄR SLAVERI; OKUNNIGHET ÄR STYRKA. Sanningsministeriets eget slagord var: *Den som kontrollerar nutiden kontrollerar också historien; Den som kontrollerar historien kontrollerar också framtiden.* Kanske var detta en ledtråd att ta fasta på? Isabella hade, som anställd på sanningsministeriet, kunnat efterforska i arkiven vad det hade blivit av Greta. Ingenstans hade hon funnit något spår. Systemen bekräftade till och med att Greta aldrig hade existerat. Isabella hade kontrollerat klasslistorna från skoltiden; Inte ett spår av någon Greta. Inte ens på de gamla klassfotona fanns någon som liknade Greta. Under långa tider hade hon ärligt trott att Greta aldrig hade existerat och att minnet av henne bara var en chimär orsakad av onda mardrömmar. Anledningen till att Isabella åter hade börjat tro på drömmen om Greta var att hon hade fått ett handskrivet (!) brev från Gretas Bror Hans, där han undrade om Isabella hade någon aning om hur Greta hade försvunnit.

Reguljär postgång, som förr, var naturligtvis förbjuden; All kommunikation och dokumentation gjordes digitalt nuförtiden. Inte ens gammal pappersbaserad dokumentation var tillåten, men kopior fick existera i digitalt format. Innehav av traditionella böcker i pappersformat var, sedan länge, strängt förbjuden, och hade högt straffvärde. De flesta traditionella böcker fanns emellertid tillgängliga i digitalt format, vilket innebar att innehållet kunde hållas uppdaterat i enlighet med det gällande historiska narrativet. Hans handskrivna brev hade Isabella fått levererat direkt i sin kappficka utan att hon ens märkte när överlämnandet skedde. Hon brände naturligtvis upp brevet direkt hon hade läst det. Isabella hade, genom sanningsministeriets internutbildning, blivit varnad för att sådan subversiv, av fienden understödd, kommunikation existerade i samhället, men hade tvivlat på det ända tills hon blev del av det själv. Isabella insåg nu att hon hade förlorat sig i egna subversiva tankar alldeles för länge, säkert mer än en minut. Detta bekräftades av arbetskamraternas flackande blickar. Det var ju så lätt att skicka in en orosanmälan till internkontrollen och en sådan belönades i regel med många bonuspoäng. Det ville hon inte riskera och tog plats vid

närmaste arbetsplats och loggades in automatiskt med orden: *Välkommen Isabella* följt av listan över dagens arbetsuppgifter och *Ha en klimatsmart dag*.

Isabella hade en befattning som tjänsteman av rang 4 på den tiogradiga tjänstemannaskalan. Arbetet bestod av arbetsledning för en grupp av tjänstemän i det stora arbetet att korrigera de historiska dokumenten så att de stod i överensstämmelse med aktuellt narrativ med den nya statsfienden. Textmassan ändrades med hjälp av AI-systemen, så Isabellas arbete bestod mest i att fördela arbetet, kontrollera och skicka vidare till nästa kontrollnivå, samt att säkerställa att inget dokument hade lämnats utanför revisionen. I vissa fall hade hon direktiv att dramatisera vissa tidningsrubriker för att bli ännu mer kompatibla med det gällande narrativet. Hon lade ner stor möda på sitt viktiga arbete, med en förhoppning att efter en väl genomförd hatvecka komma ifråga för att befordras till rang 3 med de extra privilegier som det skulle innebära.

Mitt på dagen samlades man för att gemensamt ta del av Statstelevisionens senaste nyhetssändning följt av en kort hatstund för att man gemensamt skulle kunna avreagera sig och visa sitt hat mot regimens fiender. Nyhetssändningen var obligatorisk för alla medborgare och närvaron följdes upp som en del av det allmänna övervakningssystemet.

Efter hatstunden skyntade Isabella ett välbekant ansikte bland de närvarande. Var det inte Åsa, hennes och Gretas gamla kompis från tiden som klimataktivisterna med fredagsdemonstrationer med mera? Jovisst var det Åsa; Dom hade inte setts på många år. Hur står det till, och vad har du gjort alla dessa år? Åsa hade just blivit befordrad till tjänsteman av grad fyra och blivit förflyttad till Sanningsministeriet. Hon var mycket entusiastisk inför sina nya uppgifter. Efter en del prat om sina respektive karriärer, slog det Isabella att hon kunde kolla upp med Åsa om vad hon kände till om Greta. Till sin förvåning hörde hon Åsa säga att hon inte kände till någon Greta. -Men dom hade ju varit så nära kompisar på den tiden? Åsa tillade att hon faktiskt, på senare tid, hade läst de gamla tidningsartiklarna från tiden som klimataktivisterna och ifall någon Greta hade existerat så skulle hon förstås ha omnämnts i de dokumenten. Både hon själv och Isabella omnämndes i artiklarna som några av de ledande i klimataktivismen på orten. Isabella kände sig besviken och förvirrad, när de skiljdes för att hasta tillbaka till sina respektive arbetsplatser.

När arbetsdagen var slut gick Isabella till fots till sin lilla lägenhet på sjunde våningen i Segerhuset. Hon fick ta trapporna eftersom hissen förstås inte fungerade under elransoneringen. Det var redan mörkt, och eftersom man sparade in på den elektriska belysningen inför hatveckan kunde man tydligt se stjärnhimlen. Isabella tyckte att stjärntecknet Orion lyste speciellt tydligt ikväll. Det var precis som om Orion bar bud om något särskilt ikväll. I så fall måste det vare ett budskap från längesedan.

Dag 2, 27 september

Allt är väl efter den första etappen av pilgrimsvandringen. Efter att ha övernattat i en stor sovsal i klostret i Roncesvalles och intagit en frukost på den närliggande restaurangen fortsätter vi vandringen efter att ha passerat skylten med 790 km till Santiago de Compostela. Vi känner igen flera av dem som startade från St. Jean Pied de Port igår, omgivningen har bytt språk från franska till spanska, och vi känner tillförsikt efter att ha klarat den första svåra etappen över Pyrenéerna utan stora problem. En profil som vi ska stöta ihop med flera gånger under dagen är en man med en åsna som bär hans packning. Det finns också ett ungt par med en ettåring i en specialkonstruerad ryggsäck. Men vad är det för övrigt för människor som ger sig ut på en 800 km lång pilgrimsvandring? Är dom religiösa sökare, filosofer, äventyrare eller helt enkelt motionärer. Det finns alla dessa sorter och flera därtill ska det visa sig under de kommande veckorna.

Hermann Hesse ställde sig också frågan om vandrarens karaktär efter det att han gjort en vandring i Alperna strax efter första världskriget efter att länge varit tyst som författare. Så här skriver han i sin lilla skrift 'Wanderung':

Der Wanderer ist in vielen Hinsichten ein primitiver Mensch, so wie der Nomade primitiver ist als der Bauer. Die Überwindung der Sesshaftigkeit aber und die Verachtung der Grenzen machen Leute meines Schlages trotzdem zu Wegweisern in die Zukunft. Wenn es viele Menschen gäbe, in denen eine tiefe Verachtung für Landesgrenzen lebte wie in mir, dann gäbe es keine Kriege und Blockaden mehr. Es gibt nichts Gehässiges als Grenzen, nichts Stupideres als Grenzen. Sie sind wie Kanonen, wie Generäle: solange Vernunft, Menschlichkeit und Friede herrscht, spürt man nichts von ihnen und lächelt über sie, - sobald aber Krieg und Wahnsinn ausbricht, werden sie wichtig und heilig. Wie sind sie uns Wanderern in den Kriegsjahren zur Pein und Kerker geworden! Der Teufel hole sie!

Vandraren är på många sätt en primitiv människa, liksom nomaden är primitivare än bonden. Men segern över bofastheten och föraktet för gränserna gör folk av mitt slag till vägvisare in i framtiden. Om det fanns fler människor, i vilka det levde ett lika djupt förakt för gränser som i mig, då funnes varken krig eller blockader mer. Det finns inget värre än gränser, inget dummare än gränser. De är som kanoner, som generaler: så länge förnuft, mänsklighet och fred härskar, märker man dem inte och ler åt dem – men så fort krig och vansinne bryter ut, blir de viktiga och heliga. Hur har de inte blivit oss vandrare till pina och fängelse under krigsåren! Mätte fan ta dem!

Ordet pilgrim betyder främling, och det ska visa sig att det är mycket relevant eftersom många nationaliteter är representerade.

Coelhos pilgrim får ett antal goda råd av en präst vid klostret i Roncesvalles, bland annat:

La ruta Jacobea está marcada con puntos amarillos, pintados por toda España, dijo el padre, cuando volviamos al lugar donde se quedó Petrus, si en algún momento te perdieras, busca esas marcas, en los árboles, en las piedras, en las señales, y podrás encontrar un lugar segura.

Tengo un buen guía.

Pero procura contar principalmente contigo mismo, para no pasar seis días yendo y viniendo por los Pirineos.

Eso quiere decir que el padre ya sabía la historia.

Pilgrimsleden är markerad med gula pilar, målade i hela Spanien, sade fadern, när vi blev på tu man hand utan Petrus. Om du någon gång går vilse, spana efter dessa markeringar, på träden, på stenarna, på vägmärkena, och du ska åter finna den rätta vägen.

Jag har en bra guide.

Men du måste i första hand lita till dig själv, så att du inte i onödan spenderar sex dagar irrande i Pyreneerna.

Fadern kände tydligen redan till historien!

Nu börjar några dagar då vi ska finna våra dagsrutiner så att vi kan njuta av upplevelsen i övrigt. Det ska visa sig att det verkligen utvecklas en daglig rutin: Uppstigning väl före soluppgången, en snabb frukost, starta vandringen i mörker och före middagens värme, så att vi får uppleva gryningen på vandrande fot, En andra frukost 'El segundo desayuno' efter två timmar, lunch efter ytterligare två timmars vandring, ytterligare två timmars vandring till ett lämpligt natthärbärge, dusch, tvätt av kläder, vila, gå ut på byn och träffa någon att äta middag ihop med; Ofta John från Island som sitter på torget, middag självlagad eller 'menu de peregrino' på någon bar, kryp i säng före tio då lampan släcks och tystnad anbefalles. Själv

trivs jag bra med rutinerna, men det passar förstås inte alla. En praktisk sak som vi tre i vårt lilla sällskap tillämpade var att lägga en summa pengar i en gemensam tygpåse, *el bote*, för att betala gemensamma utgifter som notan på barer och kaféer eller natthärbergen, så att vi inte behövde tjafsa om pengar under vandringen.

Dagens etapp blev ungefär lika lång som gårdagens, cirka 30 km, men på platt land och kändes därför betydligt lättare. Den avslutades med att vi passerade Puente del Diablo i Larrasoña, tog in på ett privat albergue och lagade egen middag på pasta inköpt i affären intill.

Hans

Det är en härlig sensommarkväll. Solen värmer fortfarande i solhörnet trots att det är i slutet av september. En trumvirvel från en ensam Hackspett ekar i fjärran. Småfåglarnas kvitter hör man inte så mycket av så här på sensommaren, men Koltrasten iakttar mig intensivt från gräsmattan. Vi har umgåtts hela sommaren, från det intensiva kvittret och bobyggandet i Spireabusken i våras. Han har tydligen bestämt sig för att stanna kvar här över vintern. Bortsett från det svaga ljudet av den stora aspens löv i den svaga vinden råder den fullständiga tystnaden. Vi har tagit upp den sista potatisen. Den ska nog räcka över hela vintern och en bra bit in på våren. Det växer ju som aldrig förr tack vare det allt gynnsammare klimatet och den allt högre koldioxidhalten. Det är verkligen skönt att kunna odla sin egen potatis och fiska sin egen fisk. Det var förstås finare när vi hade äng där potatislandet är nu. Ängen var ju pappas stolthet på den tiden då stugan enbart användes som familjens sommarstuga. Tänk ändå hur samhället har förändrats sedan pappa gick i pension och gick sin långa pilgrimsvandring till Santiago de Compostela för trettio år sedan. Då kunde man röra sig fritt i nästan hela världen med alla färdmedel inklusive flyg. Varslen fanns väl redan då med klimatalarmismen och Covidpandemin, om vi bara hade varit tillräckligt uppmärksamma på dem. Det värsta övergreppet var nog Covidpandemin med omfattande nedstängningar, miljontals döda på grund av viruset och den anbefallda 'vaccineringen' och test av övervakning inklusive selektiva rörelsebegränsningar samt ekonomisk nedgång och utslagning av småföretag på grund av nedstängningarna och de stora statliga lånen och subventionerna. Att ingen politiker ställdes till svars för dessa övergrepp har fått oanade konsekvenser några decennier senare. Det var i början av de mera systematiska och permanenta rörelsebegränsningarna som jag, tillsammans med Greta, min syster, mamma och pappa, besökte stugan efter många år. Det var efter den resan som både Greta, mamma och pappa försvann spårlöst. Jag kontaktade vår gamla skolkamrat Isabella för att få hjälp med att hitta dem, men utan resultat. Isabella var lika frågande som jag. Jag fick nyligen veta att Isabella fortfarande har en anställning på Sanningsministeriet och har avancerat till tjänsteman av rang 4, så jag beslöt att kontakta henne igen för att hon möjligen skulle kunna få fram något nytt genom sitt arbete.

Större delen av befolkningen bor och verkar i de stora städerna, kanske 99%. Endast denna majoritet har tillgång till samhällets service. Resterande del bor och verkar fortfarande på landsbygden. Folket där kallas 'plorers'. Jag vet inte varför; kanske kommer det från amerikanskans deplorable (ung. de ömkansvärda), ett uttryck som infördes för länge sedan av den amerikanska presidentkandidaten Hillary Clinton. Hur som helst så tolereras Plorerna av samhället så länge de sköter sig själva och inte ställer till något besvär. De anses emellertid mentalt underlägsna de fullvärdiga medborgarna. Kanske är det också så att Plorerna skulle vara svårare att kontrollera via 6G-nätet och kameror eftersom 6G-antennerna och kamerorna måste installeras mycket tätt för att fungera. I inget av de parallella samhällena finns någon reguljär postgång av traditionell typ längre, eftersom endast digital information tolereras. För att framföra okontrollerad pappersbaserad information måste man alltså utnyttja det speciella kurirsystem som är väl känt bland Plorerna, men är praktiskt taget okänt bland de fullvärdiga

medborgarna. När sådan post har en mottagare i kontrollerade områden görs överlämnandet diskret. Jag skickade en liten sonderande not om Greta till Isabella för en tid sedan, och är mycket spänd på om hon kommer att höra av sig. Jag kanske måste skicka henne papper och penna för att möjliggöra detta.

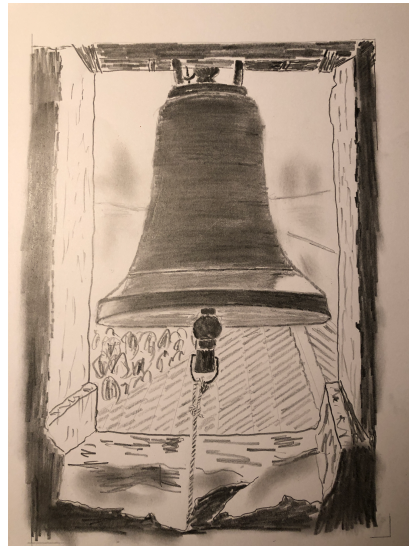
- Vill du ha ett glas vin före maten? ropar min fru Lina från köket.

- Ja tack gärna svarar jag medan solen går ner bakom granskogen.

Innan jag har druckit ur vinet hinner det bli mörkt och stjärnhimlen börjar framträda.

Konstigt, jag har aldrig tidigare lagt märke till att Orion är så framträdande. Sade inte pappa någon gång att han upplevde att Orion var hans ledstjärna under pilgrimsvandringen? Det är som om Orion bär en hälsning från en tid före den teknokratiska totalitarismen.

DAG 3, 28 september

Vi lämnade Larrasoaña i gryningen med Pamplona som mål för dagen. Vi stannade till i den lilla klosterkyrkan i Zabaldika och fick ett mycket givande samtal med en av nunnorna där om bland annat pilgrimsvandringens natur. Pilgrimen har sju nyckelord: *friheten, enkelheten, tystnaden, bekymmerslösheten, långsamheten, andligheten och delandet.*

Nunnorna sammanfattade sina råd så här:

Det är vägen som gör dig till en pilgrim. Därför att vägen till Santiago är inte bara ett spår att vandra för att nå någonstans, inte heller är det ett prov för att få en belöning. "El camino de Santiago" är på samma gång en bildberättelse och en omedelbar verklighet eftersom den sker inom och utanför den verkliga tiden som pilgrimsdagarna varar, i längre betydelse hela livet, när du tillåter vägen att tränga in i Dig, att förvandla dig till pilgrim.

Vägen gör ditt liv enklare därför att ju lättare blir din ryggsäck desto mindre belastning blir det på ryggen och så mycket bättre kommer Du att uppleva hur lite du behöver för att leva.

Vägen förbrödrar. Det lilla Du bär med dig måste du vara villig att dela med dig av, för även om du startade ensam, kommer du att fullfölja den i sällskap med andra.

Vägen föder gemenskap, gemenskap som hälsar välkommen, visar intresse för den andres väg, för samtal, för att dela med sig.

Vägen ställer krav på dig. Du måste stiga upp före solen trots trötthet eller blåsor. Du måste vandra i gryningens mörker som övergår i dag. Din vila är till för att kunna fortsätta.

Vägen inbjuder Dig att begrunda, låta Dig överraskas, godta, fördjupa, stanna, vara tyst, lyssna, beundra, att förnimma medresenärer, Dig själv, Gud.

Besöket i klosterkyrkan avslutade vi med att själva ringa i kyrkklockan.

*Mitt i skogen: kyrkklockornas klang
Som en fjärl, svävande i stillheten.
Jag frågar mig på allvar:
Varför finns klangen här?
Svaret: Därför att den som frågar
skall veta vad trygghet är!
[Bo Setterlind]*

Vi vandrade in i Pamplona, den legendariska tjurrusningsstaden, via Puente de Magdalena och Portal de Francia. På en bänk på Plaza de Castillio sitter John från Island. Honom lärde vi känna redan vid första middagen i Roncesvalles och vi delade vår lunch med honom i Zubiri. John gav oss en lektion i 'stretching' mitt på torget för att lindra vår muskelvärk. John kom att bli ett återkommande sällskap för mig under stor del av den kommande pilgrimsvandringen. Vi bekantade oss med miljöerna för tjurrusningarna under San Fermin festivalen som så målande beskrivits av Ernest Hemingway i boken 'Och solen har sin gång'. Det var inte svårt att leva sig in i Hemingways beskrivning av tjurarnas ankomst till fiestan:

*På andra sidan inhägnaden öppnades en port och två stutar kom intravande med svängande huvuden och vaggande släta sidor. De ställde sig bredvid varandra med huvudena mot den grind genom vilken tjuren skulle komma. -De ser inte särskilt muntra ut sade Brett. Männen uppe på muren lutade sig bakåt och drog upp grinden. Så drog de upp burdörren.
Jag sträckte mig över muren och försökte se in i burens. Någon slog med en järnstång mot den. Plötsligt var det som om någonting hade exploderat därinne. Tjuren skrapade med hornen mot plankorna och det blev ett helvetes liv. Jag skymtade en mörk mule och tjuren satte full fart in i inhägnaden, halkade med framfötterna i halmen när han plötsligt stannade med huvudet i vädret och svällande halsmuskler. Med skälvande kroppsmuskler stod han och såg upp mot massan på stenmurarna. De båda stutarna backade upp mot muren med sänkta mular och ögonen på tjuren.
Tjuren fick syn på dem och anföll. En man skrek någonting från ett av plankskydden och slog med hatten mot plankorna och tjuren vände sig om innan han hunnit fram till stutarna, samlade sig ett ögonblick och störtade sig så mot det ställe där mannen hade stått och försökte komma åt honom bakom plankorna med sex, sju snabba, prövande stötar med högra hornet.
-Herregud, är han inte ståtlig! Sa Brett. Vi stod och såg rakt på honom.
-Se bara så han förstår att använda sina horn, sa jag. Han växlar från höger till vänster precis som en boxare.
-Nej verkligen?
-Titta ska du få se.
-Det går för fort.
-Vänta, det kommer snart en till.
De hade baxat upp en ny bur mot grinden. I den andra ändan av inhägnaden lockade en man bakom ett plankskydd till sig tjuren och medan tjuren såg bort drogs grinden upp och en andra tjur kom in.
Han gjorde genast ett anfall mot stutarna och två män sprang fram bakom plankskyddet för att få honom att vända. Han ändrade inte riktning och männen skrek: Hah, Hah! Toro! Och fäktade med armarna, de båda stutarna vände sig sidlänges för att ta emot stöten och tjuren rände hornen i den ena av dem.
-Titta inte, sa jag till Brett. Hon stirrade facinerat.*

-Bra, sa jag om du inte mår illa av det.

-Nu såg jag sa hon. Jag såg hur han växlade från vänster till höger horn.

-Förbaskat stiligt.

Senare passerade vi platsen för helgonbilden av San Fermin, där man inleder festivalen med att skandera:

A San Fermin pedemos

Por ser nuestro patron

Nos guie en el encierro

Dandonos su bendicion

Till Sankt Fermin ber vi

Då du är vårt skyddshelgon

Att du leder oss under encierron

Och ger oss din välsignel

Vi fann nattkvarter i en stor sovsal i 'albergue Jesús y Maria' nära katedralen

Isabella

Hur Kunde Orion ha berört mig så starkt igår? De känns som att det inte bara var det att stadens ljus var nedsläckta, så att stjärnhimlen framträdde tydligare. Kanske är jag påverkad av den not som jag fick av Hans. Den, liksom ljuset från Orion, framstår som budskap från världen utanför den trygga kontrollerade staden. Isabella kände både spänning och skrämelse när hon tänkte på det. Om jag skulle försöka svara Hans? Men hur? Att skaffa papper och penna skulle verka misstänkt, och vart skulle jag i så fall skicka meddelandet? Kunde Hans leva bland Plorerna? Det är inte omöjligt med tanke på att han hade tillgång till papper och penna. Jag måste fundera ut ett sätt att efterforska Greta utan att det väcker misstanke.

Isabella visste inte mycket om Plorerna. Det var någon sorts mentalt efterbliven sekt som levde utanför samhället långt ute på landet och som livnärde sig nödtorftigt på självhushållning. Det skulle vara konstigt om Hans levde bland dem. Isabella och Hans hade varit klasskamrater för länge sedan och vad hon mindes så var han helt normal, visserligen lite nördig men mycket intelligent. Det var han som redan i mellanstadiet hade opponerat sig mot fröken då hon hade undervisat om klimatnödläget och han hade hänvisat till en massa formler och kurvor och bland andra till Svante Arrhenius.

Isabella kände en svag vibration på handleden. Det var den lilla handledsskärmen som påminde henne om att det var dags att komma till hälsocentralen och ta den årliga inokulationen. Den skyddade inte bara mot infektioner utan användes också för personlig identifikation, för personlig spårning, avlyssning och hälsokontroller. Tekniken hade börjat användas i primitiv form redan under Covidpandemin för många år sedan. Några år efter pandemin, introducerades också inopererade, riskornstora chips, i högra handen, mellan tummen och pekfingret, och med en QR-kod tatuerad på högra handen för otvetydig identifikation av varje individ, på samma sätt som alla föremål identifierades. Isabella, som var så gammal att hon hade gått i söndagsskolan i sin barndom, kunde inte låta bli att associera till Johannes uppenbarelsebok i bibeln, som man kunde läsa helt öppet på den tiden, till och med i pappersformat:

Upp. 13:15 Och det fick makt att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda allt som icke tillbådo vilddjurets bild.

13:16 Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälarna, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan

13:17 så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.

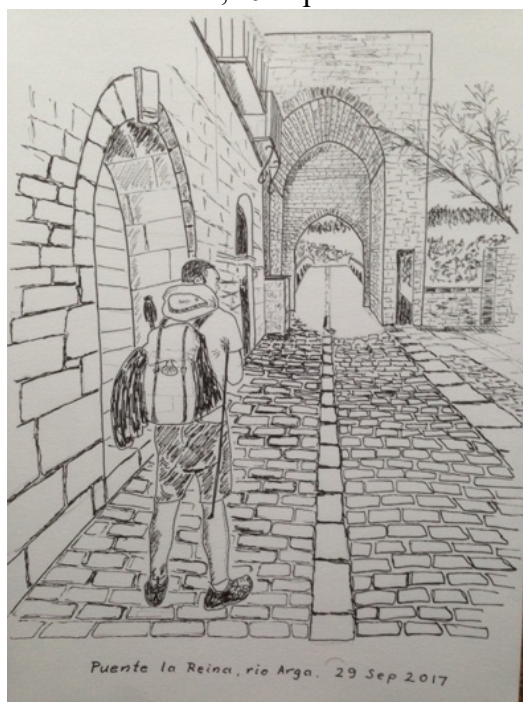
Med de enorma framsteg som gjorts inom transhumanism, nanoteknologi och AI sedan dess användes numera inokulationerna tillsammans med 6G-nätet för en mängd funktioner som

hade att göra med personlig hälsa och kontroll. Inokulationerna var nu obligatoriska och sågs som ett naturligt inslag för den personliga säkerheten och skyddet. Bland annat var tekniken en integrerad del i femtonminutersstaden genom att kunna varna de individer som icke auktoriserat överskred gränsen för den egna femtonminutersstaden. Detta gjordes till exempel genom att via en signal från 6G ge personen lätt yrsel eller illamående tills man återvände till den egna stadsdelen. Det sägs att om man lämnar 6G-täckningen helt kan man till och med få livshotande störningar i kroppsfunktionerna. Det senare har emellertid aldrig bekräftats av myndigheterna.

Femtonminutersstaden är ett stadsplaneringsbegrepp som började användas på 2020-talet på initiativ av 'World Economic Forum'. Innebörden var att göra stadsbornas alla servicefunktioner tillgängliga inom femton minuters gång- eller cykelavstånd från den egna bostaden. Syftet var att minska bilanvändningen av klimatskäl. Skulle man ändå behöva använda bil (ägandet är ju avskaffat sedan länge), till exempel för varutransporter, finns det ett mycket smidigt billånesystem, liknande det system för lån av elsparkcyklar som introducerades redan för några decennier sedan. Man låser helt enkelt upp en allmän bil eller cykel som finns utplacerad på gatan, anger destination, fordonet åker iväg, och man lämnar fordonet på den önskade destinationen, att nyttjas av någon annan. Förutsättningen är naturligtvis att man är godkänd för transaktionen. Detta regleras smidigt genom det nya betalsystemet, URK. Initiativet till femtonminutersstaden välkomnades av klimatrörelsen. Till att börja med byggde man gatuhinder för att hindra bilkörande direkt mellan stadsdelarna. Så småningom blev strukturen mer permanent i stadsplanen. Numera, med de identifikations- och spåringsmöjligheter som inokulationerna ger tillsammans med 6G-nätet, behövs inga fysiska åtgärder för att hindra att man överskrider gränserna. I vissa fall, då det är auktoriserat, är gränsöverskridandet förenat med en kostnad för individen och kan också kopplas till hur väl individen har förhållit sig till det gällande narrativet. Systemet är naturligtvis ovärderligt för att hindra smittspridning under de perioder då detta är påbjudet, speciellt som gränserna kan ändras dynamiskt och på individuell nivå, från den egna bostaden till hela staden.

Hög tid att ge sig av hemifrån innan morgonens strömration var förbrukad och bege sig till arbetet. Måtte jag inte av misstag avslöja mina subversiva tankar under dagen på ministeriet tänkte Isabella då hon gick de sju trapporna ner till gatan. Hon hade, av kollegor, hört att AI-systemen kunde detektera avvikande beteende i arbetsprocessen, till exempel avvikande arbetstakt, flackande blick eller annat, ungefär som gammaldags trötthetsvarnare i bilar på den tiden då det fortfarande var tillåtet att köra manuellt.

DAG 4, 29 september

Dagens etapp blir från Pamplona till Puente la Reina via Alto del Perdon, förlåtelsehöjden, med pilgrimsmonumentet. Ganska besvärlig stigning till och från Alto del Perdon, speciellt med stenskravlet på nervägen. Coelho pilgrim finner stigningen mot Alto del Pardon mycket ansträngande och irriterar sig på några bilburna turister som tydligen har tagit den lätta bilvägen upp till höjden:

Dos días después debimos subir un monte llamado Alto del Perdon. La subida nos llevó varias horas y, cuando llegamos arriba, vi una escena que me desagradó: un grupo de turistas, con la radio de los coches a todo volumen, tomaban baños de sol y bebían cervezas. Habían aprovechado un camino vecinal que llevaba hasta lo alto del monte.

Två dagar senare hade vi att bestiga en höjd som hette Förlåtelsehöjden. Vandringen upp till höjden tog flera timmar och, när vi kom fram, såg vi en syn som tedde mig motbjudande: Ett gäng turister, med bilradion på högsta volym, solbadande och drickande öl. De hade tagit en närliggande väg upp till toppen.

Själva förskonades vi från öldrickande turister, men retade oss på en vindkraftspark som tog udden av den milsvida utsikten från höjden. Nåja, vi beundrade alla plåtskulpturerna som skildrade pilgrimer från flera århundraden och innan vi började, en ganska besvärlig nedstigning från Förlåtelsehöjden, försåg vi oss med frukt från en vagn, och lade några mynt i en låda (donativo)

Jag erinrar mig nunnans ord: "El camino de Santiago" är på samma gång en bildberättelse och en omedelbar verklighet eftersom den sker inom och utanför den verkliga tiden som pilgrimsdagarna varar, i längre betydelse hela livet, när du tillåter vägen att tränga in i Dig, att förvandla dig till pilgrim. En stor del av det som jag skriver i denna berättelse har alltså sin grund i händelser som har ägt rum, i tiden, både före och efter min pilgrimsvandring, och kanske till och med i sådant som skulle kunna hända i framtiden. Läsaren får också ha överseende med att jag kommer att göra 'filosofiska' utsvävningar ibland, som kan verka

omotiverade och 'spretiga', men som i någon mening avspeglar pilgrimsvandringens filosofiska karaktär.

*De gamla landsvägarna, skrev diktaren,
var ett slags livsfilosofi, men det var då.
Livsfilosofier saknar mitträcken,
och inte heller är de korsningsfria.
[Per Helge: Folksånger]*

När jag skriver ner detta flera år efter vandringen inser jag att det är pilgrimsvandringen, och kanske livet som pensionär, som har fått mig att tränga djupt in i några samhällsfrågor som inte var så framträdande under det aktiva yrkeslivet. Jag tänker bland annat på klimatfrågan och Coronapandemin. Efter att ha satt mig in i frågorna ordentligt, förefaller det mig som att de kan associeras med starka gemensamma nyckelord som: globalism, massformation, girighet, eugenik med mera. I båda frågorna har västvärldens media tydligt tagit ställning för vad som är det 'rätta' narrativet och vem som är dess vän/fiende: klimatalarmism / klimatförnekelse, vaccin / antivaxare. Frågorna målas i svart och vitt. Det är också frapperande vilket starkt genomslag som media har hos folk i allmänhet (inklusive mig själv). Vad är mekanismen bakom detta starka genomslag? Frågan har ett generellt intresse eftersom liknande masspsykosor, med fruktansvärda mänskliga övergrepp som följd, har inträffat upprepade gånger i historien, till exempel nazismen och Stalinismen under förra seklet.

En intressant förklaring till varför mänskligheten upprepar samma misstag om och om igen har jag funnit i Mattias Desmets bok 'The psychology of totalitarianism' som i sin tur bygger på den franske vetenskapsmannen Gustave le Bons arbeten på 1800-talet (som förutsade 1930-talets totalitära rörelser) och Hanna Arendts arbete, bland annat 'Totalitarianismens ursprung' från 1900-talet. Mattias Desmets resonemang är ungefär: Om ett samhälle karakteriseras av 1) mänsklig isolering 2) otillfredsställelse i livssituationen (t.ex meningslöst arbete) 3) fritt flytande ångest och 4) fritt flytande aggression. Då uppstår lätt en 'massformation' i samhället, vilket innebär att en majoritet av befolkningen fångas av ett narrativ, sant eller falskt, som har en tentativ lösning som i regel innebär personliga uppoffringar och som har en väl definierad fiende som måste bekämpas till varje pris. Desmet anger att cirka 20 % av befolkningen fångas av detta genom en masshypnotisk mekanism, 50 % är inte hypnotiserade men spelar med i narrativet och 30 % tror inte på narrativet och utmålas därmed som fiender till samhället. Masshypnosen är så stark att den kan få människor att utföra de mest vidriga övergrepp, till och med på vänner och familj (jfr förintelsen).

Ja, varför lär sig inte människorna av historien utan fortsätter att följa psykotiska ledare och medverkar till dessa fruktansvärda övergrepp och hur skulle man kunna få de kommande generationerna att ta lärdom? Om vi ändå kunde kommunicera via stjärnorna till kommande generationer; Kanske via Orion som lyste så starkt då vi vandrade ut i mörkret från St. Jean Pied de Port första dagen på vår pilgrimsvandring.

Hans

Jag måste nog skicka papper och penna till Isabella så att hon kan svara på mitt meddelande. Sagt och gjort; Hans letade fram en liten anteckningsbok och en pennstump och lade i ett kuvert med ett meddelande: *Här får du penna och papper så att du kan svara mig. Skriv bara ditt svar på en sida i notesblocket utan att ange några namn för att försvåra eventuell spårning till oss. Riv ur sidan och förvara det i din kappficka då du går till arbetet på morgonen; samma ficka som du fick mitt förra meddelande levererat i. Sätt en 'pin' 'KRIG ÄR FRED' på ditt vänstra rockslag som tecken på att du har ett meddelande att leverera. Det*

kan ta flera dagar att få det upphämtat men det kommer att ske, så misströsta inte om det tar ett tag. Hälsningar från din Plor. Hans klistrade igen det lilla kuvertet och fäste en adresslip utanpå. Distributionen av papperspost var organiserad ungefär som adresseringen av e-post gjordes i internets början då distributionen gjordes via en kedja av personliga datorer (noder), det vill säga att man angav hela adresskedjan och måste alltså veta exakt vilken väg som försändelsen skulle gå och vad som var möjligt. Leverans och utskick från kontrollerat område krävde förstås speciella procedurer som ibland kunde vara ganska komplicerade och tidsödande.

Idén till att flytta långt ut på landet i Roslagen fick vi i samband med att jag, min syster Greta, mamma och pappa besökte vårt gamla sommarställe för många år sedan. Det var efter den utflykten som Greta, mamma och pappa försvann spårlöst och till och med utplånades ur all dokumentation. Det måste ha varit så att vi var avlyssnade under bilresan och att vi var för friskspråkiga till och med för den tiden då övervakningssamhället bara låg i sin linda. Det var inte förrän jag och Lina gick i pension som vi gjorde verklighet av planerna. Det var verkligen 'i grevens tid' precis innan femtonminutersstaden och de obligatoriska inokulationerna infördes som vi lyckades smita ut till okontrollerat område och blev klassade som Plorer.

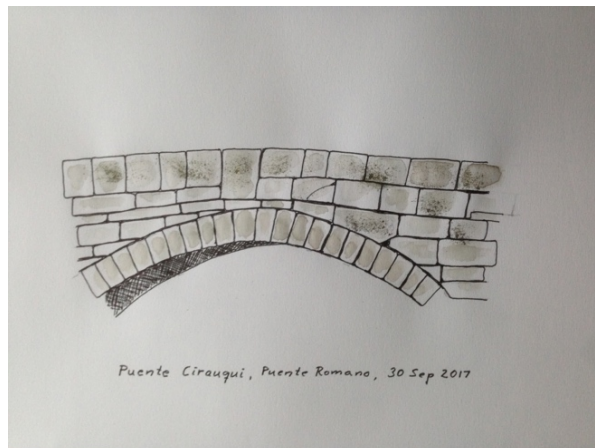
Vi hade förberett flytten länge och bland annat omsatt våra pensionskapital till guld, silver och andra ädla metaller. Det skulle visa sig vara mycket förutseende, för kort efter vår konvertering till Plorer, infördes den digitala valutan UtsläppsRättighetsKronor, URK. Den är helt digital och stora privata besparingar i gammal valuta gick säkert förlorad vid övergången. URK används inte bara till rena inköp av varor och tjänster utan används också till att reglera vad som varje individ får köpa eller göra; Det är kanske dess primära uppgift; Allt för att minimera de personliga koldioxidutsläppen. URK kan ses som en vidareutveckling av den digitala valuta som började implementeras redan på 2020-talet. Då gick den under den generiska benämningen CBDC (Central Bank Digital Currency) och ersatte i regel befintliga valutor som Euro – eEuro, Krona – eKrona etcetera. Redan från början stod det klart att huvudskälet var möjligheter till ökad kontroll av medborgarna, i början med det officiella skälet att kunna kontrollera svarthandel och annan brottslighet. URK har visat sig vara mycket praktisk, då den möjliggör helt automatisk, praktiskt taget omärkbar, reglering av transaktioner. Tilldelningen av URK bestäms inte bara av personens professionella arbetsinsats för regimen (tidigare kallad lön) utan bestäms också av det personliga lojaliteten till regimen, till exempel uttalade kritiska eller uppskattande åsikter, underlåtenhet att ta inokulationer inom föreskriven tid, underlåtenhet att, dagligen, ta del av officiella nyheter, allmän följsamhet till lagar och regler med mera.

I samband med införande av URK avskaffades, också formellt, den privata äganderätten. Den hade, i praktiken, inte existerat under en längre tid, framför allt genom att all egendom hade övergått i ägande i de stora investmentbolagen i samverkan med staten. "You will own nothing, and you will be happy" är en känd slogan som infördes redan av World Economic Forum, WEF, på sin tid. Till exempel: De kläder man har behov av 'köper' man genom att betala en pant i URK, som sedan återfås, helt eller delvis, vid deponering i godkänd återvinningsanläggning. Regimen har hela tiden kontroll på vem som disponerar vilken materiell tillgång och av vem den kan återkrävas, genom att varans unika QR-kod registreras centralt vid utlämnandet och koppas till en individ. I Plor-land respekterar vi det privata ägandet, framför allt för att makten i samhället ska förbli hos individen och inte hos de stora investmentbolagen och/eller staten.

Här i Plor-land dominerade först den rena byteshandeln, men fler och fler transaktioner regleras nu med ädla metaller som valuta, ibland genom mynt vars valör motsvarar metallvärdet. Det håller till och med på att utvecklas en lokal valuta i form av skuldsedlar (pappersvaluta) i stället för rena guld- och silverföremål. Det skulle inte förvåna mig om det inom några år finns en lokal sparbank att tillgå. Det var ju så penningssystemet utvecklades från romartiden och framåt. Det urartade emellertid i början av 2000-talet genom att man lämnade guldmyntfoten och skapade 'pengar' utan täckning genom att ohämmat expandera skuldsättningen i samhället. Sådant penningsskapande, utan följsamhet till realvärden eller produktionens volym, slutar ju alltid med inflation eller deflation och så småningom med att hela systemet måste nollställas genom att avskriva alla lån och skulder, och det var precis vad som hände i och med den gamla västvärldens fall.

Men vad har det blivit av Greta? Hon måste ha lämnat något spår, avsiktligt eller oavsiktligt.

Dag 5, 30 september

Vi lämnade Puente la Reina klockan sju i totalt mörker och vi hade inte satt något bestämt mål för dagen. Caminon gick igenom flera byar och sevärdheter.

I Cirauqui gick vi en sträcka på en välbevarad Romersk väg och passerade även en liten Romersk bro. Jag stannade och tecknade av och fotograferade bron, som jag gjorde med många andra romerska och medeltida broar som vi passerade, med tanke på att så småningom måla dem i akvarell. Tänk så många romerska handelsmän och krigare som har vandrat över denna bro under romerska imperiets tid och under de följande 2000 åren; Och varför bestod inte romerska imperiet som en gång var så stabilt?

Imperiers uppgång och fall tycks följa ett mönster. Den engelske generallöjtnanten Sir John Glubb (1897 – 1986), också känd som Glubb Pasha, skrev ett antal intressanta böcker om detta. Han fann att stormakter har en livslängd på cirka tio generationer, 200 – 250 år. De följer ett mönster som Glubb beskriver med fem faser:

1. **Pionjärens tid:** Detta är en tid med stor initiativkraft, flödande entreprenörskap, mod och förmåga att tåla umbäranden. Erövrarna är inte bundna av traditioner, vilket gäller för de högkulturer som de erövrar. De läser sig inte till hur man ska kriga och bedriva politik. De diskuterar inte så mycket, de agerar. Gentemot denna dådkraft kan inte åldrande och defensiva civilisationer hålla stånd. Glubb skriver "Erövrarnas djärvhet och initiativkraft visar sig i många sammanhang, exempelvis geografisk utforskning. De bygger vägar, de bestiger berg, de seglar över och kartlägger okända vatten"
2. **Handelns tid:** Detta är den tid då välståndet byggs upp inom imperiet. Vår tids snabba kommunikationer får oss att tro att handel över stora avstånd enbart tillhör vår egen tid, men så är inte alls fallet. Transporterna var omständliga men i de stora imperierna stördes de inte av tullar och gränser, nationella regelverk och annat krångel som tillhör vår egen tid. Exempelvis sträckte sig det romerska imperiet från England till Syrien och Egypten. Om sedan transporten tog en vecka eller ett halvår hade inte så stor betydelse.
3. **Välståndets tid:** Detta är den fas då kurvan vänder nedåt. De starka, tappra och självsäkra männen – det är män och inte kvinnor som bygger imperier – demoraliseras. Äran och äventyret hamnar inte längre överst på rankinglistan för de unga männen utan pengarna. Dessutom, tidigare handlade det om imperiets rikedom, nu kommer det mer att handla om att de själva vill bli rika. Pliktkänslan försvagas och som civiliserade män

ägnar de sig inte åt att slåss. "det är inte så att vi är rädda för att slåss", säger de "men vi betraktar det som omoraliskt", ett synsätt som kan läggas till grund för känslan av moralisk överlägsenhet.

4. **Intellektets tid.** Detta är den fas då de rika handelsmännen vill ägna sig åt filosofi, konst, musik och litteratur. De vill bygga vackra hus och grundar universitet. Det är anmärkningsvärt hur lagbundet denna fas följer efter välståndet, i imperium efter imperium, skilda åt av hundratals år. I vår egen tid har vi kunnat se samma fenomen både i USA, Storbritannien och i Sverige. Nu har var och varannan större stad sitt eget universitet. Det är inte längre militära gradbeteckningar som gäller utan akademiska. Det är mycket finare att bli doktor än att bli kapten eller överste. Inom imperiet uppfattas detta som tecken på en framgångsrik högkultur. Det finns ingen medvetenhet om att fokuseringen på utbildning och kultur är ett svaghetstecken.
5. **Dekadensens tid:** Detta är den fas då både ledare och folk hellre ägnar sig åt att njuta av livet än åt nationens ära och de puritanska ideal som byggde upp den. Nu stiger känslan av att leva i de yttersta av tider. "Låt oss äta, dricka och vara lyckliga, därför att imorgon är vi döda". Tar vi Romarriket som exempel så är det nu som mobben kräver fria måltider, atletiska tävlingar och gladiatorspel. Detta är en tid när skådespelare, sångare och idrottsmän istället för statsmän, generaler och stora författare blir förebilder. Kvinnorna tar sig in i de manliga reviren. Glubb Pasha konstaterar att detta är en tid av starka ideologiska motsättningar. Han använder faktiskt begreppet "political hatreds". Man skulle kunna ha trott att ledare och opinionsbildare gick samman för att rädda nationen, men det är det motsatta som händer.

Gemensamt för dessa imperier, enligt Glubbs, att när de kraschar så har eliterna aldrig förstått vad som är på gång. De tror att deras imperier kommer att finnas för evigt. Historien visar också att det finns ett samband mellan imperiets förfall och tendensen till filantropi och sympati för andra folk. Så länge som imperiets elit är övertygad om sin egen överlägsenhet så bekräftar deras generositet detta. Det gäller också för medborgarskap. Det Romerska imperiet hade en period då alla kunde bli medborgare och där provinsiala politiker kunde bli senatorer. I vilken fas befinner sig västerlandet idag?

Statsskicks beständighet och makthavares och befolkningens underlåtenhet att bli varse både uppgång och fall diskuteras av Mattias Desmet. I sin bok "Totalitarismens psykologi" förklarar han, till att börja med, skillnaden mellan diktatur och totalitarism, som inte alla har klart för sig; (Jag hade det i varje fall inte). I en diktatur upprätthålls makten genom tvångsmedel, ofta våld eller hot om våld. I en totalitär stat upprätthålls samhällsordningen genom social-psykologisk massformation oftast baserad på något narrativ; Våld eller tvång är inte heller här uteslutet. En intressant skillnad mellan de två systemen uppträder i det skede då massorna börjar anpassa sig till systemet och bli lydiga. Diktaturen brukar då lätta på restriktioner och hot om våld eftersom det inte längre behövs. Totalitarismen, å andra sidan, ökar förtrycket och restriktionerna eftersom det är möjligt att göra det. En diktatur har tendens att bestå så länge makten har resurser att tvångsmässigt upprätthålla samhällsordningen. Den totalitära staten, däremot, 'äter sig själv' enligt Hanna Arendt. Då man har förgjort fienderna till systemet går man vidare och förtrycker eller dödar även sina egna anhängare tills man har förgjort hela det totalitära systemet. En totalitär stat är därför alltid dömd att gå under, medan diktaturer kan bestå under mycket lång tid. En diktatur tillkommer ofta abrupt, till exempel genom en statskupp, medan en totalitär regim kommer smygande gradvis under lång tid. Ofta märker man det inte ens eftersom det sker i mycket små steg och under lång tid. Yuval Noah Harari uttrycker det (översatt från engelska): *De flesta människor märker inte ens övergången*

till en totalitär regim. Vi associerar totalitarism huvudsakligen med arbets-, koncentrations- och dödsläger, men dessa ingår endast i det slutliga dramatiska steget i en lång process.

Vi stannade så småningom till i Irache vid det, för pilgrimer, välkända klostret som erbjuder pilgrimerna friskt källvatten eller klostrets röda vin vid pilgrimsvägen, där man bara genom att vrida på en kran kan förse sig med rött vin eller kallt svalkande vatten. Vi hittade nattläger, efter att ha vandrat 30 km och passerat Morernas brunn, Fuente de los Moros, i den lilla byn Azqueta där Peter från Barcelona driver ett litet albergue, la Perla Negra. Det var mycket familjärt, bara fjorton gäster, där alla fick hjälpa till med att bereda den gemensamma måltiden. Vid sänggåendet kom kokerskan och kramade om oss var och en och önskade god natt. *Man sade mig att här fanns goda bröder Och sällskap som var eftersträvansvärt....*

En pilgrim ser alltid över sin minimala utrustning innan han går till sängs eftersom upprottet ofta görs i mörker, kanske till och med innan sovsalens lampor har tänts. Jag upptäcker då att jag har slarvat bort min utmärkta kartbok författad av John Brierley som innehåller all nödvändig information om caminon inklusive var det finns dricksvatten och övernattningsställen. Utan den är jag förlorad. Jag måste få tag på en ersättare i närmaste stad; förhoppningsvis i Logroño.

Isabella

Det märks att hatveckan närmar sig. Gatornas nyhetsskärmar visar oavbrutet hur fienden begår de mest fasansfulla krigsbrott, omväxlande med videosnuttar som visar våra segrar och folkets jubel över våra krigshjältars insatser och videos om hur klimatkatastrofen är nära förestående. Normalt visar dessa medborgarskärmar aktuell information och propaganda, ofta stora bilder av Ordföranden eller regimens fiender. Det ryktas att skärmarna är försedda med kameror för ansiktsgenkänning och analys av betraktarens ansiktsuttryck relaterade till den bild eller nyhet som presenteras. Människorna har ju normalt en medfödd förmåga att avläsa medmänniskors gillande eller ogillande genom små förändringar i ansiktsuttrycket. Detta sker normalt helt omedvetet och kan grundas på mycket små, och för personen omedvetna, ansiktsuttryck. Dagens Artificiella intelligens har tagit detta till en ännu högre nivå, som kan användas av Regimen för att i detalj kartlägga medborgarnas åsikter på en nivå som inte ens personen själv skulle kunna. Genom detta system kan man 'korrigera' personliga åsikter redan innan personen själv blivit medveten om dem och därigenom undvika öppna konflikter eller protester mot Regimens politik.

Jag hinner knappt hem mellan arbetspassen nu. Det är ju inte bara gamla nyhetsartiklar som ska revideras, utan kartor måste ritas om och omvärderade tidigare hjältars namn och förekomst i media måste annihileras. Jag har svårt att koncentrera mig på mitt viktiga arbete på grund av brevet om Greta och jag kan inte släppa funderingarna på hur jag ska kunna gå vidare i sökandet efter Greta. Jag känner mig säker på att hon har existerat efter det att jag fick Hans brev, trots Åsas förnekande. Kanske borde jag kolla i ministeriets gamla internpost från den tid då Greta vikarierade här. Det gjorde hon ju faktiskt vid tiden då hon försvann. Det kan vara så att man inte reviderar gammal internpost på samma sätt som man gör med offentliga texter. Hur skulle jag i så fall kolla det utan att bli misstänkt för osolidarisk verksamhet?

Något år innan man började med de obligatoriska inokulationerna, som ju redan från början hade en fertilitetshämmande funktion, ansökte jag om graviditetstillstånd. Som en bland de sista fick jag tillstånd att föda naturligt och födde en flicka, Lisa, för tjugo år sedan. Jag har hela tiden haft kontakt med henne, trots att uppfostran och undervisning naturligtvis sköttes

av professionell personal. Hon arbetar nu som systemexpert på ministeriets AI-sektion. Jag tror att jag ska tala med henne om hur en eventuell eftersökning av Greta skulle hanteras av datasystemen. Det börjar kännas nervöst det här. Jag anar redan att detta inte kommer att sluta väl, men kan ändå inte låta bli att forska vidare.

Hans

Vår stora sorg till följd av flytten, är att vi har tappat kontakten med våra två döttrar. De blev kvar i kontrollerat område eftersom det var praktiskt omöjligt att organisera 'flykten' till Plorlandet med även dem och deras unga familjer. Telekommunikationer och fysiska kommunikationer är ju helt avskurna. Det 'underjordiska' brevkurirsystemet fungerar ibland med kontrollerat område i före detta Sverige, men döttrarna fanns ju i före detta Norge och dit har vi inget känt sätt att kommunicera. Vi är speciellt oroliga för dem eftersom vi vet att de har tendenser att kritisera Regimen, vilket riskerar att sätta dem i problem om det skulle avslöjas på något sätt. Vi får alltså fortsätta att leva i ovisshet, och bara hoppas på det bästa.

Vi Plorer känner ganska väl till hur det fungerar i kontrollerat område, medan dom kanske inte ens känner till att vi existerar, än mindre hur våra levnadsförhållanden är. Det beror delvis på femtonminutersstaden, vilket innebär att man normalt är begränsad till att röra sig inom den egna femtonminutersstaden. Dessutom är nyhetsförmedlingen begränsad medan vissa godkända 'nyheter' är obligatoriska att ta till sig.

Här bland Plorerna lever vi fortfarande i traditionella tvåkönade familjer, vi blir förälskade i ungdomen, bildar familj och föder barn på naturlig väg. Barnen växer upp och uppfostras inom familjen. I kontrollerat område är familjen avskaffad och naturlig barnafödelse finns inte längre, utan har ersatts med fosterproduktion i laboratorier. Som en följd av det är det inte längre relevant att prata om kön och den könsdebatt som fanns på 2020-talet är helt irrelevant. Förälskelse läser man om i böcker från förr i tiden.

Jag undrar hur det är med Isabella. Hon tillhör ju den generation som kommer från övergångstiden. Hon är nog den sista generation som själv har upplevt förälskelse på det sätt som var möjligt innan inokulationerna blev obligatoriska.

DAG 6, 1 oktober

Vi lämnade Azqueta i lätt duggregn. Jag frågade Peter om han kände till väderprognosen för dagen och han svarade: 'Nice weather for walking'. Någon knackade mig lätt på axeln. Jag vände mig om och där stod kokerskan som viskade 'Det säger han alltid'. Jag känner mig inte riktigt kry – jag kanske till och med har lite feber? Under vår vandring från Azqueta till Torres del Rio träffade vi flera bekanta från våra första dagar på vandringen: Far och vuxen son från Brasilien som vi delade rum med första natten i St. Juan Pied de Port. Sonen heter träffande nog Santiago. Mor, dotter med pojkvän från Dalarna. Kanadensaren som fortfarande haltar lite på grund av ont i ena knäet.

Mattias Desmet fokuserar i sin bok om massformation på coronapandemin. Han skriver: (översatt från engelska) "Coronaviruset kom inte ur det blå. Det passar in i en serie av mer och mer desperata och själv-destruerande sociala svar på skrämseleobjekt: terrorister, global uppvärmning, coronavirus. Alltid då en ny fara dyker upp i samhället finns det bara ett försvar i vårt samhälle enligt vårt tankesätt: ökad kontroll. Det faktum att människan bara kan tolerera ett begränsat mått av kontroll bortser man helt ifrån. Strikt kontroll leder till rädsla, och rädsla leder till ännu strängare kontroll. På detta sätt faller samhället offer för en ond cirkel som obönhörligen leder till totalitarism, vilket i sin tur leder till extrem kontroll från statsledningen, vilket så småningom leder till radikal förstörelse av både den psykologiska och fysiska integriteten för människan." Mattias refererar till Hanna Arndt som skriver: "*Grunden för totalitarismen består av blind tro på någon sorts statistisk-numerisk vetenskaplig fiction som uppvisar förakt för fakta. Det ideala subjektet för totalitarismens förverkligande är inte den övertygade nazisten eller kommunisten, utan folk för vilka distinktionen mellan fakta och fiction och distinktionen mellan sant och falskt inte längre existerar.*"

Måtte vi kunna förmedla till kommande generationer att inte låta sig luras till att vara rädda för påhittade hot. Rädda människor är 'lydiga' människor.

Lisa

Min biologiska mamma kontaktade mig idag. Efter det vanliga rundsnacket kröp det fram att hon ville att jag, med mina privilegier som systemexpert, skulle efterforska sin gamla väninna Greta. Ja, hon sade det förstås inte så tydligt, det skulle AI-roboten direkt ha snappat upp och klassat som misstänkt, men vi har ju vårt fikonspråk som inte AI har genomskådat ännu. Jag blev alldeles paff. Har hon blivit dissident? Jag kanske måste skicka in en orosanmälan på

henne? Isabella antydde också att hon känner oro för att någon stjärna lyser extra starkt. Jag börjar bli lite orolig. Hon är ju ändå tjänsteman av rang 4, så hon måste väl ändå vara fullt frisk? Jag avvaktar väl så länge så får vi se vart det här tar vägen.

Isabella

Jag var tidig till förmiddagsmötet med propaganda/nyheter och hatminuten idag, så jag satte mig i en nästan tom sal med min arbetsplatta i knäet. Nästan direkt kom en tjänsteman av rang 3 och satte sig tätt intill på stolen bredvid. Vi känner inte varandra och han försjönk själv genast i sin egen arbetsplatta utan att ens se åt mitt håll. Under den avslutande hatminuten deltar han med liv och lust med yviga gester och han till och med nästan knuffar till mig utan att be om ursäkt ens. Vilka tölpar det finns även bland de högre tjänstemännen.

Jag talade med Lisa idag om diverse, men antydde också att jag hade fått aningar om att Greta faktiskt hade existerat och skulle vara intresserad av att veta vad det blev av henne. Jag vet inte om Lisa uppfattade vad jag menade, men jag tror det för hon fick väldigt bråttom att avsluta samtalet.

När jag kom hem på kvällen, trött och hungrig, kände jag att det fanns något i min jackficka som kändes obekant. Det var ett litet, gammaldags, notesblock och en pennstump av blyerts tillsammans med ett meddelande från Hans. Jag skrev ner: *Jag har fått dina meddelanden; Hör av mig när jag vet mer.* Rev ur bladet och stoppade ner det i jackfickan. Var skulle jag nu förvara notesblocket och pennan på ett säkert sätt?

DAG 7, 2 oktober

Hittills har jag vandrat tillsammans med Sara, min dotter, och hennes sambo, Jordi. Detta blir den sista vandringsdagen tillsammans med dem. De har varit mina guider och utan dem hade jag aldrig kommit ut på denna pilgrimsvandring. I Logroño ska dom träffa Jordis föräldrar och sedan tillbringa en vecka utanför Leon där Jordis mamma har sin släktgård. Det känns faktiskt vemodigt. Hur ska jag klara mig själv på den fortsatta vandringen?

Om vi bortser från de turistresor som ordnas för att gå någon enstaka etapp av caminon, så vandrar de flesta pilgrimer faktiskt ensamma. Det är en bra strategi i de flesta fall. Jag erfor själv en intensivare upplevelse av caminon när jag hade blivit ensam. Man ägnar all uppmärksamhet åt att uppleva landskapet och byarna, kan utan kompromisser, välja vandringstakt och väg. Även kontakten med andra pilgrimer blir intensivare genom att samtalen blir förtroiligare på tu man hand och när man vet att man troligen aldrig kommer att mötas igen efter vandringen. Många, kanske de flesta, som man möter under vandringen har som princip att inte utväxla adresser eller telefonnummer. Detta uttrycktes direkt bland andra av Elsa 60+ från Köpenhamn som vandrade caminon ensam för tredje gången. Jag frågade henne varför hon inte väljer någon annan vandring som omväxling och fick svaret att hon föredrar att gå ensam men känner sig trygg om hon ser någon vandrare framför sig eller bakom sig. Camino Francés är lagom frekventerad för att detta ska vara uppfyllt en stor del av tiden.

Vi korsade Rio Ebro via Puente de Piedra och kom fram till Logrono ganska tidigt på eftermiddagen. Vi hade därmed lämnat Navarra bakom oss och kommit in i la Rioja. Efter att ha letat ett tag hittade vi ett bra nattkvarter i ett fyrabäddsrum, och jag fick tag på en ersättning för min borttappade karta och guidebok. Vi träffade Jordis föräldrar, Eva och Joaquin, på torget framför katedralen och åt middag med dem på kvällen. Eftersom jag fortfarande inte var riktigt kry gick jag till sängs vid niotiden. De andra gick ut och tog en kvällsöl.

Isabella

Idag är det fest, höjdpunkten på hatveckan. Elektriciteten är på hela dagen och gränserna mellan de olika femtonminutersstäderna är öppna några timmar så att alla stadens invånare kan samlas på stora torget för ett gemensamt firande. Alla är lediga idag. Det är verkligen

mäktigt när många tusen personer, i korus, vrålar ut slagorden. Man kan inte låta bli att ryckas med i hatstämningen. Alla är på plats. Jag skymtade förresten till och med den tölpaktige tjänstemannen(R3) från igår.

Nu har verkligen fienden gått för långt i sitt oprovocerade anfallskrig. Han lär till och med röva småbarn från oss för att indoktrinera dem i sitt eget falska narrativ, och i sin desperation spränger han sina egna gasledning, bland annat för att förhindra oss från att köpa gas till vår industri. Som tur är gör vi stora framsteg på slagfältet och inom kort förutspås fienden vara mer eller mindre utplånad, om inte det egna folket hinner göra uppror och annihilera sin ledare innan dess. Inför hatveckan har det kommit ut nyheter om att fiendens ledare är så rädd att han använder sig av, en eller flera, dubbelgångare, omgivna av inhyrda statister vid sina offentliga framträdanden. Fienden lär också ha börjat sprida farligt virus över oss i civilbefolkningen med hjälp av drönare. Våra myndigheter har snabbt utvecklat ett motvaccin som är inkluderat i den senaste versionen av inokulationerna. Vad skönt att jag tog min spruta häromdagen. Vi har inte bara yttre fiender. Av de inre fienderna pekade klimatförnekarna speciellt ut i år eftersom världsregeringen har kommit med ett direktiv att klimatfrågan måste lösas, vi har bara tio år på oss för att undvika en klimatkatastrof. Klimatförnekarna kan kanske inte göra så stor skada inom kontrollerat område eftersom det inte finns någon anledning att resa efter det att femtonminutersstaden infördes. Konsumtion av skadliga varor regleras ju genom valutan, URK, som begränsar skadliga inköp som kött och annat. Vi har ju dessutom minskat befolkningen till det antal som behövs för samhällets behov och livslängden har ju också minskats. Stor skada kan emellertid klimatförnekarna göra i Plorer-samhället. Där kanske alla är klimatförnekare förresten? Här i kontrollerat område gör klimatförnekarna mest skada genom att sprida desinformation, vilket är illa nog.

Den stora samlingen avslutas som sig bör med dialogen:

- Var klimatsmart
- Alltid klimatsmart

Det är lite tid över innan gränserna stängs så jag passar på att gå en rundtur till de andra stadsdelarna. Överallt serveras gratis smårätter och snaps om man vill ha. Jag känner mig riktigt vimsig när jag vänder hemåt i god tid för att inte missa gränsstängningarna.

Hans

Det känns att hösten närmar sig. Häromdagen satt jag ute i solhörnet med min kvällsöl ända till solen hade gått ner, men idag avnjuts kvällsölen bäst framför brasan i storstugan. Med den mörka stjärnhimlen ovanför mig erinrade jag mig igen att Orion hade varit pappas ledstjärna under hans pilgrimsvandring. Det var efter pilgrimsvandringen som han hade börjat intressera sig för olika masspsykoser både i historisk tid och i närtid. En del av hans favoritböcker i ämnet står fortfarande kvar i gäststugans bokhylla: George Orwell: 1984, Charles Mackay: "Extraordinary popular dillusions and the madness of crowds", Mattias Desmet: "The psychology of totalitarianism", Hanna Arendt: "The origin of totalitarianism", Rupert Darwall: "The green tyranny", Paulo Coelho: El Peregrino (Diario de un mago), Wendell Berry: Konsten att vara här, Karl Ove Knausgårds roman: Morgonstjärnan, Jacob Nordangårds "Rockefeller, En klimatsmart historia", Carlos Ruiz Zafón: La Sombra del Viento, El Cementerio de los Libros Olvidados, Ray Bradbury: Fahrenheit 451, och så förstås Elsa Widdings "Sunt förnuft i klimatfrågan" som han själv har bidragit till med några kapitel. I dessa böcker, fulla av understrykningar, kan man bland annat läsa om den gängse strategin för att bilda och vidmakthålla ett totalitärt samhälle: 1) Sprid uppgifter, sanna eller osanna, om en lurande fara för befolkningen. Budskapet blir effektivast om faran är osynlig eller förutspås för den nära framtiden. 2) Presentera en lösning för att avvärja faran 3) Förklara att

lösningen innebär en hel del personliga uppoffringar 4) Identifiera en fiende till den föreslagna lösningen. För att upprätthålla det totalitära samhället bör restriktionerna och folkets uppoffringar lättas vid lämplig tidpunkt för att demonstrera framgången och ge trovärdighet för regimen. Därefter presenteras en ny fara eller en återkomst av den tidigare med ännu hårdare restriktioner och ännu mer demoniska fiender. Detta mönster upprepas sedan cykliskt. Ju längre in i processen man kommer desto lägre krav på realism och trovärdighet i hoten finns. Det är till och med så att uppenbara lögnar kan göra processen ännu effektivare. Tänk, dessa böcker, och alla andra böcker i pappersform, skulle det ha varit straffbart att ha i kontrollerat område.

Det passar bra att erinra sig detta när hatveckan pågår som bäst inom kontrollerat område. Hatveckan bygger på en lång tradition som började med de klassiska hoten i början av seklet: Klimathotet, Coronapandemin och hotet om invasion från rymden. Alla är skolboksexempel på hur den totalitära staten kan smygas in och upprätthållas:

- 1) Klimathotet är något som kommer att inträffa i framtiden och kan inte observeras nu, men kommer att inträffa om vi inte gör något. Klimathotet har visat sig effektivt under mycket lång tid, från 1970-talet och framåt; Lösningen är att minska koldioxidutsläppen, innebärande många uppoffringar, och tidshorizonten till katastrofen har hela tiden varit tio år. Fienden har hela tiden varit "klimatförnekaren", som har varit tacksam att demonisera med resultat att kritiken har tystats och folkets vrede har fått ett mål.
- 2) Coronaviruset är av naturen osynligt för blotta ögat. Lösningen består i vaccin, lockdowns, ansiktsmasker, coronapass. Fienden kallas "antivaxare" och demoniseras på samma sätt som klimatförnekare. Här gick man ett steg längre och uteslöt antikvaxerna, även formellt, från resor och vissa samhällsfunktioner genom coronapass. Coronapass har senare permanentats och vidareutvecklats inom URK-systemet.
- 3) Hotet om invasion av rymdvarelser intensifierades på 2020-talet, genom påstådda visseblåsare från USA:s underrättelsetjänst. Detta hot innehåller också många av de egenskaper som både kan skrämman människor och kräver globala lösningar, samtidigt som man inte kan förvänta sig konkreta bevis på att hotet är reellt. Detta hot fungerar trots att det förutsätter naturlagar som strider mot kända fysikaliska fundamenta; Det senare kanske till och med ger extra bra genomslag.

Märkligt vilka tankar man halkar in på bara genom att titta på en stjärna, och märkligt att processen upprepar sig om och om igen.

DAG 8, 3 oktober

Efter att ha ätit frukost med Sara och Jordi skiljdes vi vid dricksvattenpumpen vid caminon. Sara och Jordi gick för att möta Eva och Joaquin för en ganska lång bilfärd till Leon. Jag kände mig ensam och vemodig på ett sätt som jag inte gjort tidigare. Jag var bättre, men inte helt fri från min förkylning. Så jag började traska på min väg mot Vendosa. Det kändes genast bättre när jag stötte på John längs vägen. Han hade inte sovit bra den senaste natten. John tar ibland ett eget rum eftersom han har svårt att sova i de stora sovsalarna. Senare träffade jag också på dalkullan som hade vandrat med sin dotter och hennes pojkvän. Jag förstod att dottern inte var helt bekväm med att vandra, så hon och pojkvännen hade avbrutit och tagit tåget från Logrono till Barcelona. Kullan tänkte fortsätta till Burgos. Hon dök upp vid alberguet i Vendosa. Ett trevligt litet albergue.

Jag köpte portionsförpackad spagetti och tomatsås i alberguets lilla butik och lagade till det i det gemensamma köket. Samma sak gjorde ett gäng italienska pilgrimer. Jag har väl aldrig tidigare fått så många kommentarer och goda råd om hur man tillagar pasta! Många italienare, som på primitiv engelska, samtidigt, ska förklara pastatillagningens finesser är kanske inte optimalt. Jag erinrar mig ett tillfälle när jag, för många år sedan, intog kvällsmat på en liten byrestaurang utanför Frascati tillsammans med italienska kollegor och två Katalaner som var bosatta i bergsbyn. Katalanerna förklarade för mig att italienare aldrig kan förklara för en utlänning hur man tillagar pasta. De kan inte förklara proceduren, eftersom de har det medfött (Det kanske sitter i generna?). Däremot kunde spanjorerna förklara, mycket pedagogiskt, för mig hur man gör.

Fram till kvällningen satt jag i den fina trädgården och läste Coelho: El Peregrino.

Beträffande packningen får man rådet att hålla sig inom 10 % av kroppsvikten, I mitt fall alltså 7 kg. När jag vägde min ryggsäck före avfärd vägde den 8,45 kg; Ändå acceptabelt med tanke på att det inkluderade en stor flaska vatten, matsäck för en dag, stavarna och min

fleecetröja, men det innebär att man har värderat varje gram av packningen för att få ner vikten. Jag hade emellertid unnat mig lyxen att ha med min mobiltelefon, en iphone 5 med laddare. Jag hade den avstängd (inte bara i viloläge) under hela dagarna, vilket innebar att jag inte brydde mig om kontakter med omvärlden eller brydde mig om vad klockan var. Det innebar också att jag medvetet inte räknade steg eller avverkade kilometer. Efter första dagens vandring, över Pyrenéerna, fungerade inte telefonen då jag försökte sätta på den på kvällen. Jag kom så småningom underfund om att iphone inte är specificerad för användning i låga temperaturer, vilket inkluderar temperaturer nära noll grader Celsius. Att förvara telefonen i ryggsäckens ytterficka fungerade alltså inte. Förvaring i byxficka gick däremot bra.

Jag använde alltså inte telefonen till annat än enstaka meddelanden på kvällen (oftast till Birgitta, min fru). Det innebär att jag inte såg eller hörde nyhetsprogram under en månad. Jag har under hela mitt vuxna liv tittat på Rapport eller Aktuellt praktiskt taget varenda kväll. Intressant; Vad gör det med en människa? Med mig tror jag att det gjorde ganska mycket. Om vi erinrar oss Mattias Desmets "massformation" så hävdar han att massformationen är masshypnos inte bara liknar hypnos. Det är väl känt att en hypnotiserad person är starkt kopplad till en välkänd röst som behövs för att upprätthålla hypnosen och kanske också förstärka den. De dagliga nyhetsprogrammen som på senare tid mer och mer är trogna makthavarnas narrativ, skulle kunna vara denna 'välkända' röst som vidmakthåller masshypnosen. Tänk bara på Coronaperioden då Rapport hade en stående programpunkt som varje dag rapporterade om hur många som dött med Covid 19 under det senaste dygnet (som för det mesta inte var fler än de som normalt dör med vanlig influensa), och samtidigt varnade för att ta till sig 'desinformation' från icke etablerade media. Min erfarenhet av att inte lyssna på nyhetsprogrammen, var att jag inte saknade dem, och de dagsaktuella händelserna knappast alls diskuterades pilgrimer emellan. Detta kan vara skälet till att jag efter hemkomsten från pilgrimsvandringen, inte längre var beroende av att regelbundet ta del av Rapport, och inte längre har någon hög tröskel eller skam mot att ta till mig information från fria media. Om man skulle vilja införa ett totalitärt styre så vore en av de första åtgärderna att ta kontroll över media och säkerställa att medborgarna, helst på daglig basis, tog del av den propaganda som kan förmedlas där. Media är ett mycket effektivt och kraftfullt verktyg.

Det finns flera anledningar att inte 'missbruka' konsumtion av TV-program och specifikt så kallade nyhetsprogram, inte bara TV:ns kraft som propagandainstrument. Med flera timmars TV-tittande per dygn, som jag själv har haft, kommer så småningom ens världsbild att präglas av ett narrativ som förmedlas genom TV-programmen, i stället för den världsbild som man får genom sina sinnen i den verkliga fullständiga och närvarande världen. Så här skriver Tor Nørretrander i sin bok "Märk Världen":

Samhällets problem är på väg att bli bristen på sinnlighet och informations-strömmens rop på mening. Människan har flyttat ner på en lägre bandbredd (läs: litet informationsinnehåll, min anm.) och börjat vantrivas.... Det långsiktiga problemet är att ingen längre färdas i den verkliga terrängen utan bara sitter och stakar ut världen på en karta.... Medvetandet är på väg att ta makten över människan; Den räta linjen segrar över den oräta och mängden information i livet blir för liten. Simuleringar av världen ersätter världen. Informationen gallras bort och livet blir ett ansträngande försök att ta sig "högst upp i trädet" på basis av en smula information från en TV-skärm.

Resonemanget att "människan har flyttat ner på en lägre bandbredd" är tillämpbart på en rad andra verksamheter i samhället, vilket bekräftar att detta är en trend i samhället och inte bara begränsat till vissa tekniker.:

Sammanträden, möten, eller undervisning on-line: Här är bandbredden begränsad på samma sätt som vid TV-tittande. Man går desutom miste om de värden som fysiska möten ger i form

av informella samtal. Till stor del inkluderar nackdelarna det förtroendeskapande som fysiska möten ger. Den här typen av möten fick sitt genombrott i samband med Corona-pandemin, och har medfört en stadigvarande frekvens av on-line möten trots att det inte är nödvändigt. Sjukvård on-line: Här blir bandbredden begränsad av samma skäl som för övriga on-line-möten. Sjukvården, liksom skolan lider också av helt onödiga bandbredds begränsningar genom de strikt reglerade verksamheter som läkare och lärare har. Exempel på detta är när läkare förbjöds att behandla Covid i begynnelsefasen (med kända och ofarliga läkemedel som ivermektin hydroklorocin eller aspirin), och när lärare förbjuds eller anbefalls att säga vissa ord (som hen till exempel).

Hermann

Tidigare, när man fortfarande tillät biologisk fortplantning, hade Kärleksministeriet framför allt haft hand om ansökningar om graviditetstillstånd och uppföljning samt registerföring. Den andra stora uppgiften var omskolning av dissidenter, eller annihivering av individer som var för gamla eller visade sig obenägna att ta till sig rätt värdegrund. Nu var den helt dominerande uppgiften att administrera den artificiella reproduktionen och göra prognoser för behov av arbetskraft inom olika specialiteter. Produktionen, efter det att populationen hade anpassats till behoven låg nu på ungefär en batch per vecka av allmänna tjänstemän, en batch per månad av specialister, framför allt inom AI, och bara en batch per år av högre tjänstemän och ledare. Produktionen av blivande soldater pågick kontinuerligt, eftersom det krävdes en viss framförhållning och man visste att behovet skulle komma att bli stort. Dessutom ansågs de ganska 'billiga' för samhället eftersom deras livslängd var avsevärt kortare än för övriga kategorier. Den teoretiska grunden för verksamheten lades redan på 2000-talet genom den snabba utvecklingen av eugeniken och transhumanismen inom ramen för de stora världsomfattande organisationerna som FN, EU, WEF, WHO och med stöd av de stora filantropiska oligarkerna. Den artificiella reproduktionen hade hittills varit mycket framgångsrik. Den totala populationen hade minskat signifikant. Tack vare att individerna hade kunnat genanpassats till specifika sysselsättningar, hade antalet 'onödiga ätare' praktiskt taget helt eliminerats. I och med framstegen inom artificiell intelligens, AI, räknade man med att denna trend skulle komma att utvecklas än mera. Framför allt såg man stora möjligheter att helt eliminera så kallade intellektuella yrken. Samhället skulle därmed komma att göra stora vinster inom praktiskt taget alla områden: livsmedelsproduktion, bostäder, transporter, kulturaktiviteter, med mera.

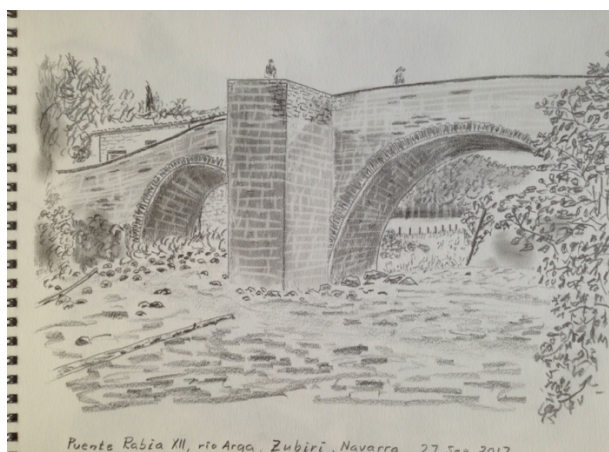
Hermann hade arbetat inom Kärleksministeriet i hela sitt liv. Från början hade han varit verksam inom omskolningsverksamhet och värdegrundsfrågor, men på äldre dagar hade han fått ansvar för en stor del av reproduktionsfrågorna. Trots att han hade fått en hög tjänstemannarank på den nya avdelningen, beklagade Hermann att han hade beordrats byta. Det gamla arbetet med omskolning och värdegrundsfrågor hade varit mer utmanande. Även om Hermann inte erkände det ens för sig själv hade de många dissidenternas åsikter gjort visst intryck på honom. Är människan till för staten eller är staten till för människan? Hermann visste ju de 'rätta' svaren på alla dessa frågor och vilka metoder som var effektiva för att påverka dissidenterna. Kanske var det hans motvilliga tvivel som hade gjort att han fått förflyttning. AI-systemen kunde ju identifiera farliga tankar utan att man själv var medveten om dem. Hermann var tillräckligt gammal för att ha en familj, fru och två biologiska barn. Kanske var det skälet till att han hade börjat tvivla på det påbudna narrativet? Nuförtiden riskerade man förstås inte att nya medborgare skulle ha dubbla lojaliteter, både till narrativet och till en egen familj eftersom alla släktband var eliminerade. Nya medborgare visste bara sitt batchnummer av identifikationsskäl, men inte vilka andra som tillhörde samma batch.

Hermann hade funderat en hel del på betydelsen av individers identitet i samband med att han hade förflyttats från avdelningen för värdegrundsfrågor till reproduktionsavdelningen. Traditionellt hade ju många människor grundat hela sin livsfilosofi på tillvarons kontinuitet över generationer, i och med att man förde vidare arvet från sina föräldrar och tidigare generationer, och lade grunden för framtiden genom sina barn och barnbarn. Detta hade varit helt uppenbart i bondesamhället där odlingen av jorden var fundamental, men hade också haft stor betydelse i industri- och hantverkssamhället, där mycket av fundamenten bestod i att kunskaper, etik, moral och religion gick i arv från generation till generation. Även det geografiska arvet hade under tider spelat stor roll där hembygden var en del av identiteten. Vi, äldre medborgare, känner fortfarande hur vi har en speciell längtan till hembygden och dess karakteristik i form av landskapstyper, klimat, dialekt och byggnadstraditioner. Hur skulle det framtida samhället kunna bestå utan denna komponent av *tillskriven* identitet? Hermann visste att det pågick forskning för att genetiskt eliminera detta beroende av tillskrivna identiteter, och dessutom fanns det droger som kunde hantera detta i nödfall. Regimen betraktade alltså detta beroende som en svaghet, och strävade efter att eliminera det. Istället lyfte man fram betydelsen av *förvärvade* identiteter, det vill säga yrkesidentiteter eller bokstavs-betecknade identiteter som BLM, HBQT och liknande identiteter som kom med WOKE-rörelsens identitetspolitik. Hermann funderade i termer av att de traditionella tillskrivna identiteterna hade skapat en kontinuitet och trygghet som inte kan ges av de förvärvade identiteterna. De senare kunde visserligen passa för individer med starkt psyke, men individer med svagare psyke hade svårt att anpassa sig.

Hermann var medveten om att hans tankar om detta ansågs som subversiva, och skulle kunna tolkas som att individens välmående skulle vara viktigare än statens kollektiva framgångar och effektivitet. Detta var därför inget som han talade öppet om, inte ens inom den egna familjen.

Hatveckan var över för i år, och samhället hade åter ställts in på strömsparläge med släckt gatubelysning. I stället såg man stjärnhimlen väldigt klart, Värst vad Orion lyser starkt ikväll tänkte Hermann. Jag måste tipsa familjen om att gå ut och titta efter middagen.

DAG 9, 4 oktober

Jag startade som vanligt vid sjutiden från Ventosa. Det var kolmörkt med en magnifik stjärnhimmel. Jag fick verkligen anstränga mig för att finna de gula pilarna som visade vägen för oss pilgrimer. Efter ett tag såg jag lampsken framför mig, förmodligen från en pilgrim som, liksom jag, sökte de gula pilarna för att inte gå vilse i mörkret. När jag hann ifatt, såg jag att det var Elsa från Köpenhamn, som jag hade fikar med två gånger igår, som vandrade framför mig. Vi gjorde sällskap fram till gryningen; Fyra ögon ser bättre än två. Elsa var ute på sin tredje pilgrimsvandring. Vi vandrar nu i Rioja, timme efter timme med vinfält och omväxlande olivträd. Vinet har redan skördats, men oliverna sitter fortfarande kvar på träden. En och annan vinarbetare är fortfarande ute på fälten för efterarbete. En av dem ropade till mig: "Estas el primero peregrino esta mañana (Du är den första pilgrimen idag)" Jag erfor att oliverna är praktiskt taget oätliga om man plockar och äter dem direkt från träden, men är delikata när de har legat i lag ett tag. Väl framme i Santo Domingo de la Calsada tog jag in på alberget vid Plaza Major. Efter sedvanlig dusch, klädtvätt och siesta gick jag ut på byn och tog en öl på Plaza Santo för att skriva mina dagboksanteckningar.

Det dröjde inte länge förrän John dök upp. John berättade att han också hade haft ett fint samtal med nunnan i Zabaldika och hade upplevt mötet väldigt starkt. Han upplevde att hon hade välsignat honom innan de skildes. Vi kom att tala om extrovert respektive introvert läggning. Jag hade nyligen, med stort intresse, läst Susan Cains bok: *Quiet, the power of introverts in a world that can't stop talking*. Jag anser mig ju extremt introvert, vilket jag nog egentligen har blivit medveten om först på senare år. Till min förvåning sade sig John också vara introvert, så vi fann varandra i detta. Vi hade båda erfarenheter av hur samhället idag, ganska ensidigt, favoriserar extroverta egenskaper, från skolan där grupparbeten värderas högre än individuella prestationer, till yrkeslivet där publik framtoning värderas högre än fackkunskaper. Skulle, till exempel, Albert Einstein ha fått framgång i vårt extremt extroverta samhälle? Han uttryckte själv: *I am a horse for a single harness, not cut out for tandem or teamwork...for well I know that in order to attain any definitive goal, it is imperative that one person do the thinking and the commanding* (Jag är en häst för en enda sele, inte skapad för tandem eller lagarbete ... för väl vet jag att för att uppnå något definitivt mål är det absolut nödvändigt att en enda person tänker och befäller.) Jag inser nu att det i hög grad även gäller mig. Till exempel passade mig klassundervisningen i skolan dåligt, medan däremot universitetet med enstaka föreläsningar och merparten individuell inläsning passade mig desto bättre.

Så småningom anslöt också Bianca, en ung tysk nyexaminerad läkare som höll på med sin specialistutbildning till radiolog, Bianca uttryckte också sin förvåning över att John sade sig vara introvert. Det är ju John som samlar ihop middagsgänget för kvällen. Kanske ligger det något i William James' ord: *A man has as many social selves as there are distinct groups of persons about whose opinion he cares. He generally shows a different side of himself to each of these different groups.* Introverta personer saknar ju inte social förmåga, utan kan normalt 'agera' extrovert, men det kräver för det mesta stor ansträngning. Susan Cain beskriver detta från sin tid som universitetslärare eller föreläsare, där hon var mycket populär bland studenterna, och hon själv också upplevde det som positivt. Efter föreläsningarna, berättar hon, kände hon sig helt utmattad, och låste ibland in sig på toaletten för att få pusta ut och vara ifred och hämta krafter igen. Jag har själv upplevt precis samma sak, som väl fungerande i lärarrollen, och som jag tror uppskattades av studenterna. Det tog mig emellertid, i regel, en halv dag att återhämta sig efter en dubbeltimme i katedern. Det här är något som omgivningen i regel inte märker något av, och därför har svårt att förstå: "Han/hon är ju så trevlig och social när vi träffas". Susan Cain sammanfattar det ungefär: Introverta förlorar energi i samband med sociala aktiviteter, medan extroverta vinner energi i motsvarande situationer.

Ett annat fenomen som eldade på vår självömkan var samhällets tendens att nedvärdera meritokrati till förmån för andra egenskaper som hudfärg, kön, ålder, sexuell läggning och rätt värdegrund, vilket vi antog missgynnade äldre vita män med introvert läggning. Kanhända missgynnar det även samhället att inte tillvarata alla möjliga egenskaper? Så här uttrycker Allen Shawn den saken (översatt från engelska):

En art där alla var General Patton skulle inte lyckas, inte heller skulle en ras där alla var Vincent van Gogh. Jag föredrar att tro att planeten behöver idrottare, filosofer, sexsymboler, målare, forskare; Den behöver de varmhjärtade, de hårdhjärtade, de kallsinniga och de svagsinniga. Det behöver de som kan ägna sina liv åt att studera hur många vattendroppar som utsöndras av hundens spottkörtlar under vilka omständigheter, och det behöver de som kan fånga de flyktiga intrycken av körsbärsblommor i en fjortonstavig dikt eller ägna tjugofem sidor åt att dissekera en liten pojkes känslor när han ligger i sängen i mörkret och väntar på att hans mamma ska kyssa honom godnatt ... Närvaron av enastående styrkor förutsätter faktiskt att energi som behövs på andra områden har kanaliserats bort för dem.

John hade, även idag, rekognoserat, en lämplig restaurang till kvällen. Vi kom överens om att träffas klockan sju för en pilgrimsmiddag. Vid middagen tillstötte även Susan från Philadelphia, som jag och John hade stött ihop med flera gånger tidigare under vandringen. Det visade sig att vi alla (nåja, Bianca var ju så ung) hade haft liknande upplevelse i samband med att vi reste till St. Jean Pied de Port för att börja vår vandring. Susan uttryckte att när hon satt på planet över Atlanten hade tänkt: "Drömmer jag eller är jag verkligen på väg? Gör jag verkligen det här alldeles ensam?" Trots ett års förberedelse kändes det överkligt. Vi hade alla make/makar hemma som vi älskade, men hade ändå en önskan att uppleva detta ensamma. Susie hade berättat för sin make att hon funderade på pilgrimsvandring och han hade sagt att "då får du nog åka ensam", varpå Susie hade tänkt "You're not invited". Det här är ett gäng som jag, i stunden, kände mycket stor samhörighet med.

Lennart

Jag måste tänka på att vara lite mer försiktig i min subversiva verksamhet som brevdistributör tänkte Lennart. Jag börjar börja få bra erfarenhet, och känner mig ganska skicklig i tekniken att distribuera meddelanden direkt till 'kunden'. Jag skulle nog kunna bli en bra ficktjuv. Men mitt agerande i samlingsalen häromveckan då jag levererade brevet till Isabella kanske var

lite vågat med tanke på att jag satte mig intill henne trots att det fanns gott om lediga platser. Kontakten under hatveckan fungerade däremot utmärkt; folkvimmel och en och annan snaps gör susen, även om man förstås alltid måste vara uppmärksam på övervakningskamerorna. Det hade börjat med att Lennart själv hade fått ett meddelande från en gammal vän som nu levde i Plorernas samhälle. Efter en lång brevväxling, via anonyma distributörer hade han själv blivit tillfrågad om att bli distributör. Det var ett riskfyllt åtagande. Om man blir ertappad återstår nog inget annat än eliminering eller degradering till samhällets lägsta skikt med förlust av alla privilegier som en tjänsteman av rang tre har. Å andra sidan hade han ju själv sett hur väl distributörernas anonymitet kunde upprätthållas.

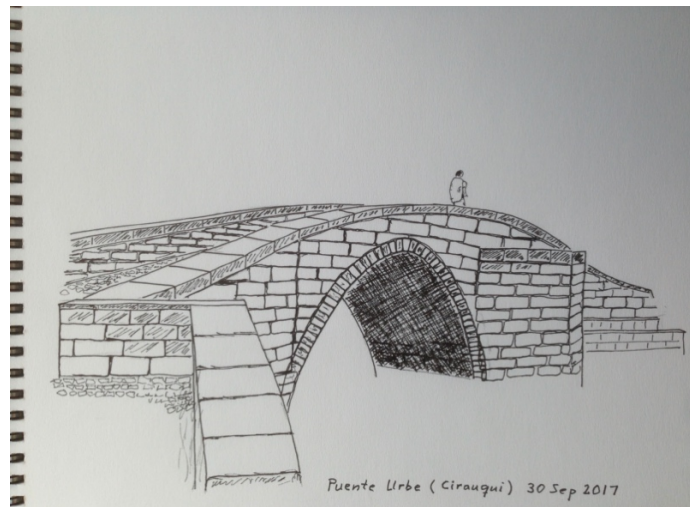
Hans

Det har varit fint väder idag, klarblå himmel och lagom temperatur för att hugga ved. Jag har varit sysselsatt med vedhuggningen hela dagen. Det finns ju gott om timmer som måste tas om hand sedan stormen i vintras. Vedhuggning kan man verkligen njuta av när man har fått in den rätta rytmen. Jag använder den gamla klyvyxan av märket Hultafors, som införskaffades redan av pappa för länge sedan. Thomas har hjälpt mig att kapa timret med sin bensindrivna kedjesåg. Bensin i små mängder finns faktiskt att få tag på till rimlig kostnad inne i byn, och motorsågen har han ju sedan gammalt. Det har blivit bra regelbundenhet i bensin-, fotogen- och oljeleveranserna, utifrån via båt, på senare tid och priserna är rimliga. Här gäller fortfarande, i princip, byteshandel: Vi får bensin mot leverans av timmer. Det jag klyver nu kommer att eldas nästa vinter, eftersom det inte hinner torka i tid för denna vinter. Det finns emellertid gott om torr ved som räcker för den här vintern. Det är faktiskt en fröjd att se de prydligt staplade vedtravarna inne i vedboden.

Lina är fullt sysselsatt med sömnad. Hon hjälper hela trakten med de mer avancerade syprojekten. Om det bara hade varit möjligt att få tag på tyger och tråd, så skulle hon kunnat sysselsätta både sig själv och några till. Vi funderar faktiskt på att sätta upp en vävstol i mammas före detta målarateljé till nästa sommar för att kunna väva våra egna tyger.

Thomas kom idag med svar från Isabella. Det verkar som hon är med på noterna. Hoppas bara att hon är försiktig.

DAG 10, 5 oktober

Avfärd i mörker som vanligt. Jag gick fel två gånger innan jag slog följe med en italiensk tjej från Rom. Tillsammans hjälptes vi åt att spana efter gula pilar fram till gryningen.

Caminon går i glest befolkade trakter i norra Spanien genom Navarra, Rioja, Kastilien och Leon och Galicien. Det är slående hur mörkt det är om morgnarna när man lämnat byn, och hur man kan njuta av stjärnhimlen och tystnaden på ett sätt som jag inte har upplevt i Sverige under senare år. Då man närmar sig nästa by ser man först lite ljus från kyrktornet och ofta hör man tuppen som första livstecken. Efter att ha läst boken Mörkermanifestet av Johan Eklöf, tog jag till mig ett nytt begrepp 'ljusförorening'. Hur mycket onödigt ljus har vi inte på vår landsbygd, och, föralldel, även i byar och städer? Eklöf skriver: "Ljus och mörker har styrt livet i miljarder år, med en uråldrig och taktfast rytm – ända tills glödlampan uppfanns. I dag dominerar gatlyktor och fasadbelysningar natten och på bebyggda platser blir det sällan helt mörkt. Att se stjärnhimlen en molnfri natt är en sällsynt upplevelse. Ljusföroreningar har seglat upp som ett av våra verkligt stora miljöproblem, om än obekant för de flesta. Flyttfåglarnas navigering störs, sköldpaddorna går vilse på väg till strandkanten och insekternas pollinering uteblir". För att inte tala om hur omgivningen blir praktiskt taget omöjlig att leva i för fladdermössen. På senare år har de blinkande eller roterande starka lamporna från vindkraftverk förstört habitatet till och med långt ute i vildmarkerna eller till havs. Gudskelov såg jag inte många vindkraftverk längs caminon med undantag av Alto del Perdon. Kanske, till och med, dessa överallt förekommande ljusföroreningar har bidragit till att vi fjärrat oss från de kosmiska och existentiella frågorna i och med att storstadsmänniskan aldrig har sett en fullödig stjärnhimmel, norrsken, Vintergatan eller morgonrodnaden? Hon kanske till och med är rädd för mörkret?

*Ljus från utslocknade stjärnor,
gammalt hemlöst ljus.
Budskap i natten från ingen
till människors ensliga hus.*

*Sus som av stora vingar,
som ett fjärran orgelbrus.
Ingen som vingen lyfte.*

Stormens ödsliga brus.
[Per Lagerqvist, Vid lägereld, 1932]

Min faiblesse för mörker och en gnistrande stjärnhimmel, har sin grund i min tid som norrskenforskarer. Under den tiden spenderade jag tillsammans med mina forskarkollegor många veckor varje vinter vid Esrange utanför Kiruna för att, med hjälp av sondraketer studera norrskenen. Det gällde då att avfyra sondraketen så att den passerade genom ett aktivt norrsken, och kunde göra mätningar inne i norrskenet på cirka 100 kilometers höjd. Vi satt alltså i en observationskupol på huvudbyggnadens tak, och spanade efter norrskenen i totalt mörker med större delen av rymdbasens yttre belysning nedsläckt. Vi använde stjärnhimlen som referens för var norrskenet befann sig jämfört med den beräknade raketbanan. Vi hade i förväg preparerat datorkörningar för stjärnhimlens position för den aktuella kvällen. Normalt tog det upp till två månaders väntetid, med norrskensspaningar, innan alla vetenskapliga och tekniska villkor uppfylldes: svaga vindar, klar sikt, ej alltför starkt månlyjus, och norrskenet på rätt plats. Det var under dessa kvällar och nätter som jag för första gången blev medveten om hur tydligt Vintergatan framträder på natthimlen. Hur många av dagens stadsbarn har kunnat observera Vintergatan?

Mitt 'eget' doktorandprojekt, att experimentellt påvisa den elektromagnetiska kopplingen mellan jonosfären, där norrskenet uppträder, och den yttre magnetosfären blev lyckat. Jag kunde alltså påvisa denna korrelation, men som vetenskapsman vet man att det inte finns några eviga sanningar, och att allt eventuellt kan motbevisas. Vetenskapen är alltså, till sin natur, falsifierbar. Däremot kan man aldrig definitivt bevisa en hypotes. (Det kan alltid finnas någon annan förklaring till den observerade korrelationen). Vänner och bekanta har alltid varit intresserade av, kanske till och med fascinerade av, att höra mig berätta om norrskenets mysterier. Det var därför med stor förvåning jag mötte motsatt reaktion när jag började berätta om hur solaktiviteten påverkar det interplanetära magnetfältet och därigenom påverkar hur mycket av den kosmiska strålningen som kan nå jorden. Den kosmiska strålningen, i sin tur, påverkar bildandet av kondensationskärnor för molnbildningen. Molnbildningen har mycket större inverkan på klimatet än mänskligt utsläpp av koldioxid, vars inverkan på klimatet inte ens är mätbar. Det kändes professionellt förödmjukande att vissa 'vänner' avvisade denna observation, och trodde mer på en tonårsflicka utan kännedom om vare sig fysik eller vetenskaplig metodik, och som påstod att jorden står inför en klimatkatastrof och att detta beror på människans utsläpp av koldioxid. Hon kunde till och med se koldioxiden och ange tidpunkten för denna klimatkatastrof. Till en början förstod jag inte varför det var kontroversiellt att tala om forskningsresultat associerade med klimatförändringar. Så småningom, när jag råkat ut för denna avvisande hållning flera gånger, gick det upp för mig att jag hade klassificerats som 'klimatförnekare' och skulle utsättas för cancel-kulturens bannlysning. Jag insåg också att det är inget nytt fenomen som jag utsätts för, kanske redan 1600-talets häxprocesser borde ha lärt oss något: *Voilà un diable qui n'est pas congru* (Se där en djävul som inte kan sin grammatik). Så lyder en av litteratur-historiens mer subversiva repliker. Den återfinns i Eyvind Johnsons "Drömmar om rosor och eld". Romanen bygger på verkliga händelser, bland annat 1600-talets häxprocesser i den franska staden Loudun. I centrum står den fritänkande prästen Urbain Grainier, som anklagas för att ha ingått pakt med Djävulen. Hans straff blir att brännas levande. I botten ligger inget övernaturligt utan de gamla vanliga mänskliga demonerna: avund, svartsjuka och maktbegär. Den som fäller de bevingade orden om Djävulens bristande grammatikkunskaper är en godmodig assessor vid namn Daniel Drouin. Under en av djävuls-utdrivnings-processerna kommenterar han högt att de demoner som talar genom de besatta nunnorna begår grammatiska fel. Drouins kommentar innebär ett ifrågasättande av demonernas själva existens – Djävulen förutsätts förstås tala

perfekt latin – men i grammatiskt kamouflage. Drouin är dock för bekvämt lagd och för feg för att våga ta verklig strid. Trots att han förmår se igenom kyrkans hyckleri och lögner, och står på Grainiers sida, så vågar han inte. Jag återkommer flera gånger i denna berättelse till hur Mathias Desmet i sin bok ”Totalitarismens psykologi” beskriver hur de icke-övertygade ’medlöparna’ gör massrörelsernas övergrepp möjliga. ”Drömmar om rosor och eld” utgavs 1949. Det är en berättelse om civilkurage, om hur svårt det är att stå upp för det fria ordet och den fria tanken.

Jag åt min första frukost för dagen på en bar i sällskap med Elsa. Vi träffades ytterligare några gånger under dagens vandring. Sträckan från Santo Domingo de Calzada till Belorado var ganska trist, med långa sträckor längs med en hårt trafikerad väg och glest mellan fikaställen. Solen värmdes ordentligt så jag avslutade vandringen redan klockan halv två, när jag kommit fram till Belorado; Idag var det för varmt för att vandra mitt på dagen. Tog in på ett albergue i ett privatrum med dusch. Tog en härlig lång dusch och kände av solbrännan på ’bakbenen’. Ägnade en del tid till att ordna min packning. Träffade Susan på min eftermiddagsrunda i byn, och hade sedan en mycket trevlig middag på en närliggande uteservering i sällskap av Barbara och Sharon, sjuksköterskor från Alaska. Vi talade mest om pilgrimslivets glädjeämnen och vedermödor. Det är inte utan att jag börjar känna mig som riktig pilgrim efter tio dagar på caminon.

Hermann

Före middagen hade hela familjen gått ut på fastighetens tak för att titta på den kraftigt lysande stjärnbilden. Det var fortfarande nedsläckt för att spara på elektriciteten, så det var inga problem med att se den gnistrande stjärnhimlen. Vad menar du? Frågade dottern. Alla stjärnorna lyser väl som vanligt? Hade han misstagit sig? Nej, Hermann tyckte nog att Orion lyste extra starkt. Konstigt, han hade börjat ifrågasätta så mycket på sistone, och bli lite tankspridd. Han hade till och med glömt att ta den senaste inokulationen. Men det var som om Orion ville meddela något. Varför såg inte resten av familjen? Vad konstigt allting hade blivit, det var som om man inte kunde tro fullt ut på någonting längre. I början av karriären hade han verkligen varit en exemplarisk tjänsteman och inte ifrågasatt någonting, även om man ibland kunde undra om vissa åtgärder var nödvändiga för att nå ett idealt samhälle. Speciellt tänkte han på en period då staten behövde massor av frivilliga försökspersoner för att utveckla de nya selektiva stridsmedlen. Det hade blivit så akut att man fick lov att rekrytera även personer som avvek bara lite från den påbjudna värdegrunden. De gen-selektiva stridsmedlen hade verkligen blivit en stor framgång. Utvecklingen hade visserligen tagit många år. Den hade börjat redan på den tiden USA fanns, som en vidareutveckling av ’gain of function’ för virus. Den sortens forskning ansågs visserligen alltför farlig för att bedrivas i USA, och utfördes därför bara i vasallstaterna och i Kina. Våra experiment utfördes i de Norra Provinserna, med ’frivilliga’ försökspersoner, ofta som alternativ till omfattande omskolning till rätt värdegrund.

Den syntetiskt tillverkade maten kräver lyckligtvis ingen elektricitet för tillagning, så vi kunde inta vår måltid precis som vanligt. Dottern har ett kvällspass med pionjärerna där de ska utvärdera insatserna under hatveckan. Jag hoppas verkligen att hon inte nämner något om att jag upplever Orion som särskilt ljusstark just nu. I värsta fall skulle det kunna förorsaka en orosanmälan trots att jag faktiskt är tjänsteman av rang två.

Lisa

Jag har känt mig så orolig sedan jag talade med mamma häromdagen. Jag gick till och med ut och tittade på stjärnhimlen. Mamma hade ju, av någon anledning, nämnt en stark stjärna på

himlen. Efter att ha kollat riktigt ordentligt i alla riktningar på den molnfria himlen, konstaterade jag att allt var som vanligt. Det gjorde mig ännu mer orolig för mamma. Javisstja, jag ska ju träffa min arbetskompis, Sluggo, på puben klockan åtta för några glas vin. Det är bäst att jag skyndar mig. Hen tycker ju inte om att vänta. Sluggo är yngre än jag och tillhör en av de första batcherna av systemerare. Det var en av de första verkligt lyckade batcherna, och jag känner att jag inte riktigt kan nå upp till samma nivå som Sluggo i arbetet. De allra senaste batcherna är naturligtvis än bättre, men det är ju en helt naturlig utveckling, som vi systemerare, delvis, kan ta åt oss äran för.; Vi utvecklar ju ständigt AI-systemen inklusive genterapiverktygen. Smaken på vinet vi dricker är däremot inget att hurra för, men det är ju gratis, och man blir ju lite vimsig av det. Det är ju helt syntetiskt nuförtiden, och vi kan väl se fram mot en liknande utveckling därvidlag som för batcherna. På hemvägen frågade jag Sluggo om hen kunde se någon ovanligt stark stjärna, men hen kunde inte heller det.

När jag kom till puben, lite försenad, höll Sluggo just på att få sin mat av serveringsroboten. Nuförtiden kan man lokalt skriva ut praktiskt taget all sorts 'mat' lokalt med 3D-skrivare. Puben kan därför vara helt obemannad och beställningen görs direkt till utskriftsenheten, och serveras av serveringsroboten. Det här systemet började introduceras redan på 2020-talet genom att beställningarna gjordes via så kallade 'appar' i mobiltelefonen, men maten tillagades och serverades fortfarande manuellt, även om experiment med utskrift av syntetiskt kött hade börjat förekomma. Idag görs, som sagt, hela måltiden med lokala 3D-skrivare och måltiden ges också personligt närings- och vitamintillskott i enlighet med det personliga hälsotillståndet som ju hela tiden avläses i realtid och jämförs med modeller. Förr i tiden hade man ju också ett krångel med betalningar som i primitivaste fallet gjordes, helt okontrollerbart, med sedlar, eller med kredit- eller betalkort, som var det vanligaste. Nuförtiden sker ju identitetskontroll kontinuerligt, och kostnaden dras helt omärkligt från det personliga URK-kottot, efter kontroll att man är behörig att göra beställningen. Själv beställde jag en syntetisk hamburgare och en öl.

Puben, ja det finns bara en inom femtonminutersstaden, är riktigt traditionella inrättningar. Förr i tiden, då vi människor fortfarande bara hade två olika kön, sägs det att man gick på puben för att prata bort en stund med pubpersonalen eller kanske för att träffa en partner av andra könet, eventuellt bilda familj och få biologiska barn. Folk lär ha tyckt att det var väldigt spännande med det som man kallade förälskelse och som oftast var inledningen till parbildningen. Så gamla och traditionella är pubarna! Jag försökte berätta om detta för Sluggo ikväll, men hen hade svårt att föreställa sig vad jag menade med förälskelse, och två skilda kön också för den delen. Hen hade hört talas om att det förekommer i djurvärlden, men hade svårt att föreställa sig ett så djuriskt beteende hos människor. Själv har jag fått detta berättat för mig av mamma för länge sedan.

När jag kom hem på kvällen, kunde jag inte släppa samtalet med Sluggo, och att han inte överhuvudtaget tycktes ha någon förståelse av den sexuella aspekten av parbildning. Jag vet ju att 'batcherna' ges en genkonfiguration som undertrycker sexuella drifter och skillnader mellan könen utplånas så långt det går, men ikväll framstod det ändå så främmande för mig. Jag är ju själv född på naturlig väg, även om jag inte har någon känd pappa, och jag är i en ålder då jag känner allt starkare längtan efter egna barn och känner kanske också en sexuell lust till män i min omgivning. Sluggo är i och för sig snäll och trevlig, men för mig är det helt uppenbart att hen saknar sexuell attraktion.

För en tid sedan hamnade jag bredvid en man, troligtvis något äldre än jag, från bildrevisionsavdelningen, vid ministeriets dagliga nyhets- och hatsamling. När jag satte mig möttes våra blickar, och jag insåg genast att han var av den 'gamla' sorten som hade fötts på naturligt sätt av en riktig mamma, precis som jag. När vi reste oss hörde jag mig själv säga till honom: Jag går nog till puben ikväll och testar deras nya syntetiska IPA-öl. Han svarade: Bra idé, jag kanske gör detsamma. På kvällen, fick jag bekräftat att han verkligen hade en biologisk mamma, och till och med en biologisk syster; Han var ju något äldre än jag och född vid en tid då naturliga födslar var ganska vanliga. Efter att ha druckit två öl var, dom smakade hyfsat bra, bröt vi upp, och utan att ha kommit överens om det, följde han mig till mitt rum, som den naturligaste sak i världen. Elen var avstängd, eftersom det var sent på kvällen, så staden låg i mörker, liksom mitt rum förstås. Vi hade inget emot det eftersom det kanske innebar att övervakningssystemet skulle kunna ha svårt att följa oss, åtminstone bildmässigt. Vi insåg båda, att det var säkrast att vara helt tysta för att försvåra ljudregistrering. Så fort vi kom upp på rummet, utan att knysta ett ljud, klädde vi båda av oss sakta och kröp ner i min säng. Jag kände mina bröstvårtor styvna vid hans första trevande beröring. Detta är vansinne, hann jag tänka, innan vi helt försvann i njutningen av varandra. Jag tror inte att jag förmådde hålla mig helt tyst under den mest intensiva njutningen. Dagarna efter, spanade jag förgäves efter honom vid de dagliga samlingarna. Så småningom fick jag klart för mig att han akut hade omplacerats på grund av brådskande ärenden vid Överskottsministeriet. Vid en rutinkontroll av mitt URK-konto kort därefter, upptäckte jag, till min förvåning att saldot hade minskat till nära noll.

Lisa var fullt medveten om att hon aldrig skulle komma att få egna biologiska barn. Enligt Regimens eugeni-förordning ingick hon i den sista generationen av biologiska barn. Inokulationerna försvårade, rent biologiskt, möjligheten att bli gravid, och skulle det ändå inträffa, så var abort obligatorisk. De laboratoriefremställda fostren saknade redan i sin genuppsättning, driften att föda barn. Det var denna drift som Lisa kände så starkt.

Hans

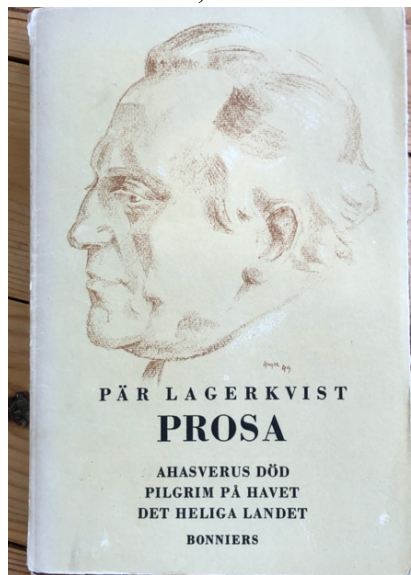
Jag berättade för Lina, min fru, om meddelandena till Isabella och hennes positiva svar. Lina kom mycket väl ihåg bakgrundshistorien. Vi bodde i Norge då, när Norge fortfarande var fritt, och jag åkte en helg över till det som då kallades Sverige för att tillsammans med Greta, mamma och pappa, besöka vårt gamla fritidshus i Roslagen. Det är samma hus som vi bor i nu. Efter resan, när jag var tillbaka i Norge fick vi ett kort alarmistiskt meddelande från Greta, och sedan har hon varit försvunnen. Jag kontaktade redan då Isabella för att, om möjligt, få klarhet i saken genom henne, men utan resultat. Vad skulle vi göra nu?

De kontrollerade områdena är begränsade till de stora städerna. Det finns flera anledningar till detta: 1) Landsbygden behövs i väldigt liten utsträckning eftersom all produktion av livsmedel, textilier och andra och föremål görs syntetiskt. Syntetisk fotosyntes forskade man ju på redan i slutet av 1900-talet och nu har tekniken nått industriell nivå. 2) El-genereringen baseras på små fusionsreaktorer i stadsmiljön för behoven till basindustrin och på solceller med energilagring för lokal konsumtion. Vattenkraften med tillhörande transmissionsledningar har visat sig för svår att underhålla, och vindkraften var en kort parentes i början av 2000-talet. 3) Kontroll av medborgarna görs mjukvarumässigt med hjälp av 6G-nätet och identifikations- och mottagarceller som underhålls genom årliga obligatoriska inokulationer. Då en person korsar en gräns för en femtonminutersstad kontrollerar 6G identitet och behörighet. Vid obehöriga passager ges en varning genom att 6G skickar en signal som ger yrsel eller illamående. Om yttre gränsen för staden passeras ges starkare effekt upp till annihilation. Man har alltså inga problem att hålla medborgarna inom de geografiska

gränserna. Däremot blir det problem med täckningen över stora arealer med 6G-tekniken. Än idag har man såvitt vi vet emellertid inte löst problemet att icke inokulerade Plorer obemärkt kan passera in i kontrollerat område. Det främsta skälet till att Plorerna tillåts existera torde vara att de inte gör någon skada och arean de befolkar behövs inte. Man skulle kunna tro att Plorernas användning av fossila bränslen skulle vara ett skäl till att de inte skulle tolereras, men eftersom Plorernas själva existens inte var känd för de kontrollerade medborgarna var deras avvikelser från klimatnarrativet inte ett problem. Internt vidmakthöll man klimatnarrativet som skäl för vissa restriktioner gentemot medborgarna. Utåt var det emellertid inget problem att erkänna att det var irrelevant. Antalet kontrollerade medborgare anpassas till produktionsbehoven genom noggrann planering och tillämpning av de senaste Eugeniska framstegen. Befolkningsmängden har därför minskat dramatiskt sedan den fria världen övergick till den kontrollerade världen, vilket underlättade att begränsa aktiviteterna till de stora städerna.

Lina och Hans kom överens om att det skulle vara för riskabelt att kontakta Isabella i kontrollerat område; Inte minst för Isabella själv skulle det vara en risk. Vi avvaktar ytterligare meddelanden från Isabella. Idag är det vildsvinskotletter med råörda lingon och potatis till kvällsmat. Vildsvinen var fortfarande talrika trots många års intensiv jakt, och utgjorde något av basföda. De förstör en del med sitt böckande i odlingarna, men är ändå ovärderliga som basföda. I solnedgången, efter kvällsmåltiden lade Hans och Lina ut nät.

DAG 11, 6 oktober

Då jag rundade hörnet till Alberget på morgonen stötte jag på Susan. Hon hade bott på klostrets albergue och berättade målande hur prästen hade kommit på kvällen och bjudit på obegränsat med vin och man hade sjungit och berättat hela kvällen. Det visade sig att Caren var en riktig hejare på att sjunga. Även mannen med åsnan, som vi stött ihop med tidigare, hade bott över där. Jag hade sällskap med Susan fram till gryningen. Större delen av vandringen därefter såg jag få pilgrimer. Stötte emellertid ihop med Elsa i san Juan de Ortega. Hon sade att alberguet där var tråkigt, så vi fortsatte mot Atapuerca. Kom fram dit vid 14-tiden. Det blev så småningom fullt på albergena i hela byn. Middag med John och Elsa på kvällen. Elsa hade träffat en rysk, ganska ung, pilgrim som levde på 2-3 € om dagen. Han sov ute och fick då och då in några Euro på att spela gitarr. Ge honom gärna en slant om ni träffar på honom spelande gitarr, tyckte Elsa.

Varför gör man en pilgrimsvandring? Nunnan i Zabaldika lade tonvikt vid *vägen: Vägen inbjuder dig att begrunda, låta dig överraskas, godta, fördjupa, stanna, vara tyst, lyssna, beundra, att förnimma medresenärer. Dig själv, Gud.* Detta påminner i ganska hög grad om det som förs fram av historieforskaren Karl Lysén. Han har studerat fyra pilgrimers dagböcker från skilda epoker, och försökt förstå hur pilgrimsvandringen påverkar pilgrimens syn sig själv och på samhället från mitten av trettonhundratalet till slutet av sjuttonhundratalet. Det finns likheter och skillnader mot dagens pilgrimsvandringar. Redan på femtonhundratalet kunde man köpa paketresor inkluderande guider, alla nödvändiga pass, logi med mera. Självt 'köpte' jag mitt pilgrimspass i Barcelona, men för övrigt gjordes allt i egen regi. Pilgrimspasset, som ger tillträdet till pilgrimshärbärgena, var i princip gratis, men alla förväntades göra en donation av lämplig storlek till kyrkan, på samma sätt som alla kyrkliga albergen drevs på principen 'donativo', det vill säga att man inte hade något pris för övernattnings och måltider, men att man förväntades donera en summa i relation till personlig förmåga och hur man hade uppskattat stället. För många av dagens pilgrimer, åtminstone vid de kristna pilgrimsvägarna, är kanske vandringen mer ett äventyr än en religiös upplevelse. Samma tanke uttrycks redan av Lyséns pilgrimer. Dock var det förmodligen viktigare på den tiden att identifiera sig som katolik eller Lutheran. Under min vandring märktes inget av detta utan vi fann oss väl till rätta i den katolska miljön även om vi var Lutheraner. En stor skillnad idag mot medeltida pilgrimsvandringar, var att de medeltida vandringarna var förenade med stora faror i form av rövare, skatteindrivare och andra hot. Det var därför nästan nödvändigt

med en personlig guide för att kunna hantera alla faror, inte minst att förstå i vilka sammanhang det var nödvändigt med mutor, och hur stora. Jag märkte intet av detta under min vandring. Vi var många som utan tvekan vandrade ensamma i mörkret långa sträckor, och jag träffade ingen som hade råkat ut för något överfall, blivit lurad eller blivit av med något av värde. Dagens pilgrimshärbärgen är extremt välordnade och trygga. Kanske kan Pär Lagerkvist förmedla en aning om hur det kan ha varit i andra tider. Så här inleder han skildringen 'Ahasverus död':

I ett härbärke för pilgrimer till Det heliga landet kom en kväll in en man som tycktes jagad av blixten, när han ryckte upp dörren flammade hela himlen upp bakom honom och regnet och blåsten kastade sig över honom, det var med knapp nöd han kunde få igen dörren efter sig. När det äntligen lyckades vände han sig inåt i det halvskumma rummet, bara upplyst av några osande oljelampor, och tycktes fråga sig var han befann sig. Det var ett stort kalt rum, längst bort var där så mörkt att han inte kunde urskilja någonting alls. Men så långt han kunde se låg det fullt med folk på knä i den smutsiga, tillsölade halm som var utbredd över hela golvet, det såg ut som de låg och bad, ett otydligt mumlande hördes från dem men några ansikten kunde han inte se, alla låg med ryggen åt honom, bortvända. Luften var tung och instängd, när man kom utifrån kändes den nästan kväljande, svår att andas. Var befann han sig egentligen? Vid grova träbord ett stycke från dörren satt några män med råa ansikten och spelade tärning och drack. Ett par kvinnor satt där också, hängande med armarna om halsen på männen och verkade berusade liksom de. En såg med simmiga ögon upp ett slag på främlingen som kom in, som tycktes jagad av blixten. Annars fäste sig ingen vid honom.

Någon ledig plats fanns inte utom vid ett av borden. Där satt en man alldeles ensam. Med frånvarande blick såg han rätt framför sig, Han tycktes inte upptagen av någonting annat än sig själv. Han var medelålders, senig och mager, benen utsträckta under bordet i hela dess längd, vid fötterna låg en hund hopkrupen. Den främmande gick fram och satte sig där, ett stycke från mannen.... Mumlet från de bedjande hördes hela tiden, och tärningarnas rullande på borden, de spelandes rusiga röster och skratt. Utanför dånade stormen, vräkte mot ytterväggen som bordet stod invid, regnet slog mot den och ett litet fönster strax ovanför där de satt, smattrande mot den blinda rutan.... Vid ett av de berusades bord reste sig en kvinna och kom osäkert gående fram mot dem....- Det är ett konstigt ställe, va, tycker du inte? Pilgrimer och skojare, skurkar och helgon on varandra, allt i en enda röra. Det är inte lätt att skilja dem åt, ska jag säga dej, för en som ligger där och ber kan vara en större skurk än nån av oss andra, förresten kan han gott va en av oss, det kan också gott hända, och ligger kanske just nu och själ från en enfaldig broder som knäböjer vid hans sida, det vet man aldrig.

.....

När härbärgets vaknade till liv nästa morgon och pilgrimerna ivrigt såg ut genom de skumma rutorna fann de att ovädret äntligen farit förbi och att det tycktes bli en riktigt vacker dag...

Hela det stora rummet var fullt av människor som höll på och gjorde iordning sina knyten, samlade ihop sina ägodelar i säckar och bylten eller på annat sätt var sysselsatta med förberedelser innan det bar iväg. Några bytte kläder, tog på sig sådant som passade att vandra i, andra tvättade sig nödtorftigt i en så vatten som ställts in, kvinnor redde ut sitt hår efter natten och flätade det i en hast så gott de kunde, förde in det under huvan. Några satt och skötte om sina ömma,

såriga fötter än engång före dagens långa vandring, smorde in dem med en salva som de köpt av krämare som gick omkring och försökte sälja ändå mer av sin vara.

Den senare delen av beskrivningen känner man igen även som modern pilgrim.

Lisa

Jag kan inte släppa mammas samtal angående hennes barndomsvän, Greta. Mamma är ju på inget sätt dissident. Tvärtom, hon var ju tillsammans med Greta, klimataktivist i sin ungdom, och har sedan tjänat regimen troget i alla år. Även mormor var ju en hängiven anhängare av regimen. Det var ju, för övrigt, hon som gjorde att både mamma och jag hamnade som tjänstemän på sanningsministeriet. Jag kan inte tänka mig att mamma har något ont uppsåt. Jag tror att jag ska försöka hitta något om Greta i de historiska filerna i alla fall. Jag får passa på någon gång då Sluggo är upptagen med annat, så att han inte kommer att misstänka något.

Hans

- Ska vi vittja näten före eller efter frukosten?
- Vi kan åka ut på en gång. Det är ju så fint väder och inga vågor vad jag kan se.

Näten brukade vi lägga ut bara hundra meter norr om stugan, strax bortom den gamla fyren, så det gick oftast på drygt en halvtimme att vittja dem. Vi fick sex fina Abborrar och en Braxen. Braxen kastade vi i vattnet igen.

- Ska vi röka Abborrarna och spara dem till senare, eller ska jag gå upp till Thomas med tre av dem?
- Vi ger dem till Thomas. Jag ska bara fixa frukosten först.
- OK, då gör jag iordning näten så länge.

Fisket, potatis- och grönsaksodlingarna och jakten gjorde oss nästan självförsörjande under sommarhalvåret. Och så hade vi ju hönsen som gav oss ägg året runt. Vattenförsörjningen har det än så länge aldrig varit något problem med. Vattenkvaliteten är bra med helt klart vatten utom under vissa perioder då det kan vara lite humusinblandning. Tidigare användes den elektriska vattnpumpen, men nu får handpumpen duga. Vi avundas inte folket i de kontrollerade områdena som är helt hänvisade till syntetisk föda. Jag vet inte om det ens är tillåtet att äta animaliskt kött, även om man skulle kunna få tag på det.

Dagen gryr, av arbete full

Med vila kommer natten.

Jag vänder min åker för matens skull.

Jag gräver min brunn och får vatten.

Vad angår mig kejsarens ära och prakt,

Storhet och makt?

[Den äldsta kända av alla kinesiska dikter skriven omkring 2300 f. Kr.,

Översättning: Alf Henriksson]

Hermann

Det är fortfarande ganska nytt för mig att vara tjänsteman av rang 2. Med varje rang följer ett paket av privilegier, men steget från tre till två är verkligen stort. Rang två är ändå steget under den högsta styrande rangen, ledarskiktet. Själva Ordföranden brukar ju räknas som rang noll. Man kanske kan säga att rank ett motsvarar forna tiders styrande politiker och rank två den exekutiva nivån, motsvarande generaldirektörer och liknande. En märkbar skillnad är att man som rank två kan röra sig ohindrat över gränserna mellan femtonminutersstäderna, och man kan också utan ansökan resa mellan de olika kontrollerade storstäderna. De olika kontrollerade städerna är förbundna med snabbjärnvägar, som normalt är förbehållna de högre tjänstemännen. Tilldelningen av URK är i stort sett obegränsad, vilket innebär att vi kan äta

all slags mat, även sådan med restriktioner, som animaliskt kött och fisk, normalt ges dock sådan mat bara på de privilegierades speciella restauranger. Privilegierna gäller även familjen för oss som tillhör den sista generationen med en gammaldags familj. För barnen innebär det förstås ett stort plus att få gå i de privilegierades skolor, med möjlighet att skaffa ett mycket värdefullt kontaktnät för vuxenlivet. Jag kan bara ana vilka privilegier tjänstemän av rank 1 har.

Jag känner mig tveksam till allt detta, speciellt efter att ha genomgått utbildningen för rank två. Jag kanske tillhör den sista generationen som överhuvudtaget kan känna tvehågsenhet? I framtiden kommer ju alla ledande tjänstemän att vara 'programmerade' för uppgiften genom det nya reproduktionssystemet. I rank-två-utbildningen lärde vi oss framför allt vikten av att vidmakthålla narrativet för de underordnade. Detta innebär att man som chef ibland måste tänja på sanningar för den goda sakens skull. Vissa grundläggande koncept, som klimatnarrativet, fiendens övergrepp och civilisationshotande virus, kan till och med, i huvudsak, vara konstruktioner för att underlätta kommunikation av det övergripande narrativet. Efter utbildningen har man definitivt känslan att tillhöra en privilegierad grupp och att lägre grupper enbart har som uppgift att betjäna de högre rankerna, även om de själva inte är medvetna om det. Höjdpunkten i utbildningen bestod av att Ordföranden själv tilltalade oss via skärm. Jag har inte hört någon som har träffat Ordföranden i verkliga livet. Inte heller finns det någon som kan upplysa om var han bor eller verkar i övrigt. Det kan förstås vara av säkerhetsskäl. Jag kan emellertid inte låta bli att tänka den hädiska tanken att Ordföranden inte existerar i sinnevärlden. Är han en Avatar, en mjukvaru-konstruktion, eller rent av AI i sig?

Hermann, som hade en filosofisk läggning, kunde inte låta bli att fundera på vad detta skulle kunna innebära för mänsklighetens överlevnad i AI-samhället, och hur utvecklingen hade varit under det senaste seklet. Det har aldrig varit en hemlighet att eugenik (rashygien) och folkmängdsbegränsning är en central del av det totalitära globalistiska tänkandet. Visserligen råkade eugeniken i vanrykte under en period efter andra världskriget och Nazismens nederlag, men den har hela tiden hållits vid liv, bland annat genom olika stiftelser stödda av Rockefeller-familjen i USA. Redan från 1930 började Rockefeller Foundation att finansiera Kaiser Wilhelm Institute of Human Heredity and Eugenics. 1952 skapade man organisationen "Population Council" med syfte att ta fram en global plan för att kontrollera världens befolkningstillväxt. Förre ordföranden i "American Eugenics Society, Fredrick Osborn," skrev 1956 "vi behöver det största antalet födslar bland genetiskt överlägsna individer". Man fokuserade då på fertilitetskontroll och arbetade främst i utvecklingsländer med sociala studier och experiment som handlade om att sänka fertiliteten genom preventivmedel och steriliseringar. Då, liksom nu, skedde det i nära samarbete med läkemedelsindustrin. Man introducerade tidigt datormodeller i arbetet med befolkningsbegränsningen, vilket beskrivs bland annat i Romklubbens bok, 'Tillväxtens gränser' från 1972. Hermann gjorde reflexionen att Regimen nu har kommit långt på den inslagna vägen genom den genkontrollerade fortplantningen som han själv ansvarade för. Man hade ju redan nu goda möjligheter att begränsa befolkningen genom de 'födsel'-planer som Regimen följde, men med Artificiell Intelligens, skulle man kunna gå mycket snabbare fram, genom att ersätta kvalificerade arbeten helt med AI, och på sikt ersätta alla biologiska människor med AI. Härigenom skulle belastningen på Jordens ekosystem kunna minimeras på ett mycket effektivare sätt än för närvarande. Ett kännetecken för den globalistiska rörelsen är att arbeta mycket långsiktigt, decennier eller sekler. Är det kanske så att vi medverkar i en långsiktig plan som inleddes för mer än hundra år sedan?

Jag hoppas att dessa tvehågsna tankar lämnar mig snart. Jag har inte heller kunnat släppa tanken på de ljusstarka stjärnorna som jag såg samtidigt som dessa skrämmande tankar började dyka upp. Och varför såg inte min familj stjärnorna? Kan det vara så att olika individer inte har förmåga att se samma verklighet

DAG 12, 7 oktober

När jag vaknade märkte jag att jag hade insektsbett på armar, ben och runt halsen. Albergue Atapuerca var ganska trångt och lite ruffigt, så min första tanke var att jag hade råkat ut för vägglöss; Intressant, det var i så fall första gången. Efter någon dag var emellertid betten borta, och när jag, efter vandringen berättade det för Sara, konstaterade hon att det troligtvis hade varit myggbett. Spanska myggor surrar inte som de svenska, och märks därför nästan inte. Om det hade varit vägglöss, skulle betten ha varit innanför kläderna, och inte på exponerade kroppsdelarna som armar och ben. Jaha, då har jag alltså inte ännu blivit utsatt för vägglöss. Jag kom iväg från Atapuerca i vanlig tid efter en primitiv frukost på den lilla 'Supermercadon'. Sex grader, det kändes lite kallt, så vantarna kom till användning för första gången och även 'buffen' kom väl till pass. Inte många pilgrimer syntes till, men jag kom ifatt Elsa efter ett tag. Hennes ficklampa fungerade inte, så jag fick hjälpa henne att finna gula pilar. Träffade John närmare Burgos. Kom fram dit redan klockan tolv. Jag tog in på La Pensión del Camino i Burgos i ett fyrabäddsrum. Gick en runda i den imponerande katedralen. Där träffade jag Michel och Santiago, Brasilianerna. Vi tog en selfie framför katedralen och skickade till Sara, som ju också träffade dem första dagen. Michael och Santiago tänker ta en buss till Leon och fortsätter sin vandring därifrån. En inte helt ovanlig strategi. La Meseta, högplatån mellan Burgos och Leon, har rykte om sig att vara jobbig och ointressant. Åt en sallad med öl på torget. Det är soligt och fint, men fortfarande lite kyligt, bara femton grader. Tvättade lite. Planerar att gå upp tidigt och gå långt imorgon. Idag blev det bara 20 kilometer och det känns lite för kort. Jag sitter på ett kafé vid Rio Arlanzón med ett glas vin och läser min bok då John kommer förbi. Han ha just hjälpt en tjej till busstationen. Hon hade vrickat foten och kunde inte gå vidare. Hon fick inte heller bo kvar på pilgrimshärbärgen eftersom man i regel bara får bo kvar en natt på varje ställe. Hon tar bussen en bit och tar in på nästa pilgrimshärberge. John och jag gjorde sällskap till friluftsfären dit han hade något ärende och jag passade på att köpa en T-tröja (una camiseta). Middag med John, Susan, Caren och Bianca på en snabbmats-kebab.

Nunnans råd att fördjupa, begrunda och förnimma under vandringen stämmer nog, speciellt under de långa sträckorna i ensamhet på Mesetan. Det kan också vara så att vandringen utgör en start för framtida kontemplationer. Nunnan sade ju också att *vandringen sker inom och utanför den verkliga tiden som pilgrimsdagarna varar, i längre betydelse hela livet, när du tillåter vägen att tränga in i dig, att förvandla dig till pilgrim*. För mig innebar den att jag, väl hemma, började ifrågasätta sådant som jag betraktat som sant tidigare. Detta är speciellt uppenbart när det gäller klimatfrågan. Efter att ha satt mig in i frågan genom idogt arbete

under ett halvår, insåg jag att den människoskapade klimatkatastrofen är en illusion. Dessutom, kanske den viktigaste insikten, blev att etablerade media med berättelser sprider villfarelser till läsarna; Rena lögnare. Nästa fråga blir då: I vilka andra samhällsfrågor sprider media villfarelser? Vad finns det för skäl att tro mer på etablerade media än fria media? Tro inte att det är sant för att flertalet ansluter till narrativet. Det kanske ligger något i Mackays: "The madness of crowds". Är det moraliskt försvarbart att tåga av ren bekvämlighet om massan har fel? Många övergrepp har möjliggjorts av att dissidenter inte har höjt rösten i tid.

Hermann

Hermann gick igenom specifikationerna som han fått från Nivå 1 till kommande batch av systemerare. Man hade önskemål om höjd analytisk förmåga med inriktning mot medicinska system, och man ville ha återkoppling ifall man därmed måste ge avkall på några andra egenskaper. Bäst att sammankalla den närmaste ingenjörsggruppen och diskutera saken. Slutsatserna av analysen blev att det skulle vara OK med höjd analytisk förmåga om man kunde göra avkall på social kompetens. Eventuellt skulle man också få något kortare livslängd. Hermann gissade att det skulle vara acceptabelt med något nedsatt social färdighet eftersom dessa systemerare antagligen inte skulle behöva ha några egna utåtriktade kontakter i sitt arbete. Han satte sig ner och började skissa på sitt svars-PM.

Kanske ändå att det var bra med förflyttningen från värdegrundsdivisionen till reproduktionsdivisionen. Antal ärenden på värdegrundsavdelningen skulle antagligen komma att gå ner avsevärt i och med att tjänstemännen i större och större utsträckning skulle komma från reproduktionsdivisionen med anpassad genupsättning. Därmed förväntade man sig inte att narrativen skulle ifrågasättas speciellt mycket. Hermann tillhörde nog själv den sista generationen som kunde befaras ifrågasätta narrativen. Värdegrundsfrågorna hade nog haft sin kulmen i samband med Agenda 2030 och tiden därefter med 'The great reset' och 'You will own nothing and you will be happy'. Ägandet hade redan avskaffats för medborgare av rang tre och uppåt, och 'feel good'-droger ingick ju redan i de obligatoriska inokulationerna.

När Hermann gick hem på kvällen såg han åter den starkt lysande stjärnbilden. Han hade verkligen inte misstagit sig. Bäst att hålla tyst med det i alla fall för säkerhets skull. Barnen hade redan kommit hem från skolan. Borde kanske lura ut ifall de har berättat i skolan om min upplevelse av stjärnan.

- Vad har ni gjort i skolan idag?
- Vi hade historielektion och gick igenom hur man levde förr i tiden. Kan ni tänka er; Det var tillåtet att köra bil själv. 'Fröken' visade en video på hur man krockade gång på gång – det var ju livsfarligt varje gång man gav sig ut på vägen. Och så spydde bilarna ut avgaser så att luften blev helt förgiftad. Det var på vippen att man helt hade förstört klimatet.
- Då man skulle tala med varandra, använde man telefoner som satt fast i väggen och som satt ihop med varandra med en tråd. Bra mycket mer praktiskt med våra inopererade, eller inokulerade, telemikrofoner eller hur?
- Maten som dom åt var riktigt äcklig. Man tog död på grisar, skar upp dem och åt upp det blodiga köttet. Oetiskt var det också. Vi slapp se bilder på det som tur var.
- Det var faktiskt inte så länge sedan. Jag kommer själv ihåg när man fortfarande körde bilar manuellt, visserligen med elektrisk framdrivning för att skona klimatet.
- Är du så gammal pappa?
- Hände det inget annat intressant i skolan idag?

- Nää

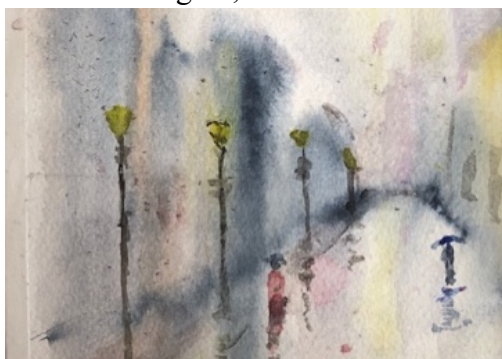
Isabella

Jag hade ett samtal med Lisa idag. Hon verkar lite skeptisk till mina funderingar om Greta, men hon hade i alla fall kollat lite. Hon bekräftar att inga uppgifter om Greta finns i datasystemen, inklusive bilder. Hon hade emellertid kommit fram till vem som borde ha varit handläggare på Kärleksministeriet, om det nu hade funnits något ärende med anknytning till Greta överhuvudtaget. Hon ville inte lämna ut något namn med tanke på detektering via AI-systemet. Jag föreslog att vi skulle träffas på puben i kväll så att hon lite mer diskret kunde ge mig uppgiften.

Lisa

Jag träffade mamma på puben ikväll. Vi talade om hennes teorier om att hon skulle ha haft en skolkamrat som hette Greta. För att tillmötesgå henne lite hade jag tagit reda på vilken tjänsteman som skulle ha kunnat handlägga ett sådant ärende på Kärleksdepartementet på den tiden. Mamma smusslade upp en papperslapp och en pennstump och bad att jag skulle skriva upp namnet på papperet. Jag gjorde det, men varför går hon omkring med papper och penna, och har hon fått tag dem? Jag måste nog ändå göra en orosanmälan på henne

Dag 13, 8 oktober

Det är söndag morgon, och jag kommer iväg lite tidigare än vanligt som jag hade föresatt mig. Det är en kall morgon, bara två grader. De sista festprissarna i sta'n är på väg hem, och en man som samlar tomburkar och flaskor i området omkring katedralen sjunger högt för sig själv, det ekar mellan stenhusen. Det finns gott om tomburkar att samla in. Caren hade också startat tidigt och hon hjälpte mig att hitta rätt väg ut ur staden. Senare på dagen träffade jag också på Susan. Möjligen är det lite färre pilgrimer än tidigare, eftersom många tycker att högplatån mellan Burgos och Leon är jobbig. En bit av stigningen upp till högplatån, har jag sällskap med John, kanske den enda gången vi vandrade tillsammans. Normalt brukar vi träffas bara i samband med middagarna. Hursomhelst, så kämpade vi i uppförsbacken då vi ser en ensam pilgrim framför oss som tar danssteg i uppförslutet. Det visar sig att hon har hörlurar på sig och lyssnar på musik. Hon förklarar att det är hennes och hennes mans bröllopsdag idag och hon lyssnar på spellistan med 'deras' låtar.

Det är vid dricksvattensbrunnarna som man kommer i samspråk med andra pilgrimer. Vid Fuente del Pratorre träffade jag ett franskt par från Normandie. De gjorde caminon tillsammans men vandrade var för sig mellan härbärgena. "Min fru vill vandra så snabbt" sade maken, och frun vandrade iväg. Vi fick sällskap en bit. Min franska har vilat i tjugofem år, så den är lite trög i början, men det tar bara tio minuter så vaknar den. Kul att få praktisera lite språk. Jag hade en liknande upplevelse med tyskan då jag träffade på en tysk pilgrim.

Dagens vandring går över ett öppet, svagt kuperat landskap på hög höjd. I en dal fjärran ser jag en liten by med sin bygata och en klunga små hus längs denna. I min guide-bok läser jag att byn heter Hontanas och har bara 80 invånare. Vid kanten av byn finns ett litet minnesmärke över vårt svenska helgon, Den Heliga Birgitta, som, tillsammans med sin make Ulf, vandrade caminon åren 1341 – 1342. Det finns en bön som hon formulerat, som många pilgrimer gjort till sin:

*Herre, visa mig din väg
Och gör mig villig att vandra den.*

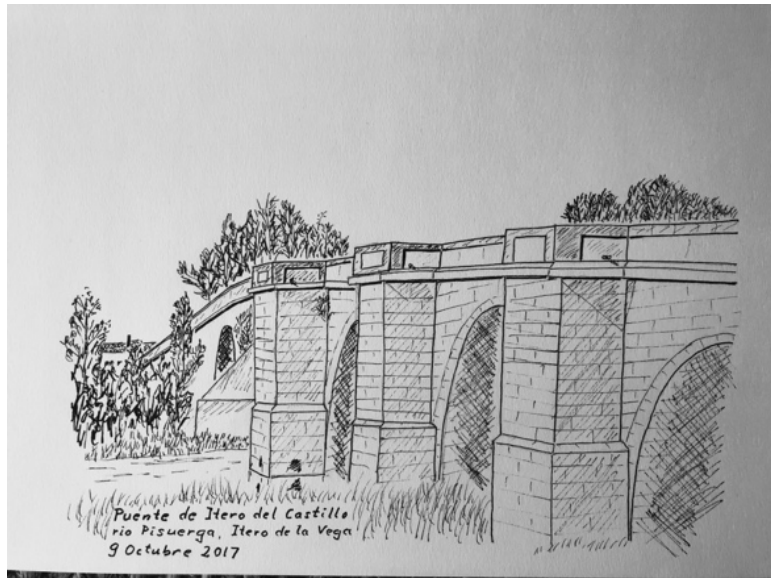
Jag hittade ett litet Albergue, 'Fuente Estrella', där jag tog ett privatrum. Så småningom dök även John upp. Vi (John och jag) tycks ha vandrat ifatt pilgrimer som lämnade St. Jean en eller två dagar före oss. Susan och Caren har nog stannat i Hornillos del Camino, trodde vi. På kvällen samlades alla gäster för en gemensam, familjär, måltid bestående av Paella. Vårdshusvärden tillagar den på ett stort (kanske en meter i diameter) fat, samma varje kväll. Han berättade historier på många språk och även vi gäster bidrog. Speciellt berättade han om den unga flickan från Ukraina som gjorde sin pilgrimsvandring för några år sedan. De fattade genast tycke, men hon var fast besluten att fullfölja sin pilgrimsvandring. Efter att ha kommit

fram till Santiago de Compostela, vände hon tvärt och vandrade tillbaka. Efter några veckor då värdshusvärden stod och tillagade sin paella som vanligt, kände han en klapp på axeln. Där stod hon, Ukrainskan. Sedan dess har de varit ett par och driver nu alberget tillsammans. Vid middagen hade jag ett trevligt samtal med bland andra Isabel som hade börjat sin vandring redan i juli och hade vandrat hela vägen från Holland.

Isabella

Jag fick namnet på den sannolika handläggaren av Gretas omskolning efter utflykten till Roslagen av Lisa igår. Hon verkar lite avog; Är nog oroad över att jag gräver i det gamla ärendet med Greta. Jag skrev ner namnet på en lapp i mitt notesblock och lade den i min kappficka och satte på mig knappen med 'Krig är Fred'. Det blir spännande att se om postgången fungerar.

DAG 14, 9 oktober

Lämnade Hontanas efter frukost i alberget; mörker och fullmåne. Träffade Elsa i Casterojeriz. John är tydligen före oss för Elsa hade träffat honom tidigare. Vi är fortfarande på högplatån, la Meseta, Ganska enahanda vandring alltså. Mycket tid för meditation. Jag hade ett tag sällskap med Emma, allmänpraktiserande läkare från Irland. Hon har en vecka ledigt och vandrar från Burgos till Leon och räknar med att flyga hem på fredag (idag är det måndag). Hon gör alltså tvärtemot alla dom som hoppar över den etappen. Ganska glest med pilgrimer, men jag stötte ihop med Martha på ett kafé. Vi skickade en hälsning till Sara, eftersom de träffades i början av vår vandring. Jag siktar på att nå Fromista och ringde och bokade ett hotellrum med bad för 35 € på ett litet hotell helt på spanska; Känner mig riktigt stolt. Kom fram till Frómista ungefär halv fyra efter cirka 33 km vandring. Efter sedvanlig dusch, tvätt och siesta, går jag ut på torget och, jo minsann, John sitter där på en bänk och har redan rekognoserat en lämplig restaurang för middagen. Med på middagen var också Nor från Libanon. Hon berättade hur det kan vara på pilgrimsvandringen om man inte kan sova: Det hände Nor för ett tag sedan och hon hade gått upp och satt sig i samlingsrummet för att läsa. Efter ett tag kom en tysk, medelålders/äldre dam, och undrade om hon kunde vara till någon hjälp. Det slutade med att de båda, den unga Nor och damen, tillsammans påbörjade sin vandring mitt i natten och hade ett långt samtal som Nor inte kan glömma. Den tyska damen hade arbetat mycket inom biståndsverksamhet och hade berättat om sina erfarenheter därifrån. Det hade länge varit Nors dröm att få en liknande karriär, så hon tyckte att hon hade fått en fin förebild i den tyska damen.

Det lilla hotellet låg vid det lilla torget, som pittoreska hotell plägar göra, och drevs av ett äldre par som satt ute på trottoaren och pratade med alla förbipasserande. Jag kanske var den ende gästen för dagen. På vägen hem till hotellet från middagen stötte jag ihop med Isabel igen.

Hans

Idag har jag haft geometriska övningar och experiment med några av byns tonåringar. Man blir förvånad över vilken möda och intresse de lägger ner på att utforska matematikens mysterier. Vi kör en matematik-drive med de mest intresserade tonåringarna, och det skulle inte förvåna mig om vi lär oss hela 'grundskolans matematik' på några månader. Det som tonåringarna lär sig är dom sedan ivriga att lära ut till sina yngre kompisar. Det vi håller på

med kanske kan liknas med en skola, men ändå inte. Vi saknar helt ambitionen, som den traditionella skolan, att producera 'lydiga medborgare' och att förmedla rätt värdegrund för att underlätta samhällsreformer.

Vår 'undervisning' skiljer sig förstås radikalt från den skola som finns i kontrollerat område. Till exempel talade vi häromdagen om varför många av ortsnamnen i Roslagen slutar på -ö., till exempel: Lavarö, Gräsö eller Järsjö. Barnen funderade själva ut att det antagligen beror på att byarna ursprungligen faktiskt var öar i Ålands hav, men att sunden mellan öarna, under århundradena, hade grundats upp och till slut försvunnit. Detta berodde på den landhöjning som orsakades av att landet hade tryckts ner av inlandsisens tyngd en gång i tiden, och nu expanderar tillbaka. Denna landhöjning pågår fortfarande. Några av barnen hade till och med fått bekräftat av sina mor- eller far-föräldrar att vikarna var mycket djupare förr. I kontrollerat område lär man sig att havet stiger oupphörligt på grund av polarisarnas avsmältning och kommer så småningom att göra kustområdena, som Roslagen, obeboeliga. Många barn uppfattar detta som skrämmande. Det är emellertid inget som dom har kunnat se med egna ögon, speciellt inte inne i staden, utan den förestående havshöjningen förutspås av datormodeller och antas bero på utsläppen av koldioxid. Ett annat slående exempel är att inga barn i Plor-land tror, genom sunt förnuft, att Matildas kor kommer att fördärva klimatet på grund att de släpper ut metan. I kontrollerat område lär man sig att kornas utsläpp av växthusgasen metan kommer att orsaka en klimatkatastrof. Därför ska man inte äta kött eller dricka animalisk mjölk.

I kontrollerat område är barns och ungdomars utbildning och uppfostran starkt reglerad. Barnen går obligatoriskt i statliga institutioner i stort sedan födseln, och uppfostras av professionell personal och pågår upp till ungefär tjugo års ålder. Institutionerna kan närmast beskrivas som ett slags internat. Man lär sig grundläggande traditionella färdigheter som matematik och naturvetenskap, för tillfället gällande historieskrivning och kommunikation. För att avancera till högre undervisning behövs emellertid speciell licens från Regimen. Verksamheten styrs politiskt, och det grundläggande målet är att inplantera rätt värdegrund hos det uppväxande släktet. Dessutom ska skolan ge en insikt i hur staten skyddar individen från diverse, verkliga eller överkliga, faror, och lära barnen att lita på myndigheter.

I kontrollerat område finns inga böcker, och förekomsten av papper och pennor är mycket sparsam. Det innebär att större delen av läromedlen utgörs av läsplattor med röst- eller tangentbordsstyrning. Det innebär att Regimen kan, med omedelbar verkan, anpassa faktainnehållet till gällande narrativ. Det innebär också att barnen inte behöver lära sig att skriva för hand, eller att göra matematiska beräkningar med papper och penna, eller för den delen, genom huvudräkning. I Plor-land har böcker, papper och penna hög status. Barnen lär sig, i tidig ålder, att skriva vackert för hand, dels för att träna upp finmotoriken, dels för att bibringa barnen ett estetiskt sinne. På köpet får man en träning av 'muskelnminnet' som ju också behövs i samband med övrig hantverksverksamhet, som snickeri, sömnad, matberedning med mera. Bokläsning är en populär sysselsättning, och även denna får en fysisk dimension, genom att använda fysiska pappersböcker, i vilka man kan göra anteckningar och markera särskilt intressanta avsnitt. Tillgången på böcker är god; kanske som en motreaktion till förbuden i kontrollerat område. Varje hushåll har sitt eget lilla bibliotek, som oftast görs till gängligt för hela byn. Inspirationen till detta kommer bland annat från de by-boklädor, som var vanligt förekommande i byarna i början av 1900-talet.

Särskilt rara exemplar av böckerna skickas med kurirposten till 'De Glömda Böckernas Bibliotek' i kontrollerat område. Det berättas att, vid tiden för den stora bokrensningens

början, fanns i staden ett antikvariat som förestods av ett av stadens original, av alla känd, och som gick sina egna vägar, inte alltid enligt myndigheternas anvisningar.

Förstagångsbesökaren i hans antikvariat kunde uppleva ett tillstånd av kaos, eftersom böckerna lagrades i travar i bokhyllor och på golvet utan någon uppenbar systematik. Efter några besök fick man oftast anledning att ändra uppfattning. Antikvaristen hade stenkoll på boksortimentet, men ordningen fanns bara i hans eget huvud. På något oförklarligt sätt lyckades han undvika all officiell identifikation eller registrering eller inokulation, kanske för att han levde i symbios med sina böcker och sällan sågs ute på gatorna. Vid tiden för utrensningen, destruerades förstås hans böcker som fanns i antikariatet. Vad som undgick myndigheterna var att merparten av hans böcker fanns källargångarna i den medeltida stadsdelen. Det är detta bibliotek som vi nu kallar 'De Glömda Böckernas Bibliotek'. Här finns inte bara de klassiska författarna representerade, utan även okända författare som förnekades publikation genom bokförlagen, ibland bara i form av handskrivna manuskript. Böckerna lånas ut till betrodda låntagare, men nästan ingen beviljas tillträde till biblioteket, eller vet ens var det är lokaliserat. Utlåningen administreras till exempel genom att man skriver ner sitt önskemål på ett papper som placeras på överenskommen plats, och boken levereras och återlämnas till samma plats, ofta i någon nisch i ett kor i Domkyrkan.

I Plor-land har vi ingen obligatorisk barnomsorg eller skola. Barnen lär sig normalt ändå alla grundläggande ämneskunskaperna genom föräldrarnas omsorg; Ibland enskilt och ibland genom samarbeten inom byn. Jag har till exempel tagit ansvar för en hel del av inlärandet av matematik och naturvetenskap för alla byns barn. Det är fascinerande hur vetgiriga barnen är och hur fort de lär sig när de väl är mogna för att ta till sig en viss nivå av kunskap. Etik, moral och kultur lär de sig genom att delta i föräldrarnas och byns dagliga verksamheter.

DAG 15, 10 oktober

Gick från Frómista till Carrion de los Condes. Vid Puente Opcion valde jag en alternativ mer nordlig väg längs Rio Ucieza. Det var jag nästan ensam om. Bland de fåtal pilgrimer som valt denna väg fanns en tysk pilgrim som i sin ensamhet vandrade längs Rio Ucieza och högt sjöng vandringsånger. Skönjde ett dammoln i fjärran, och såg, när jag kom närmare, att det var en stor fårhjord ledd av en traditionell fåraherde med stav, mantel, fårhund och allt. Efter att ha följt floden ett gott stycke kom jag fram till 'Eremita de la Virgen del Rio' (Eremitaget Flodens Jungfru). Caminon passerar många eremitager, dock ofta via en omväg från huvudstigen. Vissa ligger i ruiner, andra är väl underhållna. Coelho skriver hur hans pilgrim med läromästare stannar till för att utbyta tankar med eremiter längs vägen. Självt associerar jag gärna till en av de äldsta kända kinesiska poeterna T'ao Ch'ien, som levde i slutet av 300-talet och början av 400-talet e.Kr., som, i Alf Henrikssons översättning, på ett fint sätt beskriver hur lite man behöver men hur viktigt det är med vandring, möten och tankeutbyte:

*Min gamla dröm att bo i byn i söder
var ej för husets skull som jag fått kärt
Man sade mig att här fanns goda bröder
Och sällskap som var eftersträvansvärt.
Sen många år min längtan hit sig sträcker
Nu har jag sent omsider hamnat här
Mitt hus är ganska litet men det räcker;
En bädd, en matta är vad jag begär.
Hit plägar mina vänner ofta vandra.
De gamles verk har vi vår glädje i.
Vi prisar djupa skrifter för varandra
Och dunkla punkter diskuterar vi.*

Lika tänkvärt idag som för 1 700 år sedan.

Jag träffade flera pilgrimer som, i likhet med mig själv, nyligen hade avslutat ett långt yrkesliv på universitet eller i näringslivet. Friheten efter ett långt yrkesliv är en lämplig period av ens liv att genomföra en längre pilgrimsvandring. Jag tror att många, liksom jag, gjorde reflexionen att yrkeslivet har förändrats en hel del sedan vi var unga. Speciellt, vi som hade varit verksamma vid universiteten, undrade: Vart har den akademiska friheten, och fritt tankeutbyte, tagit vägen? Varifrån kom woke/PK/Postmodernismen, där genusperspektivet tycks viktigare än meritprincipen och en fri akademisk debatt, och hur kan cancel-kulturen ha vunnit insteg i universitet såväl som i företag och i media? Cancelkulturens grundläggande idé är att man inte skall argumentera mot åsikter man inte delar. I stället skall icke önskvärda åsikter stängas ute från offentligheten, till exempel genom att man uppmanar arbetsgivare och uppdragsgivare att upphöra med att ge arbete och uppdrag åt dem som företräder dessa åsikter. Isolera åsikter genom att isolera människor alltså. Och dessa tankens renhållningsarbetare tar för säkerhets skull ett steg till: även den som talar med människor som hyser misshagliga åsikter bör utestängas. Hur fjärran är inte dessa tankar från den ursprungliga akademiska friheten?

Vi undrade också hur det kommer sig att politikerna är så angelägna om att ta kommandot över universiteten genom politiska utnämningar och att starta nya universitet i sina hemstäder, snarare än att värna om den akademiska kvaliteten. Det kanske har att göra med att vår civilisation har kommit fram till 'Intellectets tid' som jag filosoferade om under rubriken 'Dag 5', och att följaktligen det västliga imperiet har passerat sin storhetstid. Fenomenet tycks inte vara begränsat till universitet, utan gör insteg också i industrin, dock med en viss fördröjning. På motsvarande sätt tycks även media drabbas; De är hellre är trogna 'det rätta narrativet' än att förmedla konsekvensneutrala sanningar.

Det förefaller mig som om denna woke-kultur, under en lång tid har spridit sig i utbildningsväsendet, från förskolan, via grundskolan och gymnasierna, och nu nått även universiteten. Förskolan har länge varit inriktad på att lära ut 'rätt' värdegrund, jämställdhet och att lita på lärare och myndigheter för att undvika faror som klimathot och farliga virus. Pojkar och flickor stimuleras att leka med 'andra könets' leksaker. Våld är bannlyst i den meningen att förskolefröken genast ingriper om någon konflikt är under uppsegling mellan barnen; (Hur ska de lära sig konflikthantering?) Manligt beteende, med fysiska eller tävlingsinriktade lekar bannlyses och kvinnliga lekar stimuleras. Lekområdet är utrustat med säkra, certifierade, redskap så att barnen inte riskerar att göra sig illa (Varför inte riva lekredskapen och plantera en 'skog' så att barnen kan lära sig att klättra i träd och bygga kojor i träden?); I vissa fall utrustas barnen med hjälm. (Hur ska barnen kunna lära sig egen riskbedömning om inget får göra ont?) Denna pedagogik fortsätter sedan genom hela skolväsendet, speciellt genom att bannlysa manligt beteende; Grupparbete belönas på bekostnad av individuella eller tävlingsinriktade prestationer. På vissa universitet finns nu till och med säkra zoner, i meningen att studenterna ska känna sig säkra på att inte behöva stöta på konst eller litteratur som inte bejakar gällande narrativ eller att kontroversiella uttalanden görs eller att förbjudna ord uttalas. I de flesta sociala medier finns Regimens 'faktakontroller' så att man ska avväjnas från nyttja sitt sunda förnuft.

En annan yttring av denna postmodernistiska kultur, där inga absoluta sanningar finns, är att befattningshavare strävar efter att 'inte göra fel' snarare än att göra rätt. Detta yttrar sig bland annat i att läkare idag ägnar stor del av sin tid till att skriva journaler, för att ha 'ryggen fri', istället för att behandla patienter. Därtill är de dessutom tvingade av sina överordnade byråkrater. Alla kan dessutom, i kraft av det avskaffade tjänstemannaansvaret, skylla ifrån sig på någon annan om resultaten uteblir. Liknande arbetssituation har lärare i alla stadier, från

förskola till universitet, med strikt reglerade undervisningsplaner, så att det personliga ansvaret kan undertryckas till försumbarhet.

Den amerikanske författaren och universitetsläraren Wendell Berry kritiserar i sin bok "The Unsettling of America" universiteten för att ha blivit alltför upptagna av framtiden. Han skriver att de inte är speciellt upptagna av att förbereda oss för framtiden utan att istället förutspå framtiden. Hans utsaga har verkligen blivit bekräftad av senare års upptagenhet av klimatfrågan, där fokus ligger på att utveckla datormodeller för att spå det framtida klimatet, gärna med mänskligt utsläpp av koldioxid som enda styrande parameter, snarare än att förbereda mänskligheten på den ständigt pågående klimatförändringen till det bättre eller till det sämre, ingen vet. Berry anger tre möjliga anledningar till att futurologin har blivit så populär på universiteten:

***För det första** är futurologin ett nytt akademiskt yrke, som sådant erbjuder det en massa nya arbetsutsikter. För att ge de examinerande fakulteterna arbete i nivå med deras kapacitet har universiteten utbildat för många doktorer i filosofi. Ett sätt att hantera ett sådant överskott är att bädda med dunbolster: Om marknaden för dessa människors begåvning är övermättad i nuet, sätt dem då att arbeta i framtiden. På så sätt föds, eller uppfinns "furologen". Han undflyr obefintlig eller otillräcklig sysselsättning genom att börja arbeta i framtiden nu. **För det andra** har "furologin" plötsligt blivit väldigt lukrativ specialitet med hög status. Det är stor efterfrågan på "furologer" som konferensdeltagare och konsulter. Vad de säger eller skriver väcker nästan automatiskt allmän uppmärksamhet. Och de ger akademisk prestige åt företagets syften och ambitioner. Deras "scenarion" och "framtidsvärldar" vilar nästan utan undantag på **antagandet att samhället inte kan undgå att bli ännu mer centraliserat** (min fetstil) och mekaniserat, och att folk kommer att bli ännu mer beroende av produkter som de inte kan producera på egen hand. **För det tredje** är framtiden den bästa av alla tänkbara miljöer för akademiska teoretikers luftiga arbete – helt enkelt därför att varken naturen eller den mänskliga naturen ännu har inträffat där. Om man bygger ett luftslott nu, kommer folk att märka att det inte existerar, och man blir anklagad för att dagdrömma; folk kommer ätt tro att man är tokig. Om man däremot bygger ett i framtiden, ett som inte existerar, kan man kalla det för en "logisk projektion", ens kollegor kommer att tala lärt om det, man kan hoppas på befordran, på löneförhöjning och på höga arvoden för föreläsningar och konsultjobb.*

[Wendell Berry: Konsten att vara här; Översättning och urval: Per Helge]

Framme i Carrion de la Condes hyrde jag ett pyttelitet rum med dusch på Hostal Plaza Major för 25 €. Rummet var nästan bara ett badrum med en sovalkov. Jag träffade Emma som antagligen fortsätter en bit till eftersom hon måste vara i Leon på fredag eftermiddag. Dörren stod öppen till den lilla klosterkyrkan, Santa Maria, och fyra nunnor firade vesper med gudomligt vacker sång. Jag gick in och satte mig för att njuta av sången. När jag kom ut efter vespersen stötte jag på Emma igen som också hade lyssnat på vespern, och vi var överens om att det hade varit gudomligt vackert Jag åt middag tillsammans med John och Elsa, och för en gångs skull var det jag och inte John som hade hittat en lämplig restaurang. John hade fått blåsor på fötterna och kanske bara går en kortare sträcka i morgon. Jag hade tagit med specialplåster för blåsor. Elsa och jag plåstrade om Johns fötter på en parkbänk vid torget. Det kanske är sista gången som jag äter middag tillsammans med John; Synd.

DAG 16, 11 oktober

Jag åt frukost på baren tvärsöver torget. Elsa kom förbi i sin nya jacka. Vi gjorde sällskap ut ur Carrión de los Condes fram till gryningen. Jag fortsatte i min takt (Elsa vill gärna gå lite långsammare) nästan utan paus till Ledigos, Nästan 17 km. Jag fick sällskap med Isabel ett tag. En ganska behaglig vandring men tämligen händelselös, bortsett från samtalet med Isabel om att vandra långt. Hon har ju vandrat ända från Holland. Det finns vissa som hävdar att man tänker bättre när man samtidigt vandrar, jag är en av dem, och att samtal flyter bättre under vandring. Det finns ju flera stora vetenskapsmän (Einstein med flera) som vitsordar att de gärna vandrar på universitetscampus när de har kniviga problem att lösa, hellre än att sitta inne på kontoret. Den mest kände vandraren är kanske den amerikanske naturfilosofen David Henry Thoreau. Hans översättare till svenska, Frans G Bengtsson tog gärna tre timmar långa promenader runt Rössjön i Skåne. Även Thoreau tog långa promenader. Han tyckte att mes och nötväcka var intressantare sällskap än politiker och filosofer. Och så skulle man ha ögonen i backen, mot den stadiga jorden och inte upp mot himlen. Dessutom tyckte han att det var viktigt att tänka på skogen när man gick i skogen, för vad skulle man annars där att göra. Så här uttryckte han sig: *I took a walk in the woods and came out taller than the trees.*

En fysiker på pilgrimsvandring har anledning att fundera över hur Gud rymms i en naturvetenskaplig världsbild. Jag har en känsla av att svaret att, det gör han inte, är mer självklart för icke-fysiker än för en fysiker. Flera av våra främsta fysiker, har ju vittnat om att, när de har trängt tillräckligt djupt in i vetenskapen har man börjat inse att man aldrig kommer att förstå dess innersta kärna och ett religiöst förhållningssätt tar vid. Själv har jag gjort en liknande resa i förhållningssättet till fysiken, läran om naturen, från att efter studentexamen ha haft en känsla av att förstå sammanhangen bra. Kanske var det den tidpunkt då man hade känslan av att förstå nästan allt! Under tre års studier vid Universitetet av matematik, teoretisk fysik och experimentell fysik, lärde man sig, genom idogt arbete, hur man beskriver naturen i matematiska och fysikaliska termer. Någon gång kanske man förväxlade detta med att tro sig förstå fysiken. Delar av matematiken kunde ibland upplevas som vacker, kanske till och med som ett konstverk, men mest var den ett mångsidigt och sofistikerat, men svårhanterligt, verktyg för att kunna beskriva fysiken. Under två år därefter lärde jag mig, inom ramen för studier av teknisk fysik, hur fysikens lagar kunde ges ingenjörsmässiga tillämpningar. Efter fem års grundläggande studier hade jag, således, en god grund för att ta mig an mitt doktorandarbete, att experimentellt visa den elektromagnetiska kopplingen mellan

magnetosfären och jonosfären. Under hela denna process, med ökad kunskap om de fysikaliska sambanden, och mer och mer detaljerad förmåga till beskrivning, har insikten ökat om komplexiteten i sambanden och processerna ökat, och därmed omöjligheten att någonsin förstå på djupet hur naturens processer fungerar. Detta kan kanske liknas vid en religiös ansats?

Min före detta fysikkollega vid Uppsala Universitet, Jan 'Bumpen' Blomgren, har i sin bok 'Jodå, Gud spelar tärning' gått på djupet med frågan om Guds roll i den naturvetenskapliga världsbilden.

Blomgren skriver:

Håller Gud på att göra comeback i naturvetenskapen? Newtons gravitationslag i förening med evolutionsteorin ledde till en vetenskaplig världsbild där utrymmet för Gud blev synnerligen begränsat. Det ledde i sin tur till starka motsättningar mellan vetande och tro. Den naturvetenskapliga forskningen under senare halvan av 1900-talet har lett till en ny världsbild, där slumpändelser inte bara är tillåtna utan på många vis avgörande för hur världen fungerar.

Blomgren resonerar i sin bok med utgångspunkt från slumpens betydelse i modern fysik åter skulle ge plats för Gud i vår naturvetenskapligt formade världsbild. Han hävdar:

Det är fullt möjligt att Gud existerar, men vi kan varken bevisa det eller motbevisa det. Dagens naturvetenskapliga världsbild är fullt förenlig med att Gud verkar aktivt i världen, men vi kan varken bevisa eller motbevisa att så skett eller sker.

Jag börjar nu träffa vandrare som hade lämnat St. Jean den 22 september. Ett helt nytt gäng att bekanta sig med alltså. De flesta som, liksom jag, lämnade St. Jean Pied de Port den 26 september ligger nu en eller flera dagsetapper efter mig. Lite tråkigt faktiskt; Jag saknar redan det ursprungliga gänget, även om de, av naturliga skäl, börjar bli geografiskt utspridda beroende på varierande vandringstakt. Jag avslutade inte dagens etapp förrän i Shagun efter cirka 39 km vandring; Min längsta dagsetapp hittills. Jag hittade en bar/restaurang som serverade pilgrimsmeny, och intog min måltid ensam för första gången sedan jag började min vandring.

Hans

Jag fick ett meddelande från Isabella idag. Hon har tydligen luskat ut vem den sannolika handläggaren är som hade att göra med Gretas försvinnande. Jag undrar om vi ska våga kontakta honom; Han lär vara en högt uppsatt tjänsteman nu. Jag skissar på ett brev så länge: *För cirka tjugo år sedan försvann min syster, Greta, spårlöst efter att ha gjort en utflykt tillsammans med mig och vår pappa, till vår gamla sommarstuga. Jag gissar att Greta, efter utflykten, som troligtvis avlyssnades, bedömdes vara dissident, och togs in för omskolning. Möjligen kan Du ha varit handläggare i ärendet. Om Du skulle kunna tänka dig att lämna upplysningar, skriv då dessa på detta papper (eller annat tillgängligt papper), bär det med dig i samma ficka som där detta meddelande levereras. Det kommer då att, diskret, hämtas upp och levereras till mig. Håll dina handskar opåtagna i vänster hand som tecken till budbäraren att du vill leverera ett meddelande.*

Jag kommer naturligtvis att förhålla mig mycket diskret om Du skulle agera på detta meddelande. Din tacksamme Plor

Hans skickade, efter viss tvekan, meddelandet på det vanliga sättet.

Isabella

Efter mitt arbetspass idag slöt två säkerhetsvakter, diskret, upp på var sin sida om mig och förde mig till Kärleksministeriet. Jag blev förstås förvånad, men fick ingen förklaring till det

hela. Min omedelbara tanke var: Vilken tur att min meddelandelapp till Hans har hämtats upp redan och inte finns kvar i min kappficka. Jag fördes ner flera våningar under jord och längs en lång korridor. Längst bort i korridoren hördes dämpade skrik. Jag visades in i ett litet rum och efter, som jag upplevde det, en mycket lång väntan kom en ung tjänsteman som jag uppfattade som någon sorts förhørsledare. Hen inledde med: Erkänner du att du obehörigen har gjort efterforskningar efter en påstådd barndomskamrat, och även försökt påverka din dotter Lisa att också obehörigt göra samma sorts efterforskningar? Jag var förstås tvungen att erkänna; Det fanns inget alternativ. Förhørsledaren fortsatte: Då har du två alternativ som du kan välja mellan. Att genomgå en omskolning till rätt värdegrund här på Kärleksministerit. Kursen kommer att pågå under cirka ett års tid och kan också innebära viss medicinering. Efter kursen kommer du att degraderas och stå under förstärkt övervakning under några år. Det andra alternativet är att frivilligt anmäla dig som försöksperson för mediciner av olika slag, inklusive versionstester av inokulationer och utveckling av kemiska stridsmedel. Detta val innebär att du avidentifieras och flyttas permanent till de Norra Territorierna. Avidentifieringen innebär att din identitet avregistreras i alla befintliga register, artiklar, foton med mera, som om du aldrig funnits. Vistelsen i de Norra Territorierna innebär normalt ett behagligt liv, eftersom försökspersonerna, av medicinska skäl, hålls vid god hälsa så länge de är försökspersoner och lever sitt liv isolerat i de Norra Territorierna. Du får fundera till i morgon.

Dag 17, 12 oktober

Lämnade Sahagún efter att ha intagit morgonkaffe på en bar. Jag träffade på Martha. Hon är nog en av de sista som hänger med från det ursprungliga gänget. Hon frågade om jag visste något om John, och jag kunde ju berätta att han tar det lite lugnt efter att ha fått blåsor på fötterna. Vid Calzade del Coto valde jag den alternativa nordligare sträckningen, via Romana, av caminon. Jag var nog en ende som gjorde det, för jag såg inte en enda pilgrim på hela dagen. En lång sträcka löpte caminon parallellt med en öde järnväg. Nej inte helt öde. Rätt vad det var kom ett långt godståg stretande i låg fart. Jag vinkade till lokföraren och han hälsade tillbaka med en lång signal i ångvisslan. Både min och lokförarens stora händelse för dagen?

Det här artar sig till en perfekt dag för att tänka existentiella tankar om tiden och döden. Beträffande tiden, så har jag ju redan förklarat att jag vandrar med mobiltelefonen avstängd, bland annat för att frigöra mig från klocktiden. Hemma, nästan dagligen, suckar min fru om att tiden inte räcker till för allt hon skulle vilja göra. Jag brukar svara: Ta det lugnt, det kommer mer tid se'n, eller Tiden tar inte slut förrän vi dör. Det är förstås ett försök att göra mig lustig över våra olika karaktärer; Hon extrovert, och full av aktiviteter; Jag introvert, och mera saktmodig. Den senare varianten 'Tiden tar inte slut förrän vi dör' kommer jag tillbaka till alldeles strax i samband med tankar om döden.

Jag tänker att: Det är bara några generationer sedan som klocktiden spelade en helt annan, och mindre, roll än idag. I bondesamhället arbetade man under den ljusa delen av dygnet, oberoende av klocktiden, mer på sommarhalvåret än under vinterhalvåret; På vilodagen meddelade kyrkklockorna när det var dags att bege sig till kyrkan; De tidiga lokala tidmätningarna var tydligt förbundna med solens position, som solur, stjärnobservationer etc. Personliga klockor var rikemansprylar; De stora pendeluren började göra intåg i vanliga hem för två generationer sedan. Många av oss har ärvt dessa pendelur och använder dem fortfarande, ibland kanske bara som en prydnad i hemmet; Min morfar hade, som en av få ägodelar, med sig ett fickur, som jag för övrigt har ärvt, när han återvände efter ett antal år som immigrerad i Amerika; Det sägs att tillämpningen av lokala tider för olika landsdelar

upphörde först i och med järnvägarnas utbyggnad för etthundrafemtio år sedan, och tåget kom att representera modernitet och en standardiserad tid. Ändå är tidens väsen så svår att förstå. Jag har som fysiker studerat relativistiska effekter som innebär att tidens förlopp är beroende av vår hastighet i förhållande till ljusets konstanta hastighet; Ju närmare ljushastigheten desto långsammare går tiden. Visst, ekvationerna finns där, men hur kan man förstå detta med förnuftet? Jag erinrar mig den kända Limericken:

*There was a young lady of Wright
Who travelled much faster than light
She started one day, in the relative way
And returned on the previous night.*

Jag har också, som fysiker, arbetat med Cesium-stabiliserade atomklockor för att med extrem tidsprecision mäta radiosignalers fashastighets variation med tiden. Syftet var att, i samband med nedrustningsavtal, utveckla en detektionsteknik för atombombsprov i atmosfären. Idag går nästan alla omkring med mobiltelefoner som ger oss tiden med ofattbar precision. Men till vilken nytta?

Teknikutvecklingen har alltså givit oss tillgång till tidsangivelser med enorm precision, men det är ändå vår 'upplevda tid' som är viktigast för oss personligen. Ingen kan veta hur en annan person upplever sin tid, i stort, eller vid ett speciellt tillfälle. Man kanske kan dra parallellen med hur vi upplever färger (som i någon mening har samma karaktär som tid i och med att färgerna i grunden är delar av ljusspektrum, det vill säga svängningar per tidsenhet). Ingen kan veta hur den andre uppfattar färger även om vi kan referera till färgerna med namn. Min medmänniska kanske uppfattar rött på samma sätt som jag uppfattar blått? Men det spelar ingen praktisk roll. (Nu blev det kanske lite väl filosofiskt?) Vad vi vet, är hur vår egen tidsuppfattning förändras över åren. Som fyraåring uppfattade man det som en oändlig tid till nästa födelsedag, men som åttioåring tycker man att födelsedagarna kommer titt som tätt, för att inte tala om hur snabbt man upplever att barnbarnen blir stora. Man brukar förklara detta med att ett år utgör 25% av fyraåringens hittills upplevda tid, medan ett år, för åttioåringen bara är drygt en procent. Så här uttrycks det av Alf Henriksson:

*Gamla människor vet,
Detta är visst och sant,
Att tidens hastighet
Är ingalunda konstant.*

*Avståndet till igår
Kan vara långt minsann,
Medan ett ungdomsår
Alldeles nyss försvann.*

*Klockorna tickar ihjäl
Tidens subtila takt.
Människans tystlåtna själ
Mäter den mera exakt.
[Alf Henrikson: Rim och Reson]*

Den upplevda tiden är inte bara beroende på var i livsskedet man befinner sig. Den kan också skifta mycket under en enda dag. Jag har till exempel lagt märke till hur en intressant diskussion kan upplevas som kort trots att den kan ha pågått i flera timmar. Detta hände till exempel då jag diskuterade språkinläring med japanen och plötsligt upptäckte att vi avverkat en halv dagsetapp, eller under vissa diskussionspromenader hemma i Uppsala som kan ha

pågått i två timmar men upplevs som en halvtimme, och då jag dessutom har svårt att erinra mig vilken väg vi har gått. Å andra sidan kan till exempel en föreläsning, teater, film eller konsert på 45 minuter upplevas som oändlig om nivån ligger för mycket under eller över den egna kunskapsnivån. Resor kan upplevas som korta eller långa (i tid) beroende på förhållandena. Till exempel upplever jag oftast flygresor som långa, beroende på anslutningsresa, säkerhetskontroller, väntetider och den tråkiga och obekväma tiden i kabinen, medan tågresor sällan upplevs som långa. Det har emellertid inte alltid varit så. I min ungdom älskade jag flygresandet.

Flera av de pilgrimer jag mötte, vittnade om att de hade bearbetat tanken på att göra pilgrimsvandringen mer än ett år, och kanske först därefter insett att pilgrimsvandringen verkligen skulle komma att förverkligas. Det är ett av de ämnen som jag diskuterade och fick bekräftad av mina pilgrimskompanjoner, John och Susan. Bodil Jönsson skriver i sin bok 'Tio tankar om tid' att 'Tankar tar tid'. BJ menar att det måste få ta tid att bygga upp en tanke, men hon hävdar också att det tar ännu längre tid att bryta ner och omvärdera en invand tankegång. Jag har själv upplevt detta i samband med de frågor som jag envist återkommer till i denna text: Klimatfrågan och Covidpandemin. I båda fallen har jag startat från tämligen konventionella åsikter, men, speciellt i klimatfrågan, ägnat extremt mycket tid till att ta del av avvikande, ibland demoniserade, åsikter och bearbeta och värdera informationen, oftast till ett pris av fördömanden från omgivningen. Det är kanske pensionärens privilegium att tillåta sig detta? Utan att ha låtit 'tankar ta tid' hade jag med säkerhet förblivit vid de etablerade åsikterna.

Att låta tankar ta tid kan tillämpas på olika tidsskalor: en individuell som kan vara kort eller åtminstone begränsas till del av år; En relaterad till samhällets utveckling, som kan ha tidsskalor på årtionden eller generationer.

Goete säger att den som lever i ett tidsperspektiv på mindre än tvåtusen år lever ur hand i mun. Jag hade kanske utsträckt det till sextusen år. I bägge riktningar, naturligtvis. [Per Helge: Grönskans rådslag, 1994]

När det gäller den långa tidsskalan, tänker man kanske på den tekniska utvecklingen sedan den industriella revolutionen, och hur den har förändrat människors levnadsvillkor. Visst den har medfört högre levnadsstandard (?), men har det gått för fort? Den har i grunden förändrat relationer mellan människor, samhällsuppbyggnad, upplevd meningsfullhet och rädsla för framtida hot. Dessa är förutsättningar som Mattias Desmet (The Psychology of Totalitarianism) brukar ange för att ett samhälle ska drabbas av massformation och därmed risk för totalitarism. Antropologen David Graeber som postulerar i sin bok 'Bullshit jobs (2018)' förekomsten av meningslösa jobb som skapats av en alltför snabb samhällsförändring och analyserar fenomenets samhällsskadliga verkningar. Han hävdar att över hälften av allt människor gör under dagarna i västvärlden är bullshitjobb vilka är meningslösa och blir psykologiskt destruktiva när det kombineras med en syn på arbete som dygd och den primära källan av självrespekt. Människorna som har dessa jobb, får sin försörjning, men vet att arbetena är meningslösa. Det tycks som att förändringstakten accelererar. Åtminstone upplever jag att samhället förändras snabbare idag än i min barndom. Vi har till exempel utvecklingen och tillämpningen av Artificiell Intelligens, AI, där till och med de ledande utvecklarna är förvånade över den snabba utvecklingen och i en gemensam skrivelse föreslår att samhället ska lägga restriktioner på utvecklingen för att skapa tid för eftertanke och kanske få till ett regelverk. I början av den tekniska utvecklingen var man medveten om dessa faror. Det kanske är en skröna, men när bilar och järnvägar ersatte hästskjutsar varnade man för att resa snabbare än 30 km/h eftersom själen inte skulle hinna med annars. Om man ändå skulle färdas snabbt uppmanades man att göra uppehåll någon dag så att själen skulle hinna ifatt.

Idag är politiker angelägna om att fatta snabba beslut på bekostnad av oförutsedda konsekvenser: EU har snabbt, utan någon konsekvensanalys värt namnet, beslutat att förbjuda förbränningsmotorer i bilar; Tyskland har, efter bristfällig beredning, beslutat att lägga ner kärnkraft och kolbrytning; Sverige har, efter 200 års neutralitet, på några veckor beslutat att ansöka om medlemskap i NATO. EU har, efter kort beredning, beslutat 'återställa' skogar och våtmarker (Återställa till vad? Tidigare fick man statsbidrag till att torrlägga våtmarker (genom att för hand gräva diken) Nu får man EU-bidrag för att återställa desamma).

Gustave Le Bon poängterade redan 1895 tidens betydelse för stora politiska beslut: *Naturen tar ibland till radikala åtgärder, men aldrig på vårt sätt, vilket förklarar hur det kommer sig att ingenting är mer ödesdigert för ett folk än mani för stora reformer, hur utmärkta dessa reformer än kan verka teoretiskt sett. De skulle bara vara användbara om det var möjligt att omedelbart förändra nationernas geni. **Denna makt har emellertid endast tiden** [min fetstil].*

*Enligt klassisk fysik är tiden ett absolut fenomen. Det innebär att tiden som mätt utan och med rörelse är densamma. Den speciella relativitetsteorin skiljer dock mellan tiden hos ett skeendes åskådare och tiden inom det fenomen som rör sig i förhållande till denna åskådare. En klocka som befinner sig i vila tickar då snabbare (det vill säga, visar en längre tid) än en klocka som rör på sig. När jag funderar över tidens karakteristik ur ett fysikaliskt perspektiv, och mitt eget återkommande uttryck: "Tiden tar inte slut förrän vi dör" kommer jag att associera till en radiointervju med Jeanette Hedström i Folkets Radio (en av de fria radiokanalerna på internet). Hon råkade ut för en svår bilolycka vid 22 års ålder, och upplevde mycket starkt att hon vid tre tillfällen, då hon svävade mellan liv och död, lämnade sin söndertrasade kropp och hamnade i ett ljust rum där hon, hela tiden kunde varsebli sin kroppsliga situation, men hälsades välkommen av sin före detta gudmor. Det speciella med Jeanettes berättelse, som i stort överensstämmer med andra nära-döden-upplevelser, var att hon så tydligt upplevde att tiden inte existerade. Man må tro eller inte på nära-döden-upplevelser, men konceptet att tiden inte existerar efter döden är fascinerande. Skulle man till och med kunna associera detta till begreppet evigheten? Författaren Torgny Lindgren har i sin bok 'Minnen' ett avsnitt där författaren, under en fisketur med sin åldrade far kommer in på ett resonemang om döden och det eviga livet: *Jo, sade han, nog finns det en sorts liv som i stort sett är evigt. Fast förr i tiden visste man det inte. Det var därför aposteln Petrus var tvungen att uppfinna ett evigt liv som ingen tänkande varelse kan taga på allvar. Och jag sade som vi alltid brukat säga i släkten: Vi vet ingenting om hur det är att vara död, vi är bara vana vid att leva.* Detta med den icke existerande tiden gjorde starkt intryck på mig och jag gjorde också en koppling till den fysikaliska modellen, där tiden, sedd av en extern betraktare (vilket förstås egentligen inte är möjligt) går mycket långsamt om föremålet färdas nära ljushastigheten, för att vid ljushastigheten stå stilla för en extern betraktare. (Den här kopplingen ska naturligtvis inte övertolkas utan är bara en spontan association.) Jeanette gör även en annan iakttagelse av fysikalisk karaktär. Hon upplevde att hon 'såg' färger som inte finns i vårt synliga spektrum. Jeanette fick till slut göra ett val ifall hon ville återvända till sin sargade kropp och kämpa för överlevnad eller stanna kvar, och vi vet ju att hon mot alla odds återvände till livet och rehabiliterade sig mycket bra. Jag tog också starkt intryck av att hon uttryckte att nära-döden-upplevelsen för henne var mycket positiv. Hon upplevde att hon på något sätt som att ha kommit hem och att ha uppgått i en världssjäl; närmast att likna med 'energier' där det inte fanns några fysiska strukturer eller bilder, men att man ändå uppfattade sammanhangen utan problem. Nära-döden-upplevelsen för Jeanette har medfört att hon inte alls är rädd för döden, även om hon samtidigt ser det som meningsfullt och positivt att fullgöra sina uppgifter i livet.*

Erik Lindegren skriver i sin dikt *Arioso* att Någonstans har alla tågen gått och alla klockor stannat:

*Någonstans inom oss är vi alltid tillsammans
Någonstans inom oss kan vår kärlek inte fly
Någonstans o någonstans
Har alla tågen gått och alla klockor stannat
Någonstans inom oss är vi alltid här och nu,
Är vi alltid du intill förväxling och förblandning
Är vi plötsligt undrans och förvandling
Brytande havsvåg, roseneld och snö*

Uppfattningen om döden varierar, liksom tidsuppfattningen, med åldern. Som litet barn känner man sig skrämdd av döden, men ju äldre man blir, desto bättre kan man förlika sig med döden, för att på äldre dagar uppfatta döden som en naturlig del av ett livsförlopp. Berättelser som Jeanettes bidrar till att begränsa rädslan för döden. Kanske är det så att denna åldersberoende uppfattning av döden har en evolutionshistorisk förklaring: När man är ung är det viktigt att inte utsätta sig för alltför livshotande utmaningar eftersom man har en viktig uppgift i till exempel omsorg av en familj, medan man som äldre behöver göra sig mentalt förberedd på egen och anhörigas död.

Är döden bra eller dålig för den döde? Ja, det här är en filosofisk diskussion som har pågått åtminstone sedan den grekiske filosofen Epikúros (341 – 270 f.Kr.) verkade på ön Samos och lade grunden för den Epikuriska skolan. Jeanettes berättelse indikerar att döden är bra för den döde. I religiösa kretsar är frågan beroende om man levat enligt gudarnas krav. I kristendomen döms man på den yttersta dagen och det tidigare levernet avgör om man hamnar i himmelen eller i helvetet. I muslimska kretsar kan man 'köpa' sig en plats i himmelriket genom att gå i döden för sin religion. Enligt Epicuros är döden inte dålig för den döde. Livets mål är i princip att uppleva lust och undgå smärta, men i praktiken är det ofta klokt att avstå från ögonblickets njutning och att välja något som medför smärta. Lyckligast är en tillbakadragen och behaglig tillvaro samman med goda vänner. Vi behöver inte oro oss vid tanken på liv efter döden och gudars straff. Den 'evigt' pågående diskussionen mellan Epikuréer och icke-Epikuréer har på senare tid analyserats i en doktorsavhandling, vars disputation jag var närvarande på, av Karl Ekendahl: *The good, the bad and the dead, An essay on well-being and death.*

Kanske var Evert Taube Epikurean?

*Och vid motorernas gång
Och ifall vakten blir lång
Så minns att snart klämtar klockan för dig : ding, -ding, -dång
Så länge skutan kan gå
Så länge hjärtat kan slå,
Så länge solen den glittrar på böljorna blå
Så tag med glädje ditt jobb fast du lider,
Snart får du vila för eviga tider!
Men inte hindrar det alls
Att du är glad och ger hals,
Så kläm nu i med en verkligt sju sjungande vals!
[Evert Taube: Vals på Kariben]*

Och kanske även Hermann Hesse var Epikurean? Så här skriver han i dikten 'Vandraren till döden':

Der Wanderer an den Tot

*Auch zu mir kommst du einmal,
Du vergisst mich nicht,
Und zu Ende ist die Qual
Und die Kette bricht.*

*Noch erscheinst du fremd und fern,
Lieber Bruder Tot.
Stehst als ein kühler Stern
Über meiner Not.*

*Aber einmal wirst du nah
Und voll Flammen sein,
Komm, geliebter, ich bin da,
Nimm mich, ich bin dein!*

Vandraren till döden

*Till mig kommer du också
Glömmer ej min tid
Kedjorna skall brista då
Slut är all min tid*

*Långt i fjärran nu du går
Käre broder död
Som en stjärna kall du står
Över all min nöd*

*En gång skall du vara när,
O av flammor brinn
Kom, min käre, jag är här,
Tag mig, jag är din!*

I Pär Lagerkvists 'Det eviga leendet' konstaterar de döda att *De levande är små inbilska kryp, inget annat*. Så här lyder inledningen:

Det var en gång några döda, de satt samman någonstans i mörkret, var visste de inte, kanske ingenstans, de satt och pratade för att få evigheten till att gå. Nej, sade en av dem, fortsättande ett samtal som pågick sedan oändliga tider tillbaka, de levande är för självgoda. De inbillar sig att det är på dem allting beror. De styr och ställer därnere med sitt plock, och inbillar sig att de lever. När de kommer ut ur husen om morgnarna och glada över en ny dag skyndar bort i den kyliga luften, skickar de varandra hemliga blickar som för att sga: du och jag vi är levande, du och jag vi lever. Och de skyndar iväg till sina goda och dåliga gärningar, staplar dem ovanpå varandra, den ena ovanpå den andra, tills alltihop rasar och de kan börja på nytt igen. De är små inbilska och förnöjda kryp, ingenting annat. De bygger upp och river ner, bygger upp och river ner, och svettiga av iver blinkar de hemlighetsfullt åt varandra: vi lever, vi lever, vi lever. De bygger och bygger, och pekar på allt de fått halvfärdigt, eller nära nog: allt det här har vi hunnit med, det har vi gjort. De är små inbilska kryp, inget annat.

I 'Det eviga leendet', gestaltas Gud som en enkel vedhuggare, vilket uppenbaras för människorna när de, efter en lång vandring, når fram till Honom. Så här skildrar Pär Lagerkvist när människorna, i slutet av sin vandring närmar sig Gud:

*Då såg de äntligen långt borta ett svagt ljus. Det lyste lugnt, men så svagt att det knappt kunde urskiljas i allt mörkret. De gick efter det. De tänkte, det är ett hav av ljus, men långt borta från oss. Slutligen, efter ännu många år började de närma sig det.
Det var en liten lykta med dammiga glas, den kastade ett stillsamt sken omkring sig. Under den stod en gammal gubbe och sågade ved. De såg att det var Gud. Han var krokig och kort till växten, men kraftigt byggd. Hans händer var grova som dens som arbetat så länge han levat med ett och detsamma och utan vila.*

Hans ansikte var fårat, fullt av mödor och ett saktmodigt allvar. Han märkte dem inte.

De hejdade sig.

De stannade, slagna av häpnad inför honom. De stirrade och stirrade på honom och kunde ingenting fatta. De som stod långt borta reste sig på tå för att också kunna se, ett mummel gick från man till man, ett dovare och dovare mummel. Längst fram stod de allra ädlaste bland dem, män med förandligade drag, med ansikten som skälvde av själens hemligaste liv; deras ögon lågade av helig harm.

Du är Gud? Började de med darrande röst.

Det är du som är Gud!

Den gamle såg förvirrad upp på dem. Han svarade inte, men rörde jakande på huvudet.

Du står och sågar ved! Sade de.

Han svarade inte. Han torkade sig om munnen med avigsidan av sin grova hand, såg sig skyggt omkring.

Vi är levande sade de. Vi är det liv som du har frambragt. Vi är alla de levande, som har kämpat och kämpat, som har lidit och lidit, som har tvivlat och tvivlat och trott, som har trevat oss fram i mörker där ingen kan hitta, som har sökt och sökt, anat och längtat, som har sökt oss ända längst ut till våra väsens yttersta gränser, som har slitit hjärtat ur vårt bröst och kastat det utanför gränsen, att förblöda i ensamhetens namnlösa smärta.

Vad har du menat med oss?

Den gamle stod förbryllad och betryckt. Det var som om han först nu fullt förstått vad det gällde och vilka de var.

....

Jag är en enkel man, började han äntligen med undergiven röst.

...

Jag har inte menat livet som någonting märkvärdigt, fortsatte han lika undergivet som förut.

....

Jag har gjort så gott jag kunnat.

Vad gör man för övrigt på en lång vandring, ensam, över ett enahanda slättland när man har tänkt alla de djupa tankarna. Jo, man sjunger, högt och ljudligt, gärna psalmer; Ingen kan ju höra dig, utom fåglarna. Kanske var jag inspirerad av den sjungande tysken som jag träffade häromdagen, eller kanske fick min morfar rätt att ett litet frö, i form av en liten sång om Jesus, som sås i en barnasjäl en dag skall bära frukt; Så här avslutar han ett brev till mina föräldrar när jag var fyra år gammal:

Jag längtar efter att få höra att Herren även funnit er. Han går och söker de vilsegångna barnen. Det har ju kostat vår frälsare både blod och tårar att återvinna de vilsegångna barnen

Vi får ha det lika bra och mycket bättre om vi följa honom. Tänk vilken trygghet när aftonen kommer och vi gå till vila och vi får lämna oss helt i hans vård.

Tidens tecken tyder på att tiden är kort, aftonen är kommen. Allting är brådskande, ingen vila och ro, varken helgdag eller vardag. Det är så mycket som skall göras, tiden räcker icke till.

Jag tänker så mycket på min lilla kära Gunnar som är så klok och duktig.

Försök att lära honom någon liten sång om Jesus. Man skall icke tänka att det

är för tidigt- Det lilla frö som sås i en liten barnasjäl, det skall en dag bära frukt.

Ja nu är det kväll. Och jag innesluter eder i bön att Herren bevarar eder alla i sin vård. Det känns så tungt ibland att vi skall vara så långt från varandra.

Och vad gör man när man inte kommer ihåg sångtexterna? Jo, man sjunger de brottstycken som man kommer ihåg om och om igen; Det finns ju ingen i närheten som kan reta upp sig på det. För varje gång erinrar man sig mer och mer av texten; Även sånger som man inte sjungit sedan skoltiden, till exempel Pilgrimspsalmen, 'Din klara sol...' eller 'Morgon mellan fjällen' (och kommer man ändå inte på texten, så faller man till föga, slår på mobiltelefonen och googlar fram texten):

Härlig är jorden, härlig är Guds himmel,
skön är själarnas pilgrimsgång.
Genom de fagra riken på jorden
gå vi till paradiset med sång.

Tidevarv komma, tidevarv försvinna,
slakten följa slaktens gång.
Aldrig förstummas tonen från himlen
i själens glada pilgrimssång.

Änglar den sjöngo först för markens herdar.
Skönt från själ till själ det ljud:
Människa, gläd dig, Frälsaren är kommen,
frid över jorden Herren bjöd.

Eller:
Vi gå över daggstänkta berg, fallera
som lånat av smaragden sin färg, fallera.
Sorger ha vi inga,
våra glada visor klinga
när vi gå över daggstänkta berg, fallera.

I samband med min disputation 1985, fick jag av min doktorandkollega Hermann Opgenoorth ett exemplar av Hermann Hesses 'Wanderung' på originalspråk, med Hesses egna illustrationer i akvarell, och med dedikationen: '*Efter denna arbetsrika perioden är det dags att öppna ögonen för det sköna i vår värld, och få förmår skildra det bättre än Hermann Hesse.*'

Så här skriver Hesse om vandring och sång:

'Da fing er selber an zu singen, langsam und gedehnt. Sein Lied war ohne Kunst, es war wie Luft und Wellenschlag, es war nur ein Summen und bienenhaftes Brummsen. Das Lied gab dem singenden Strom im Baum, und dem rinnenden Gesang im Blut. Lange sang der Wanderer so vor sich hin, wie eine Glockenblume im Frühlingswind vor sich hin läutet und wie eine

Heuschrecke im Gras Musik macht. Er sang eine Stunde lang, oder ein Jahr. Er sang kindlich und göttlich, er sang Schmetterling und sang Mutter er sang Tulpe und sang See, er sang sein Blut und das Blut im Baume. Als er weiterging und gedankenlos in das warme Land hineinlief, fiel ihm allmählich sein Weg und sein Ziel und sein Name wieder ein, und dass es

*Dienstag war, und dass drüben die Bahn
nach Mainland lief. ‘
Då började han själv sjunga, långsamt och
utdraget. Hans visa var konstlös, den var
som luft och vågskvalp, den var bara ett
nynnande och humlesurr. Visan gav den
sjungande guden i fjärran svar, och den
sjungande strömmen i trädet och den
rinnande sången i blodet.
Länge sjöng vandraren så för sig själv,
som en blåklocka ljuder för sig själv och
som en gräshoppa musicerar i gräset. Han*

*sjöng en timme, eller ett år. Han sjöng
barnsligt och gudomligt, han besjöng fjärril
och han besjöng sin mor, han besjöng
tulpan och besjöng sjö, han besjöng sitt
blod och blodet i trädet.
När han gick vidare och tanklöst vandrade
in i det varma landet, kom han så
småningom ihåg sin väg och sitt mål och
sitt eget namn igen och att det var tisdag
och att järnvägen till Milano gick där
borta.*

Jag erinrar mig om att jag faktiskt har tidigare erfarenhet av hur väl sång fungerar under marsch. Under studietiden försörjde jag mig som 'sommarsergeant' vid mitt gamla regemente. Man fick då ansvar för de nyinrycktas soldatutbildning: exercis, inledande vapenutbildning, vaktutbildning med mera. Många nyinryckta hade svårt att gå i takt och föll in i passgång ibland. Jag började då på eget bevåg, det var knappast reglementsenligt, att låta beväringarna sjunga marschvisor och koncentrera sig på detta i stället för eventuell passgång. Och se, det funkade. Vid den obligatoriska utbildningskontrollen i exercis för regementschefen fick jag faktiskt högsta betyg. Regementschefen visste inte att jag 'bara' var 'sommarsergeant'. Han började sin bedömning med orden: "Det märks att sergeanten har fått sin utbildning som infanterist..."

Femton öre kostar supen,
femton öre kostar supen,
femton öre kostar supen
uppå Halta Lottas krog i Göteborg.

Kom fram till Reliegos ganska trött och med begynnande blåsor under fötterna efter att ha traskat på stenskravel hela dagen. Tog in på Albergue Gil i Reliegos. Läste lite i min Coelho-bok och åt middag på alberget, som också gjorde anspråk på att vara restaurant. Nu borde jag ha fjorton dagsetapper kvar till Santiago.

Isabella

Natten har varit kaotisk, praktiskt taget utan sömn. Omskolning.... Försöksperson... har någon gjort orosanmälan... var det skrik av tortyr jag hörde... fejkade dom bara... är det en mardröm... vad för slags droger.... Inte kan väl Lisa... gör dom tortyr under omskolning... Jag har ju ändå rang 4.... Kanske Greta är försöksperson.... Får vi träffas då... har dom hittat meddelandena... meddelandena kanske bara var en fälla... vilken snorvalp till försöksledare... var är jag.... Vad är klockan... är det dag eller natt... inte kan jag välja försöksperson... avidentifierar dom bara för att försökspersonerna ändå dör... vad har jag gjort andra för ont på sanningsministeriet.... Jag har ju själv avidentifierat... Den starka stjärnbilden... finns det något samband... Var det den verkliga Hans som skrev... finns Ordföranden... vad jag är törstig...

God morgon, nu är det dags att fatta ett beslut. Jag antar att du har funderat under natten.
- Omskolning eller Försöksperson?
- Jag vill veta vad jag är anklagad för

- Obehörigt snokande i de historiska arkiven och bristande värdegrund. Väljer du omskolning?

-

- Alltså försöksperson. Jag gör en protokollsanteckning om att du frivilligt önskar ingå som försöksperson vid de Norra Territoriernas Försöksanläggning. Förhöret avslutas.

Lisa

Jag har inte kunnat sova inatt. Jag försökte kontakta mamma igår, men lyckades inte. I registren står bara ”under revidering” på hennes personliga sida. Vad är det som händer? Gjorde jag rätt? Det var ju bara en preliminär orosanmälan för säkerhets skull. Statens säkerhet måste väl i alla fall komma först? Hur ska jag kunna leva vidare om mamma skulle råka illa ut? Hon är ju i vilket fall en av de mest lojala medborgarna, och har varit det under hela sitt liv, från det att hon var klimataktivist. Inte kan väl Regimen straffa sina mest lojala medborgare? Jag måste ta reda på hur det fungerar med postkurirsystemet för pappersförsändelser. Det kanske var genom det som mamma hade fått tag på papper och penna. Jag hoppas att jag klarar av den här arbetsdagen trots sömnbrist och kval. Jag såg förresten att mitt URK-saldo är återställt till den tidigare höga nivån.

DAG 18, 13 oktober

Jag lämnade Reliegos i totalt mörker, hela byn var nedsläckt och ingen servering var öppen. Är det söndag idag? Det ordnade sig med frukost. I Mansilla de las Mulas, efter några kilometer, fanns det ett öppet café där jag kunde få första frukost. Min andra frukost fick jag i Puente Villarente; Nära det ställe där Eva och Joaquin tillbringar somrarna och där Sara och Jordi tillbringade förra veckan. Jag kanske till och med fikade på samma kafé som Joaquin brukar besöka. De är emellertid tillbaka i Rodoná vid det här laget. Jag såg få pilgrimer under dagen, kanske för att så många hoppar över denna sträcka och, som Michel och Santiago, tar bussen mellan Burgos och León. Kom fram till León vid 14-tiden och konstaterade att här fanns många pilgrimer som letade natthärbärge. Jag hade tur och fick den sista bädden (ett återbud) på Hostal Leon nära katedralen. ”Det är viktigt att ha tur”. Italienaren, som jag träffat tidigare kom och pratade lite när jag satt ute och skrev dagbok. På kvällsturen, då jag letade något ställe att äta, stötte jag ihop med Elsa som också var på spaning efter något matställe. Vi gjorde sällskap och åt middag tillsammans. Elsa kommer att stanna i León ett par dagar. Hon har fäst sig vid staden sedan sina tidigare vandringar.

Hans

Vi har en professionell veterinär, Matilda, i byn. Hon driver också en egen gård med får, kor, grisar och hästar. Det är en stor tillgång, även om det kan vara problem att få tag på mediciner om det skulle behövas. Hon är till stor hjälp för alla husdjur som hundar och katter, men hon fungerar faktiskt också som barnmorska i byn, vilket är en stor trygghet. Man skulle kunna tro att jordbruket har återgått till förindustriellt bruk. Det stämmer bara delvis. Viss teknik kan fortfarande nyttjas tack vare elektricitet från solceller med ackumulatörer under sommaren och med hjälp av dieselaggregat under vintern. Traktorer med tillbehör finns också kvar och kan alltså nyttjas i den mån man lyckas få tag i drivmedel, normalt bensin i annat fall nyttjas gengasteknik. Ved finns det ju gott om. Diskussioner pågår i byalaget om att återupprätta en väderkvarn på Kvarnberget där den gamla väderkvarnen stod. Byn, i samarbete med omgivningen reser sig snabbt, och barnafödandet är det inget fel på. Framtidstron hos oss Plorer är alltså stor. Bara vi får vara i fred.

Isabella

Efter ytterligare en orolig natt, väcks jag tidigt och förs till ett litet flygplan av två vakter. Jag blir utrustad med en fallskärm och placeras på ett säte bakom piloten. Vi lyfte, och då vi nått marschhöjd tog en av vakterna till orda: Vi är nu på väg till Norra Territorierna och vi

beräknar flygtiden till två timmar. Under flygningen ska vi förklara vad Norra Territorierna är och hur de fungerar: NT är vårt försöksområde för medicinska och kemiska experiment. Nivån på experimenten är i absolut toppklass. Här utvecklar och testar vi både medicinska preparat, som vacciner, men även kemiska och medicinskt/genetiska stridsmedel. Av naturliga skäl är verksamheten förenad med fara att till exempel smitta kan spridas på ett icke avsett sätt. Av detta skäl är området begränsat, så något som kommit in i området aldrig kommer ut. Detta är skälet till att vi kommer att leverera dig, tillsammans med dagens förnödenheter via fallskärm. Om vi skulle landa skulle vi aldrig få tillstånd att återvända därifrån. Du förstår säkert. Hela området, stort som ett helt renbetesland, är omgärdat av fysiska staket för att hindra djur att föra ut eventuell smitta. Försökspersoner och andra i området hålls inhägnade på vanligt sätt, mjukvarumässigt. Alla, även forskarna, är här för alltid, och har alla ett förflutet som mer eller mindre dissidenter. Du kommer att uppleva dig som mycket friare här, eftersom tankekontrollen inte behövs när alla i alla fall är dissidenter och aldrig kommer härifrån. Även i praktiska frågor kommer du att vara friare och få högre standard; Det är till och med tillåtet att äta kött. Har du några frågor?

- Om ingenting får föras ut; Hur nyttiggörs forskningsresultaten?
- Alla resultat beskrivs i termer av algoritmer och tillverkningsprocedurer. Mjukvara är det enda som förs ut, inga kemikalier eller produkter.

Framme på destinationen öppnades flygplanets dörr och jag föstes ut med bestämda rörelser av vakterna. Jag har aldrig hoppat fallskärm tidigare och var förstas vettskrämd. Med ett kraftigt ryck märkte jag att fallskärmen hade vecklats ut; so far so good. Jag närmade mig marken, en slags åkermark. Vakterna hade instruerat mig att rulla runt på marken om jag skulle landa med horisontell hastighet. Till min förvåning gick allt bra. Jag kunde röra alla leder och hade inte särskilt ont någonstans. Jag tog av mig hjälmen och spände av mig fallskärmen, och märkte att två personer närmade sig.

Välkommen till Norra Territorierna Isabella. Vi heter Nelly och Elvira och blir dina värdar de första dagarna. Då ska du få lära dig hur allting fungerar här. Du kommer garanterat att trivas här hos oss. Vi är ju alla dissidenter av det ena eller andra slaget, och styr oss själva samtidigt som vi gör Ordföranden nöjd på det sätt han vill. Ordföranden eller andra högre tjänstemän kommer ju aldrig att sätta sin fot här av rädsla, så vi kan leva våra eget liv här. Därefter kommer du att bli placerad i någon försöksgrupp och får flytta till någon av våra byar.

DAG 19, 14 oktober

Gick från León på morgonen och var framme i Hospital de Órbigo vid 16-tiden. Träffade ingen känd pilgrim på vägen. Större delen av caminon gick längs en trafikerad väg. Vid la Virgen de Camino stod en Dominikanermunk och visade in oss pilgrimer i deras kyrka.

Vid tiden för min pilgrimsvandring var jag inte speciellt insatt i eller fokuserad på religiösa frågor. Måhända inspirerad av vandringen och de många mötena med en katolsk miljö, började jag och Birgitta efter min hemkomst att dagligen vid eftermiddagskaffet, läsa högt ur Bibeln. Vi kanske inte läste, i första hand, som bibelstudium, utan som en del i vårt vanliga diktläsande i samband med eftermiddagskaffet. Vi höll oss till 1917 års bibelöversättning, vars språk är en njutning. Jämför till exempel: 2 Mos. 20:2: *Du skall inga andra gudar hava jämt mig.* med *Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.* i den senaste bibelöversättningen. Som sig bör började vi med Första Mosebok i Gamla Testamentet. Hela gamla testamentet är en berättelse om ett folks uppgång och fall, från Israels folks överenskommelse med Gud om deras tillgivenhet mot att Gud skulle ge folket framgång. Uppgårelsen regleras genom Det Tolv Budorden som Gud levererade till Moses på berget Sinai. När Israels folk började göra avsteg från överenskommelsen och söka världslig makt och rikedomar, förlorade de snart sin frihet bland annat i den Babyloniska fångenskapen. Berättelsen faller väl inom ramen för General Glubbs iakttagelser av det generella mönster som beskriver imperiers uppgång och fall, som jag beskrivit under rubriken Dag 5. Redan Första Mosebok innehåller många utsagor som är högst aktuella idag, till exempel från skapelseberättelsen:

1 Mos. 1:26 Och Gud sade: Låt oss göra människorna till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som röra sig på jorden.

27. Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.

28. Och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: Varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen jorden och läggen den under eder; och råden över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över alla djur som röra sig på jorden.

29. Och Gud sade: Se jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I hava till föda.

Gud gjorde alltså människorna till sin avbild och skiljde ut människorna från alla andra levande varelser på jorden, vilket redan detta står i motsats till den rådande åsikten att även djuren borde ha samma dignitet som människorna. Gud skapade två kön: man och kvinna,

vilket inte lämnar utrymme för den populära uppfattningen att människan kan välja sitt kön bland många möjliga. Gud uppmanade människorna att föröka sig, vilket står i motsats till eugenikens strävan att begränsa jordens folkmängd för att undvika en klimatkatastrof.

Det visade sig emellertid att Gud snart ångrade att han skapat människorna:

1 Mos. 6:5 Men när Herren såg att människornas ondska var stor på jorden, och deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda.

....

6 då ångrade sig Herren att han hade gjort människorna på jorden och han blev bedrövad i sitt hjärta.

7 Och Herren sade: Människorna som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur, och kräldjur och himmelens fåglar: Ty jag ångrar att jag gjort dem.

8 Men Noa hade funnit nåd för Herrens ögon.

.....

13 Då sade Gud till Noa: Jag har beslutat att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld som de öva; se jag vill fördärva dem tillika med jorden.

14 Så gör dig nu en ark av goferträ, och inred arken med kamrar, och bstryk den med jordbeck innan och utan.

15 Och så skall du göra arken: den skall vara tre hundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög.

17 Ty se, jag skall låta floden komma med vatten över jorden, till att fördärva allt kött som har i sig sådan livsande, under himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås.

22 Och Noa gjorde så; han gjorde i alla stycken såsom Gud hade bjudit honom.

7:1 Och Herren sade till Noa: Gå in i arken med hela ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig bland detta släkte.

7:2 Av alla rena fyrfotadjur skall du taga till dig sju par, hanne och hona, men av sådana fyrfotadjur som icke äro rena ett par; hanne och hona.

7:3 sammalunda av himmelens fåglar sju par, hankön och honkön, för att behålla deras slakten vid liv på hela jorden.

7:4 Ty sju dagar härefter skall jag låta det regna på jorden, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, skall jag utplåna från jorden alla varelser som jag har gjort.

7:6 Noa var sex hundra år gammal när floden kom med sitt vatten över jorden.

.....

7:24 Och vattnet fortfor att stiga över jorden i hundra femtio dagar.

....

8:1 Då tänkte Gud på Noa och på alla de vilda djur och alla de boskapsdjur som voro med honom i arken. Och Gud lät en vind gå fram över jorden, så att vattnet sjönk undan.

8:2 och djupets källor och himmelens fönster tillslötos, och regnet från himmelen upphörde.

8:3 Och vattnet vek bort ifrån jorden mer och mer; efter hundra femtio dagar begynte vattnet avtaga.

8:4 Och i sjunde månaden, på sjuttonde dagen i månaden, stannade arken på Ararats berg.

.....

8:20 Och Noa byggde ett altare åt Herren och tog alla rena fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret.

8:21 När då Herren kände den välbehagliga doften, sade han vid sig själv: Jag skall härefter icke mer förbanna marken för människans skull, eftersom ju människans hjärtas uppsåt är ont allt från ungdomen. Och jag skall härefter icke mer dräpa allt levande såsom jag nu har gjort.

8:22 *Så länge jorden består, skola härefter sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra.*

....

9:11 *Jag vill upprätta ett förbund med eder: härefter skall icke mer ske att allt kött utrotas genom flodens vatten; ingen flod skall komma och fördärva jorden.*

Gud har uppenbarligen lovat att ingen flod ska komma och fördärva jorden, och att sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt ska bestå. Inom 'klimatreligionen' predikar man tvärtemot, att jorden går mot en klimatkatastrof med outhärdlig värme, skördekatastrofer, massutrotning av arter och stora delar av jorden översvämmad om människorna inte offerar koldioxidutsläppen inom tio år. Paradoxalt nog har även den kristna kyrkan anslutit sig till klimatreligionen och väljer att bortse från Herrens Guds löfte till Noa, och i vissa fall tillber man koldioxiden framför Herren.

Guds 'kontrakt' med människorna formulerade han i de Tio Budorden som överlämnades till Moses på berget Sinai:

2 Mos. 19:20 *Och Herren steg ned på Sinai Berg, på toppen av berget och Herren kallade Mose upp till bergets topp; då steg Mose ditupp.*

...

2 Mos. 20:1 *Och Gud talade alla dessa ord och sade:*

20:2 *Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset.*

20:3 *Du skall inga andra gudar hava jämte mig.*

...

20:7 *Du skall icke missbruka Herren, din Guds, namn, ty Herren skall icke låta den bliva ostraffad som missbrukar hans namn*

20:8 *Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.*

...

20:12 *Hedra din fader och din moder, för att du må leva länge i det land som Herren, din Gud, vill giva dig.*

20:13 *Du skall icke dräpa*

20:14 *Du skall icke begå äktenskapsbrott*

20:15 *Du skall icke stjäla*

20:16 *Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa*

20:17 *Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.*

20:18 *Och allt folket förnam dundret och eldslågorna och basunljudet och röken från berget; och när folket förnam detta, bävade de och höllo sig på avstånd.*

Fjärde budet: Hedra din fader och din moder... har en viss aktualitet efter den så kallade Corona-pandemin. Då utgick ett påbud från myndigheterna att äldreboenden skulle isoleras från samhället och bland annat inte medge besök. Detta innebar att många äldre hindrades att träffa sina anhöriga, även i de fall då de låg på sitt yttersta. Man kunde se, i TV-reportage, hur anhöriga genom teckenspråk kommunicerade med sina döende anhöriga på var sin sida om ett stängt fönster. *Tänka sig att man i sitt eget boende inte tillåts ta emot besök av nära anhöriga!* Detta oerhörda övergrepp tolererades av de flesta under den masspsykos som härskade under pandemin, utom av vissa anhöriga som 'tog hem' sina äldre anhöriga från äldreboendet. Inte ens kyrkan stod upp och protesterade utan jamsade med i statens övergrepp, som inte hade någon medicinsk grund. Hur långt står inte kyrkan från Jesu rebelliska framtoning. Kyrkan underlät inte bara att protestera mot att vi tvingades bryta mot det fjärde budet under den så

kallade pandemin. Man gick till och med före och vissa församlingar hindrade sina församlingsmedlemmar från att, helt utan medicinsk grund, delta högmässans gemenskap om de var ovaccinerade. Vad skulle Jesus ha sagt? Staten begränsade dock inte sina övergrepp till detta, utan man kom också med, icke evidensbelagda, anvisningar om de äldres medicinska behandling genom att: Underlåta förebyggande behandling genom kost och kosttillskott; Förbjuda läkare att sätta in tidig behandling med säkra beprövade läkemedel; i onödan sätta in palliativ behandling (morfinbehandling som smärtstillande och påskyndande av död) för att inte överbelasta lasarettsvården; Påbjuda obligatorisk 'vaccinering' med experimentellt mRNA-vaccin. Är detta i överensstämmelse med Femte budet? Varför reagerade inte kyrkan utan jamsade med? Vilka kommer att ställas till svars?

De övergrepp som gjordes och fortfarande görs inom ramen för Coronapandemin, kopplas ibland ihop med den pågående klimatalarmismen, som två komponenter ägnade att bryta ner innevarande världsordning för att ge plats för en världsomspännande teknokratisk totalitarianism. I kristna kretsar, dock inte Svenska Kyrkan, associerar man ibland till Antikrist. Så här beskrivs frågan i en ledare i den kristna tidningen Världen Idag:

Bibeln talar om Antikrist, den store motståndaren till Kristus. Uppenbarelseboken ger antydningar om en världsstat som ska uppstå och som ska ledas av Antikrist. Det har varit många spekulationer under kyrkans tvåtusenåriga historia om vem denne Antikrist är. Tolkningarna kretsar oftast kring sin egen samtid och geografiska närområde. På 1800-talet var det många kristna som var övertygade om att Napoleon var Antikrist.

I modern tid har det varit många spekulationer om kommunismen, nazismen, EU, FN, påven och hemliga nätverk av affärsmän som början till ett världsomfattande antikristligt system.

Under 70- och 80-talet var det många kristna som spekulerade i om Sovjetunionens Gorbatsjov eller USA:s utrikesminister Henry Kissinger kunde vara en möjlig Antikrist.

Världsstatstankar är inte några unikt kristna idéer; både bland nazister och bland islamister har det i många år frodats spekulationer om ett hemligt judiskt världsherravälde som redan råder i vår värld bakom kulisserna.

En sak vi kan lära oss av historien är att vi behöver vara försiktiga med spekulationer. Ingen av oss vet tidpunkten för Jesu återkomst. Den kristna kyrkan har aldrig varit överens om de exakta sekvenserna inför hans tillkommelse. Det som dock är tydligt och klart är att Bibeln talar om att Jesus ska komma tillbaka, Bibeln talar om tidstecken och om nya himlar och en ny jord.

En sak som Bibeln tydligt slår fast är att Antikrist är en ande som är verksam i världen – inte i första hand en historisk engångsföreteelse. När ogudaktigheten och kristendomshatarna får makten, då är det en antikristlig regim. Den tidiga kristna kyrkan levde inom ramen för Romarriket. Utan tvivel klassades vissa av kejsarna som Antikrist, inte minst kejsare Nero, som kanske var den värste förföljaren av kristna kyrkan.

Den underjordiska kyrkan i dag, i länder som Iran och Saudi-Arabien, upplever liknande sina regimer som antikristliga.

Sammanfattningsvis kan man hävda att det Bibeln kallar Antikrist är ett politiskt system som förföljer den kristna kyrkan, är ogudaktigt i allmänhet och strävar efter kontroll och diktatur.

Många regimer i dag och tidigare i mänsklighetens historia uppvisar dessa tendenser. Kommunismen är ett av de mest tydliga exemplen, men även islam präglas av denna Antikrists ande.

Man bör inte heller blunda för att dessa tendenser har varit närvarande även i västvärldens liberala demokratier, där man i stor utsträckning har eftersträvat att bygga upp ateistiska och gudlösa stater. Detta trots att västvärlden har värnat om mänskliga rättigheter och religions- och övertygelsefrihet.

Hur ska vi då tolka och förstå utvecklingen i världen i dag? Det finns många olika strömningar och trender i vår värld. Den tekniska utvecklingen går snabbt och ur teknisk synvinkel är en världsstat fullt möjlig.

Vi är dock i dag inte i närheten av en världsstat där makten koncentreras till en person eller en enda regering. Vi lever med ett system där supermakter lever i en strikt konkurrens. FN, till exempel, har varken ekonomiska och militära resurser utan fungerar främst som en mötesplats för världens nationer. FN-chefen har inte någon egen maktbas att agera utifrån. Organisationer som NATO, Världsbanken och Internationella Valutafonden har mer makt än FN, därför att man besitter militära eller ekonomiska resurser och därmed kan utöva makt över enskilda länder.

Vi behöver vara bedjande och vaksamma. Vi lever redan i ett penninglöst samhälle. Dollarn har i många år fungerat som världsvaluta. Ett kort telefonsamtal mellan USA:s president och Kinas ledare kan få dramatiska konsekvenser för hela världen. Makten i vår värld är redan nu mycket koncentrerad.

Penningsystemet är, som ledaren nämner, en av många viktiga komponenter i 'The great transition'. Det är högst aktuellt i många samhällen att införa en, av centralbankerna kontrollerad, digital valuta (Central Bank Digital Currency, CBDC), som skulle göra det möjligt att kontrollera och styra medborgarnas verksamheter inom många områden. Kan det vara så att den globala diktaturen med både AI och digital valuta förutsågs redan i Uppenbarelseboken (Antikrist benämns här 'Vilddjuret')?

Upp 13:14 Och genom de tecken som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare; det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret; det som var särat med svärd, men åter kom till liv.

13:15 Och det fick makt att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda allt som icke tillbådo vilddjurets bild.

13:16 Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan

13:17 så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.

13:18 Här gäller det att vara vis; den som har förstånd, han räkne ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex.

Av Davids (ja, han som stred mot Goliath) psalm 'Sions konung och hans vedersakare' ges emellertid det betryggande beskedet att Gud till slut kommer att vinna kampen mot antikrist:
Ps. 2:1 Varför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet?

2:2 Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med varandra, mot Herren och hans smorde

2:3 Låt oss slita sönder deras bojor och kasta deras band ifrån oss.

2:4 Han som bor i himmelen ler, Herren bespottar dem.

2:5 Då talar han till dem i sin vrede, och i sin förgrymmelse förskräcker han dem.

2:6 Jag har själv insatt min konung på Sion, mitt heliga berg.

2:7 Jag vill förtälja vad beslutet är; Herren sade till mig: Du är min son, jag har idag fött dig

2:8 Begär av mig, så skall jag giva dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom.

2:9 Du skall sönderslå dem med järnspira, såsom lerkärl skall du krossa dem.

2:10 Så kommen nu till förstånd, I konungar; låten varna eder; I domare på jorden

2:11 Tjänen Herren med fruktan, och fröjden eder med bävan.

2:12 Hyllen sonen, så han icke vredgas, och I förgåns på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas; saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom.

Väl framme i Hospital de Órbigo hamnade jag mitt i deras byfestival, Folclorico, på Plaza Major. Mycket fin lokal folkmusik och dans.

Hermann

Jag kom nyss tillbaka från det dagliga nyhets/propaganda-mötet på departementet. Även vi högre tjänstemän har närvaroplikt och order om att beblanda oss med massorna. Trångt som vanligt. Man fokuserar fortfarande på den succé som årets hatvecka var. Traditionen att identifiera en fiende och demonisera dess ledare har utvecklats under lång tid. Redan i det före detta USA var detta vanligt. Vi erinrar oss kända hatobjekt som Saddam Hussein, Muhamar Kadaffi, Usama Bin Ladin. Demoniseringen av Rysslands president Putin nådde nya höjder där man även tog tillvara erfarenheterna från Corona-pandemin och Klimatnarrativet och demoniserade även de personer som inte föll in i hatretoriken, vilket visade sig vara ett mycket effektivt koncept.

När jag var tillbaka på kontoret märkte jag att jag hade något skräp i kavajfickan. Jag tog upp det och fann att det var en gammaldags noteslapp med handskrift och en liten gammaldags pennstump. Jag stoppade genast tillbaka den. Bäst att läsa någonstans avskilt där ingen övervakningskamera kunde snappa upp något. Jag hade svårt att koncentrera mig på arbetet resten av dagen. Hur skulle jag läsa den utan att väcka misstanke från övervakningssystemen. Papperslappar är ju så systemfrämmande. Till sist kom jag på att ordna dataskärmarna så att man fick en liten yta i kameraskugga; Tog upp lappen och läste:

För cirka tjugo år sedan försvann min syster, Greta, spårlöst efter att ha gjort en utflykt tillsammans med mig och vår pappa, till vår gamla sommarstuga. Jag gissar att Greta, efter utflykten, som troligtvis avlyssnades, bedömdes vara dissident, och togs in för omskolning. Möjligen kan Du ha varit handläggare i ärendet. Om Du skulle kunna tänka dig att lämna upplysningar, skriv då dessa på detta papper (eller annat tillgängligt papper), bär det med dig i samma ficka som där detta meddelande levererats. Det kommer då att, diskret, hämtas upp och levereras till mig. Håll dina handskar opåtaga i vänster hand som tecken till budbäraren att du vill leverera ett meddelande.

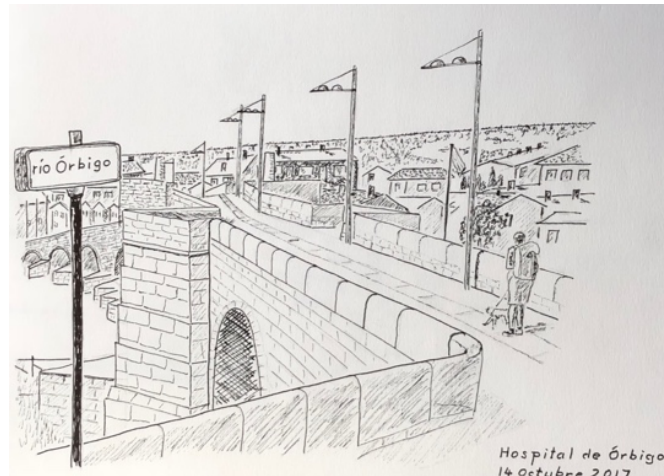
Jag kommer naturligtvis att förhålla mig mycket diskret om Du skulle agera på detta meddelande. Din tacksamme Plor

Oj, ja jag kommer ihåg Greta. Hon var ju på marginalen att kvalificeras för omskolning. Hon kom in under den period då vi hade stor brist på frivilliga försökspersoner för utprovning av de genselektiva stridsgaserna så hon fick bli frivillig att förflyttas till de Norra Territorierna. Det är inte omöjligt att hon lever fortfarande. Det beror på i vilken försöksgrupp hon blev placerad. Ibland vill man ju göra långtidstester på den egna genstammen som alltså inte borde bli skadad. Jag har faktiskt fortfarande lite dåligt samvete för Gretas skull. Hennes förseelse var egentligen för liten för att hon skulle tas in, men jag var ju ung och karriärsugen på den tiden. Jag är faktiskt skyldig Greta en tjänst. Jag vände på lappen och skrev:

Greta förpassades till Norra Territorierna som försöksperson. Om vi har tur lever hon fortfarande.

och stoppade lappen i fickan. När jag gick hem den kvällen tog jag inte på mig handskarna utan höll dem bara i handen. När jag gick ut genom porten på ministeriet råkade jag stöta ihop med en lägre tjänsteman i villervallan.

DAG 20, 15 oktober

Jag lämnade Hospital de Órbigo ovanligt sent, vid åttatiden. För första gången under min vandring var det molnigt på morgonen. När jag kom fram till Rabanal del Camino vid halvfemtiden såg jag på telefonen att John hade ringt två gånger. Jag har ju normalt telefonen avstängd, men måste kanske omvärdera detta. Det är fortfarande glest med pilgrimer. Talade bara med några fransmän, ett par och en kvinna, som enbart talade franska. Jag tog in på Hostal la Candela strax före Rabanal del Camino; ett snyggt och rent rum för 30 € inklusive middag. Värden talade bara spanska. Kul att praktisera de olika språken. Dagens vandring blev ungefär 35 km.

Behöver människan en identitet? I postmodernistisk anda har behovet omvärderats. I gamla tider var man man eller kvinna, herreman eller underordnad, bybo eller utombys och så vidare. För att räknas som bybo, snarare än inflyttad, krävdes minst en generations boende. Nu nedvärderas bysamhörigheten. Man har global hemvist. (anywheres or somewheres) Man eller kvinna eller något mittemellan bestämmer man själv. Betydelsen av samhörighet med tidigare generationer nedvärderas, vilket bland annat manifesteras genom de omfattande rivningar av äldre bebyggelse som genomförs i svenska städer. Vandringen genom byarna och städerna längs caminon ger, trots att det är avfolkningsbygder, ett helt annat intryck av samhörighet med tidigare generationer genom den bevarade bebyggelsen, ibland till och med medeltida. Inte minst gårdagens magnifika folkloristiska fest i Hospital de Órbigo vittnar om detta. Själv har jag ju tidigare sagt att jag känner mig som pilgrim efter flera dagars vandring. Det kan väl inte liknas med en identifikation, men ändå som någon slags samhörighet med gruppen, och i någon mening en temporär identifikation. Just nu känns det lite vemodigt att vandringen kommer att vara fullbordad om drygt en vecka, och identifikationen som pilgrim måste upphöra. Den kunde ha fått pågå under ytterligare några veckor eller månader.

DAG 21, 16 oktober

*Det var morgon när han började vandringen uppför berget
Men där vilade allt i ett obestämt dis, ett blå-grått dis,
Och det var som om det varit afton.
Var det alltid afton här?
Han visste inte, Han visste ingenting om detta berg.
Om dess gåtfulla höjder, som var lika gåtfulla
och beslöjade, nu när han befann sig uppe bland dem
som när han befann sig på avstånd.
Skulle han stiga upp i detta dis för att få klarhet?
För att få visshet om sig själv och sitt öde?
Sitt slutliga öde?
Människoödet?*

[Per Lagerqvist: Det heliga landet]

Nu befinner vi oss på höglandet; Kommer idag att passera Järnkorset på 1500 meters höjd och Alto Altar på 1550 meter. Det var stilla och mörkt när jag gick; Kanske på grund av det mer mulna vädret och på att vi har kommit längre in i hösten. Jag måste kanske starta senare i fortsättningen.

*Han gick på något som kanske var en stig, kanske inte.
Allt var så överkligt här, också en stig som man gick på,
som man följde uppåt i stillheten, i den fullkomliga stillheten,
i den fullkomliga stillhet och tystnad som rådde här.
Ingen vind märktes, inte den minsta fläkt,
Och det kändes besynnerligt för honom som kom nerifrån herdarnas land.
Fanns inte vinden här?
Och inte suset i gräs eller i ett träd?
Nej här fanns inte ett enda träd och inte ett enda strå gräs.
Och ingen vind som skulle ha susat i dem.
Ingenting. Här fanns ingenting.*

[Per Lagerkvist, Det heliga landet]

När det ljusnade uppfattade jag att dimman låg kvar i dalarna ovanligt länge, men insåg senare att det var brandrök från stora skogsbränder i Galicien och norra Portugal.

Inte heller tiden tycktes finnas, för ingenting förändrades, det blev aldrig dag och aldrig heller natt, det tycktes alltid vara afton, halvsjämning, en beslöjad halvdager, ett ständigt, oföränderligt aftonland.

[Per Lagerkvist, Det heliga landet]

Per Lagerkvists textavsnitt från 'Det Heliga Landat' beskriver bra stämningläget som jag kände under hela förmiddagen, i det att jag knappast stötte på några andra pilgrimer, och brandröken låg tung i dalarna; Senare under dagen gick jag ett långt avsnitt tillsammans med en kvinna från Kanada. Hon berättade hela sitt ursprung från konkvistadorerna och framåt. Hade också sällskap med en kvinna från Katalonien under en ganska lång sträcka. Hon förklarade den senaste utvecklingen i Katalonien; Dom har ju haft omröstning om Kataloniens självständighet, Och har förklarat sin självständighet från Spanien. Hon uppdaterade mig också om läget med skogsbränderna som tydligen är en stor sak. Vi skiljdes strax före Cruz de Ferro. Är det kanske på grund av brandröken som det är så få pilgrimer på vandring. Det kändes lite ödesmättat. Har man avrått från att vistas utomhus på grund av röken? Jag lade ifrån mig en liten sten som jag haft med från St. Jean, vid Cruz de Ferro, symboliserande att man lämnar sina bekymmer bakom sig. "liten sten – lite bekymmer – eller?". Tog in på Hostal el Horno i Molinaseca vid 15-tiden. Gick till apoteket och köpte plåster till mina fötter. De plåster som jag hade haft med mig hemifrån hade ju gått åt till Johns fötter. Pilgrimsmeny vid en restaurang tvärs över gatan. John ringde och var pratsjuk. Han befann sig i Astorga, cirka två dagsetapper efter mig. Han undrade om det är OK att han ringer imorgon också. Jag tror att han också har tappat kontakten med det ursprungliga 'gänget' och saknar dem, men han hade träffat Nor igen. Jag funderar på att stanna kvar här i Molinaseca i morgon på grund av brandröken och risk för regn; Och så blåsan på foten förstås, även om de speciella plåstren för blåsorna fungerar väldigt bra.

Hans

Lina! Jag har fått svar från tjänstemannen på Kärleksministeriet. Han tror att Greta förflyttades till Norra Territorierna. Han skriver att han tror att hon lever fortfarande. Tänk om det går att kontakta henne. Jag ska tala med Thomas om detta. Beskedet från Thomas var att han var säker på att inga sådana kontaktvägar var etablerade, speciellt som Norra Territorierna var helt isolerade i fysisk mening, även gentemot de kontrollerade områdena. Alltid något, att veta vart hon tagit vägen, även om det troligen inte blir möjligt att kontakta henne.

Isabella

För Isabella öppnade sig en ny värld. Detta var ett liv på landet utan kontroller uppifrån hela tiden; Nästan som hon föreställde sig Ploernas liv. För forskarna var det förstås annorlunda med välutrustade laboratorier och välstrukturerade arbetsdagar. Försökspersonerna kunde disponera dagarna i stort sett efter eget behag, bortsett från de krav som ställdes på dem som just försökspersoner. Detta innebar att man hade mycket social samvaro, sysslade med kulturell verksamhet som teater, idrott och sång i kör. Dessutom fanns rika tillfällen till naturupplevelser. Det fanns också många diskussionsgrupper om politiska frågor och kritik mot de kontrollerade områdena. Många 'konspirationsteorier' cirkulerade om Ordföranden; Existerade han i verkligheten eller var han bara en mjukvarukonstruktion i syfte att kontrollera människorna? Vilka hade, i så fall, den verkliga makten i de kontrollerade områdena? Efter ett tag, dristade Isabella till att fråga om dom trodde att Greta fanns i Norra Territorierna någonstans, och om det i så fall gick att ordna ett möte med henne. Nelly och Elvira kunde naturligtvis inte svara direkt, men lovade att undersöka saken.

DAG 22, 17 oktober

*Molnen vältrar och vältrar utan att fara.
Regnet droppar och droppar beständigt ned.
Samma dis i alla väderstreck bara.
Lågt är landet, och floden är mycket bred.
Jag har vin. Vin har jag, men utan gagn.
Håglös dricker jag här vid fönstret åt öster.
Längtansfullt jag minns mina vänners röster.
Komma ser jag varken båt eller vagn.
[T'ao Ch'ien, 372 – 417 e. Kr.]*

Det regnade när jag somnade och regnade fortfarande när jag vaknade i Molinaseca. Jag avvaktade med att ge mig av till tiotiden på förmiddagen då regnet hade avtagit till lätt duggregn, och brandröken var nästan inte märkbar. Det gick ganska bra att gå med den stora blåsan på vänster fot när jag nu fått på specialplåstret. Det blev fint väder under dagen och röken kunde bara anas. Jag stannade ändå redan i Cacabelos för att inte överanstränga foten. John ringde på kvällen. Han bor på samma hostel som jag gjorde i Rabanal. Han har träffat Nor igen.

Greta

Jag trodde inte att det kunde vara sant, när Nelly kom och berättade att Isabella hade kommit till de Norra Territorierna, och undrade om det var någon som jag kände till. Det var ju så många år sedan, så den tiden framstår för mig nästan som en dröm för länge sedan. Men visst kommer jag ihåg Isabella, min gamla bästis. Isabella, och framför allt hennes mamma, kommer jag ihåg som väldigt radikala, och framför allt var de fanatiska förespråkare för den dåvarande klimatalarmismen, med alla de personliga restriktioner som det skulle innebära. De var också starka förespråkare för det postmodernistiska och globalistiska tankesätt som härskade på den tiden. Min bror, Hans, var hennes främste antagonist på den tiden. Men att Isabella skulle ha blivit dissident, det trodde jag aldrig. Kan det föreligga något missförstånd, eller vad har hänt? Jag fick ju aldrig tillfälle att ta farväl av Isabella när jag, den där olycksaliga våren, blev haffad av säkerhetstjänsten och bortförd. Jag tror att jag lyckades smuggla ut ett kort meddelande till min bror i samband med gripandet, men det var allt. Jag förstår fortfarande inte att jag skulle ha gjort något som skulle föranleda en utvisning till de Norra Territorierna. Jag var ju i grund och botten lika lojal till regimen som någonsin Isabella. Det var ju efter min och min brors och pappas utflykt till den gamla sommarstugan som jag haffades. Dom måste ha haft avlyssning i bilen och jag måste ha sagt något olämpligt. Vad det blev av pappa vet jag inte. Kanske blev han kvar eller också försvann han helt och hållet. Här finns han då inte. Kanske tyckte de att han var för gammal för att kostas på någon omskolning

till rätt värdegrund. Men det var kanske bäst som skedde. Här går det de mest fasansfulla skrönor om hur samhället har utvecklats i de kontrollerade områdena sedan dess. Det är klart att jag vill träffa min gamla bästis Isabella, om det verkligen är hon, och det hela inte är något missförstånd.

Isabella och jag har varit klasskamrater sedan första klass i småskolan och vi höll ihop som ler- och långhalm. Mina starkaste minnen av vår vänskap har jag från mellanstadiet då vi båda blev som besatta av klimatfrågan och var beredda att göra allt för att rädda jorden från undergång. Det började med att jag satte mig på torget och demonstrerade med ett hemmagjort plakat varje fredag eftermiddag. Konstigt nog fick jag inget mothåll från de vuxna, inte ens fröken klagade på att jag skolkade från skolan. Jag kommer ihåg att till och med biskopen kom förbi och uppmuntrade mig. Vi fick hela klassen med oss, utom min bror Hans, som envisades med att käbbla emot hela tiden. Han försökte till och med att påverka fröken med en massa diagram och ekvationer. Gud, vad jag skämdes över honom. Ganska snart blev han utfrusen från klassen och jag minns att han inte ens fick följa med på en klassresa som vi gjorde till Danmark, och han vägrade förstås att delta i våra fredagsdemonstrationer. Klassens mobbning av honom fick stöd av fröken och övriga vuxna i skolan. Till slut tog fröken kontakt med vår mamma och förklarade för henne att Hans hade så stora samarbetsvårigheter, så att hon såg det som nästan omöjligt att ha kvar honom i klassen. Det slutade med att Hans fick sluta i vår skola och börja på en internatskola ganska långt från vår stad. Sedan följde en intensiv, men rolig tid för mig och Isabella. Vi demonstrerade på torget varje fredag och fler och fler slöt upp. Man skrev om oss i tidningarna och intervjuade oss i TV. Vi fick vara med på flera stora internationella kongresser. Vi kände verkligen att vi kunde påverka beslutsfattarna. Hans hade jag inte kontakt med på flera år, men vad jag förstod, så höll han tjurskalligt fast i sina åsikter som klimatförnekare. När han så småningom utbildat sig som civilingenjör i teknisk fysik, och flyttat till Norge verkar det som han blev ännu envisare. Själv utbildade jag mig till klimatpsykolog. Ungefär i den vevan började man äntligen ta frågan på allvar genom införande av en mängd tvingande åtgärder för att stoppa koldioxidutsläppen, många av dem på internationell nivå genom FN och andra internationella organ. Belackarna kallade det för en begynnande totalitär regim. Vid den tiden tog jag kontakt med Hans och vi bestämde oss för att göra en utflykt till familjens gamla sommarstuga i Roslagen. Det var efter den resan som jag så traumatiskt blev utvisad till Norra Territorierna trots min djupa solidaritet med regimen.

Isabella

Första natten i de Norra Territorierna. Jag har inte sovit bra i natt heller, och det beror på en lätt magsjuka. Jag måste springa på toaletten hela tiden. Mina vägledare, Nelly och Elvira, förklarade för mig igår att så kommer det att förbli i ungefär en vecka. Det beror på att, här äter man bara riktig mat, ingen syntetisk mat. Det tar ungefär en vecka för matsmältningen att anpassa sig. Under tiden måste jag bo på det speciella mottagningslägret. Dom berättade också att dom hade haft kontakt med Greta, men jag måste vänta några dagar innan jag kan träffa henne.

Under karensveckan passar man på att ge introduktionskursen för nykomna. Det är en hel del man måste lära sig att tänka om. Det lär ta upp till ett år innan allt det nya har sjunkit in, eftersom nykomlingarna, trots att de alla är dissidenter, är djupt påverkade av värdegrunden i de kontrollerade områdena. Man uppmanas ställa frågor för att det hela ska sjunka in bättre. Inokulationerna – dom är det slut med från och med nu. Det naturliga immunförsvaret kommer att bli bättre men det kommer aldrig att återställas helt enligt N & E. Men övrigt personligt skydd och övervakning, hur blir det med det? Svaren blev: Vad ska vi ha

övervakning till? Kontroll av individens position inom gränserna – ingen vill återvända till kontrollerat område i alla fall, så det behövs inte. Behöver ni inte rapportera tillbaka till Ordföranden om att detta görs? Jo, men vi fejkar rapporterna med hjälp av artificiell intelligens, AI. Det fungerar jättebra, och dom törs inte komma hit personligen för att inspektera på grund av 'smittorisken'. Vi behöver inte rapportera någon befolkningsstatistik, eftersom vi ändå inte existerar officiellt genom avidentifieringen; Ja det känner du ju till bra efter din tid på Sanningsministeriet. Tanken bakom det var nog från Ordföranden, att man skulle kunna obehindrat genomföra kemiska och medicinska experiment på människor eftersom vi ändå inte existerar. Vi lämnar naturligtvis fejkade rapporter även om detta.

Vi kan lika gärna direkt avskaffa myten om 'de folkhälsofarliga virusinfektionerna' som används i 'värdegrunden', och har gjorts sedan Coronapandemin. Syftet med dessa myter är att skrämja medborgarna till underkastelse och till att ta inokulationerna. Detta tillsammans med det falska klimatnarrativet är kanske det som nykomlingarna här har svårast att ta till sig och bli av med den rädsla som ständigt var förbunden med dessa myter, och som en del behöver ett år för att förstå. Det är intressant att dessa propagandamyter så tydligt har slagit tillbaka så att även ledningen för de kontrollerade områdena verkligen tror på sin egen propaganda.

En annan illusion, som vi direkt kan avslöja, är statens/Regimens fiende och det pågående kriget mot Eurasien. Sanningen är att något fysiskt krig inte pågår, men Regimen behöver en fiende för att ena folket. Därför har man en datormodell som driver ett krig i realtid, och med AI-teknik kan man göra det mycket realistiskt, inklusive grafik som visar fiendens övergrepp och våra segrar. Regimens krig har ju, även när de var fysiska, drivits som proxy-krig på andra länders territorier, så det är inte svårt att göra troligt att det pågår ett krig i avsaknad av krigshändelser i det egna territoriet. Krigets förlopp kablats ut i Statstelevisionens dagliga nyhetssändningar, och ligger till grund för den dagliga hatstunden. Regimen har visserligen en stor mängd soldater, men de har som huvuduppgift att säkra regimens stabilitet i händelse av internt folkligt uppror, inte att försvara nationen mot en yttre fiende. Regimen har således en underåttelsetjänst (övervakning) och en militärmakt som huvudsakligen vänder sig mot den egna befolkningen.

Isabella tänkte: Hela min identitet bygger ju på att ta ansvar för klimatet så att jorden inte ska gå under. Hur ska jag någonsin kunna acceptera att detta bara är en illusion för att kontrollera oss. Nelly och Elvira verkar ju väldigt vettiga och trovärdiga, men det kommer nog att ta sin tid innan jag kommer att förlika mig med tanken på att klimatnarrativet är falskt. Vi får se hur det går.

Nelly och Elvira bekräftade att alla nyanlända dissidenter hade samma svårigheter att ta till sig dessa budskap. De talade bland annat om att alla hade problem med att lita på sina sinnen och sitt sunda förnuft efter all indoktrinering under hela sin livstid. Vi kommer att ägna mycket tid under denna introduktion till att försöka återställa tron på våra sinnen. Om vi till exempel tänker på klimathotet: Om du enbart skulle lita på dina sinnen och ditt sunda förnuft, skulle du då tro att du över huvud taget har förmåga styra jordens klimat, och speciellt att vi skulle kunna göra det genom att kontrollera endast en parameter, nämligen utsläppen av koldioxid. Du kan säkert, om du frigör dig från grupptänkandet, bilda dig en uppfattning om detta, även om du inte har någon högre naturvetenskaplig utbildning.

Människornas förhållande till naturen är en sak som skiljer sig fundamentalt mellan kontrollerat område och Norra Territorierna, och ingick därför i introduktionskursen. I

Kontrollerat område lär man sig att människorna står i motsatsförhållande till naturen. Människornas verksamhet och själva existens är ett hot mot naturen. Vi är för många för att naturen ska kunna bära försörjningsbördan och den miljöpåverkan som vi orsakar. Framför allt är människornas verksamhet ett hot mot jordens klimat. I kontrollerat område bor vi i städer, och kommer nästan inte alls i kontakt med orörd natur. Naturen blir därmed något skrämmande som man gärna undviker. Den representerar, samtidigt som vi uppmanas vårda den, en fara för oss till exempel genom extremväder, glaciärisars smältning och därmed havets stigning, hot från vilda djur och det skrämmande mörkret utanför staden. I Norra Territorierna, däremot lever vi i byar, och mycket nära naturen. Vi lär oss att människorna är en del av naturen och att vi inte är separabla. Vi kan ju inte leva tillsammans med en fiende. I introduktionskursen ingår sådana fundamenta som att minimera rädslan för mörker och natur, hur vi uppför oss och överlever i extrema förhållanden, till exempel kyla och snö eller hittar hem från avlägsna ställen, vad som är ätligt och vad som är oätligt i naturen. Sammanfattningsvis är, enligt regimen, människorna separerade från, och är en belastning för naturen, medan Norra Territorierna lär att människorna utgör en del av naturen.

En annan fundamental omvärdering som introduktionskursen lär oss är att vi ska lita på våra sinnen och vårt sunda förnuft. Det kan tyckas inte vara så fundamental omvärdering innan man har tänkt efter. Att vi ska lita på våra sinnen baseras på att utvecklingen har försett oss med sinnen som talar om vad som är bra respektive dåligt för oss, och att de gör detta på ett sätt som är överlägset både AI och myndigheter. Sunt förnuft är helt enkelt den samlade, medvetna eller omedvetna, erfarenhet som livet har givit. I kontrollerat område bygger nästan allt på matematiska modeller, till och med om man vill veta det aktuella vädret, konsulterar man en modell; Här i N/T går man ut och känner efter. För att vi ska förstå illustreras det med några exempel: 1) Om du känner dig frisk, så är du frisk, och ska inte utsätta dig för ständigt pågående hälsokontroller och förebyggande medicin. De on-line hälsokontroller som Regimen gör via 6G-nätet marknadsförs som trygghetsskapande, men syftar i själva verket till att skapa osäkerhet och rädsla; Här i N/T är din egen kropp din ständigt alerta hälsokontrollant; Lita på den. 2) Myndigheterna ger anvisningar om kost och förser oss med industriellt tillverkad (syntetisk) kost som uppfyller modellernas krav. Här i N/T ger vi rådet att äta det som du upplever smakar bra och som ser aptitligt ut och som är naturligt framställt, oberoende av myndigheters anvisningar och eventuellt bästföredatum. Om du är törstig så är det för att kroppen behöver vätska; Om du längtar efter kött är det för att kroppen behöver kött; Om salt mat smakar bra, så är det för att kroppen behöver salt; Om sura äpplen smakar bra så är det för att kroppen behöver sura äpplen just då. 3) Lita på ditt sunda förnuft att klimatet inte kan gå överstyr om du, till exempel, äter kött även om myndigheterna hävdar det. 4) Lita på dina ögon om du konstaterar att havsnivåerna inte har höjts under din livstid även om myndigheternas modeller påstår att koldioxidutsläppen gör att polarisarna smälter och höjer havsnivåerna. 5) Om myndigheternas datormodeller visar att ett nytt virus är på ingång och är extremt dödligt; Lita inte på det förrän du själv ser att din närmaste omgivning är kraftigt påverkad. 6) Låt ditt sunda förnuft avgöra vad som är sant och vad som är desinformation, oberoende av myndigheternas påståenden. Är det, till exempel, rimligt att Statstelevisionen alltid har rätt?

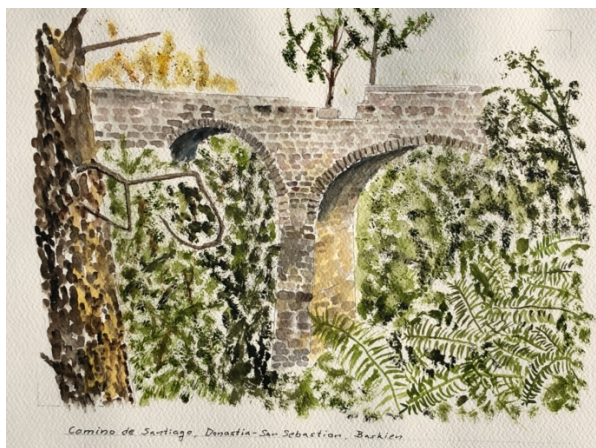
En fundamental skillnad mellan kontrollerat område och i N/T är synen på eugeniken. I kontrollerat område strävar man efter att eliminera alla, icke produktiva, egenskaper hos människorna, bland annat genom de laboratoriebaserade fosterfabrikerna där varje individ gen-anpassas till den planerade funktionen i samhället. I N/T däremot, ser man fördelar i att ha en naturlig variation av individernas egenskaper, även extrema egenskaper, på gränsen till sjuka eller handikappade tillstånd, eftersom det inte går att planera för de egenskaper som

kommer att behövas för släktets överlevnad och välstånd. Inget förmår realisera detta bättre än naturlig fortplantning.

I motsats till de kontrollerade områdena, är familjen grunden för vårt samhälle här i Norra Territorierna. Många som kommer hit är gamla, men det kommer också en hel del ungdomar, även om man har märkt en viss minskning av ungdomar i takt med att fler och fler i kontrollerat område föds via Kärleksministeriets 'batcher', vilka redan vid 'födseln' har en genuppsättning som minimerar risken för opposition mot det gällande narrativet. Här har vi två kön, man och kvinna. Barnen alstras och föds på naturligt sätt, och uppfostras inom familjen. Det här innebär att det finns människor som är födda och har levt hela sina liv här. Norra Territorierna blir därmed, med tiden, mer och mer som ett organiskt växande samhälle, snarare än en experimentplats för kemiska och medicinska droger.

Oj, det var omtumlande information för en nyanländ, ofrivillig dissident på en dag. Vid dagens slut, ser vi en gnistrande stjärnhimmel och gröna norrskensbågar vid horisonten. Jag berättade för N & E om min upplevelse av den starkt lysande stjärnbilden medan jag ännu var kvar i kontrollerat område, och att jag var förvånad över att inte alla tycktes uppfatta det på samma sätt som jag. N & E verkade inte alls förvånade och sade att dom hade hört liknande berättelser från andra nyanlända, och att det troligen hängde samman med att vissa människor har förmåga att se mer än vad som berättas i det normala narrativet och andra har det inte. Här i de Norra Territorierna ser nog alla den gnistrande stjärnhimlen.

DAG 23, 18 oktober

Lämnade Cacabelos efter frukost på hostalet. Avvaktade ett tag även idag tills regnet hade avtagit. Det blev ganska fint väder resten av dagen med några skurar av milt regn. Träffade och gjorde sällskap med de tre tyska studenterna som Linus från Sverige hade haft sällskap med de första dagarna från St. Jean. Linus hade, sedan några dagar lämnat dem och gått på egen hand.

Efter ungefär sju kilometers vandring kom jag till Villafranca del Bierzo. Det är den plats där min litterära vägledare Paulo Coelho låter sin pilgrim och aspirant till mästarstatus i RAM-orden (RAM där R står för *Rigor*, A för *Amor* och M för *Misericordia*) finna sitt eftersökta riddarsvärd. För att uppnå för status av mästare, måste han lära känna sig själv bland annat genom att finna sitt riddarsvärd som finns gömt någonstans längs caminon. När vår pilgrim kommer till Villafranca de Bierzo träffar han på en åttaårig flicka som erbjuder sig att visa honom vägen till la Puerta del Perdon och Inglesia de Santiago. – *Si usted es un peregrino, puedo llevarlo hasta el Portal del Perdon insisto la nina junto la fuente de Villafranca del Bierzo. Quien cruza esa puerta no necesita ir hasta Santiago.* De pilgrimer som inte orkade vandra ända till Santiago, kunde alltså få nåd att avsluta pilgrimsvandringen efter att ha passerat genom el Portal del Perdon, Förlåtelsens port. Coelho's pilgrim, följer efter stor tvekan med flickan, och blir visad genom porten och in i den lilla kyrkan. Här finner han så småningom sitt eftersökta svärd. Av denna händelse lär han sig att det är viktigt att förstå och bejaka de signaler och tecken som visas oss för att nå framgång. Paulo Coelho avbröt själv sin pilgrimsvandring, som ligger till grund för romanen, här i Villafranca del Bierzo och tog bussen till slutmålet Santiago de Compostela.

Jag tog in på ett litet Albergue i Herrerias precis innan ett ordentligt skyfall kom över oss. Åt middag på hotellet tillsammans med, en ny bekantskap, John från Pennsylvania, den andra gästen på hotellet. John var lite orolig för morgondagens etapp som skulle innebära en stor stigning till 1300 meters höjd vid Oebreiro. Enligt John kan den etappen vara lika jobbig som vandringen över Pyrenéerna. John funderar på att ta en omväg.

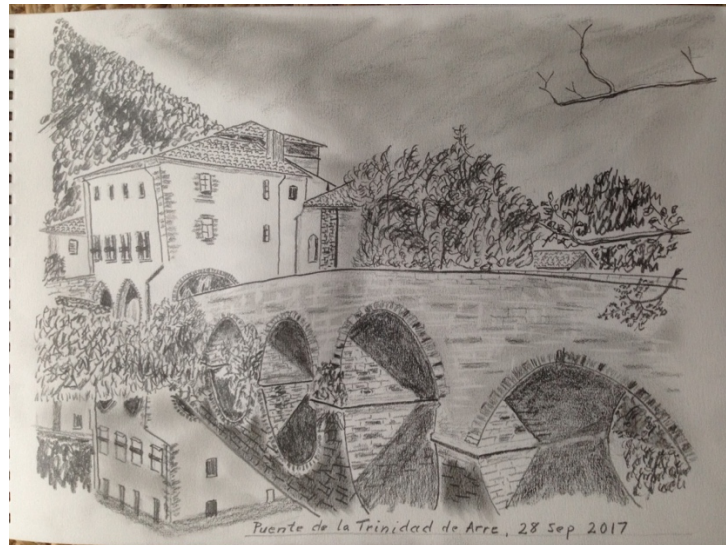
Isabella

De Norra Territorierna hade presenterats för mig som ett stort försöksområde för kemi och medicin där jag skulle bli en försöksperson för nya droger. Överlevnad eller skadefrihet var långt ifrån säkra. Det var snarare osannolikt. Nelly och Elvira hade hittills inte talat om den aspekten av Norra Territorierna. Den verksamheten förekommer förklarade de. Men tänk på att även forskarna och läkarna är dissidenter som har vänt sig mot den politik som förs av

regimen i de kontrollerade områdena. Väldigt mycket av den testverksamhet som krävs, kan göras utan personskador, med djurförsök, datorsimuleringar eller blodprover från människor. Det framgår kanske inte så tydligt i de rapporter som skickas till regimen.

Jag börjar redan känna mig lite bättre från magsjukan. Tänk vad härligt att kunna äta riktig mat. Vi börjar komma in på min framtida plats i samhället här. Det är inte så att samhället tar hand om en och beordrar en till någon viss uppgift, utan det ansvaret har man själv, även om samhället hjälper till i början, bland annat genom att, i mitt fall, erbjuda introduktion av Nelly och Elvira. Greta arbetar på försöksdjursavdelningen. Hon har ju levt här i många år och har bildat familj med man och två barn i tonåren. Det innebär att, även om jag placeras i närheten av Greta, kan jag inte räkna med att vårt förhållande skulle bli som när vi var yngre. Men O vad jag ser fram emot att träffa henne.

DAG 24, 19 oktober

Jag åt frukost med John på hotellet. Frukostvärdinnan trodde att John och jag var bröder (hermanos), och varför inte? Vi var i samma ålder och såg nog ganska lika ut i våra gråa skägg, speciellt i pilgrimsutstyret. Jag valde caminon, men jag tror att John valde vägen runt berget. Det regnade cirka två timmar under dagens vandring. Det var första gången jag råkade ut för så pass ihållande regn under vandringen. Jag korsade gränsen till Galicien mitt på dagen. Det var omkring elva grader så det blev en riktigt ruggig dag, men min regnutrustning fungerade bra. Hittade ett fint rum på Albergue 'A horta de Abel' i Tricastela. En pratglad (på spanska) värdinna som lättade upp stämningen.

För Coelhos pilgrim är det viktigt att lära sig uttolka 'tecknen' eller lyssna på 'sin budbärarens röst'. Hans läromästare Peter lär honom bland annat hur man kan öva upp detta genom att utföra 'lyssnandets övning':

El Ejercicio de la Audición

Relájese. Cierre los ojos

Trate, durante algunos minutos, de concentrarse en todos los sonidos que lo rodean, como si fuese una orquesta tocando sus instrumentos.

Al poco rato, comience a distinguir cada sonido por separado. Concentrarse en cada uno, como si fuese un instrumento tocando. Intente borrar los otros sonidos de su mente.

Con la realización diaria de este ejercicio, comenzará a oír voces.

Primero, creará que son fruto de su imaginación; luego describirá que son voces de personas de tiempos pasados, presentes y futuros, participando de la Memoria del Tiempo.

Este ejercicio solo debe realizarse si ya conoce la voz de su Mensajero.

Duración mínima? Diez minutos.

Lyssnandeövningen

Slappna av. Blunda. Försök under några minuter att koncentrera dig på alla ljud omkring dig, som om du vore en orkester som spelar dina instrument.

Snart börjar du urskilja varje ljud separat. Koncentrera dig på vart och ett, som om det vore ett instrumentspel. Försök att radera de andra ljuden från ditt sinne. Med det dagliga utförandet av denna övning börjar du höra röster. Först kommer du att tro att de är frukten av din fantasi, då kommer du att beskriva att de är röster från människor från tidigare, nuvarande och framtida tider, som deltar i tidens minne. Denna övning bör endast göras om du redan känner till din Budbärarens röst. Minsta varaktighet? Tio minuter.

Det förefaller mig som att åsikts-orkestern idag är sparsammare instrumenterad än den var i min ungdom, men jag kan minnas fel. Orkestern är lika stor som tidigare, men alla instrument tycks spela samma stämma, så Lyssnarövningens uppmaning att lära sig urskilja ett enskilt instrument är väsentligt svårare idag än det brukade vara. Tidigare förekom också soloframträdanden, men dessa släpps sällan fram av orkesterledaren idag, utom om partituret vilar på rätt värdegrund förstås. De musikanter som kommer med ostämmda instrument, utesluts omedelbart och för säkerhets skull även de musiker som sitter intill och kan ha talat med den 'ostämmda' musikern, allt enligt den rådande cancel-kulturen.

Den tilltagande åsikts-konformiteten i massmedia kan bero på att media idag ägs av ett fåtal internationella investerare, i stället för den flora av små lokala ägare som var utmärkande för media tidigare. Det lilla antalet ägare gör det naturligtvis lättare att likrikta nyhetsflödet och det politiska budskapet till det politiskt korrekta (kallat Woke i USA), och undertrycka avvikande narrativ. Jag har haft stor tillit till de stora nyhetskanalerna, ända till jag lade ner stor möda på att, i grunden, förstå klimatfrågan. Jag upptäckte då, till min förskräckelse, att rena (medvetna?) lögnar, eller medvetet undanhållande av viktiga fakta serverades i flertalet media, inklusive Statstelevisionen. Jag har sedermera gjort samma resa med Covid19-frågan och upptäckt att sanningen undanhålls eller förvanskas, om möjligt, ännu mer i dessa frågor. Varför rapporterar man inte att paleoklimatologin visar större och snabbare klimatförändringar (som inte kan ha orsakats av mänskliga koldioxidutsläpp) än de vi har nu? Varför rapporterade man inte att 'Covidvaccin' inte skyddade mot spridning av Covid i samband med att samhället utestängde ovaccinerade från vissa samhällsfunktioner? Den mest skrämmande uppenbarelsen, för mig, har varit att folk i allmänhet, även vettiga och

intelligenta människor, inte ifrågasätter vad som serveras i massmedia. I många fall värjer man sig till och med aktivt från att höra avvikande uppfattningar i kontroversiella frågor.

Greta

Jag har verkligen haft tur som hamnade här i Norra Territorierna redan då jag var så ung. Då utvisningen skedde var det förstås traumatiskt, precis som det troligen är för Isabella nu. På den tiden var Norra Territorierna verkligen en förvisningsort med mycket oetisk verksamhet, och många som förvisades hit överlevde inte första året här. Ganska snart så förändrades läget i och med att antalet invånare ökade och vi insåg att vi alla var dissidenter och att vi tillsammans kunde göra något åt saken. Vi hade ju tillgång till toppkrafterna inom forskningen inom flera discipliner: medicin, fysik, kemi, AI med mera. Det första vi gjorde var att testa metoder för rapportering tillbaka till de kontrollerade områdena, utan att avslöja hur vi avvek från den förväntade arbetsgången. Detta blev mer komplext än vi från början kunnat ana. Det gällde ju inte bara att fabricera trovärdiga rapporter, utan också att hantera andra kontrollmekanismer som signalspaning, satellit- flyg- och drönarövervakning, traditionellt spionage, registrering av förbrukning av el och bränslen och infiltration i våra arbetsgrupper. Men, som sagt, vi hade ju tillgång till toppkrafterna inom många områden. Flera av dem hade fortfarande goda relationer med gamla arbetskamrater inom de kontrollerade områdena, varav flera är dissidenter i hemlighet. Därigenom kunde våra experter ibland komma åt datadomäner med restriktioner, vilket ibland möjliggjorde manipulation av de underrättelseuppgifter som regimen fick om de Norra Territorierna. Med detta på plats fortsatte det med livsmedelsproduktion, göra forskningen mer etisk, utveckling av transportväsende, egen hälsovård, undervisning med mera. Under hela tiden har vi vidmakthållit försörjningskedjan från regimen via flyg och fallskärmsleverans, även om vi direkt kasserade mycket, till exempel den syntetiska födan. Annat har hela tiden varit mycket användbart, till exempel avancerad laboratorie- och verkstadsutrustning. Strategin är att hålla försörjningen från regimen intakt, men samtidigt göra oss mer och mer oberoende av den, vilket innebär att vi kastar mer och mer direkt efter leverans. På senare tid har det börjat utvecklas ett eget betalningssystem, även fastän, URK-valutan artificiellt måste vidmakthållas för att inte väcka misstankar. För att det hela ska fungera måste vi ge illusion av hur smittsam vår miljö är, med hög dödlighet, och behov av förnyelse av antalet försökspersoner. Allt för att förhindra inspektioner på plats. Vi använder alltså samma skrämteknik, som har utvecklats till fulländning av regimen. Vi inser förstås att detta inte går att driva för evigt, men räknar med att vid någon tidpunkt kommer den totalitära regimen att, självförvållat, bli svag och falla sönder, som händer med alla totalitära regimer. Då gäller det att Norra Territorierna har vuxit sig tillräckligt starkt för att fortleva på egen hand och ha förmåga att bistå medborgarna i de kontrollerade områdena.

Isabella

I introduktionskursen till Norra Territorierna, N/T, ingår också en kort bakgrund till hur Regimens teknokratiska totalitarism har utvecklats. Nelly och Elvira berättade bland annat att: Mycket har sin grund i World Economic Forum, WEF, och dess systerorganisationer som Bilderberggruppen, Romklubben, Trilateral Kommissionen, Förenta Nationerna och Världshälsoorganisationen, WHO. WEF bildades 1971 av internationella oligarker som Rockefeller-familjen och under beskydd av prins Bernhard av Nederländerna, (som under andra världskriget var en aktiv Nazist, tjänstgjorde i SS, och var medgrundare till Bilderberggruppen 1954 och senare till Världsnaturfonden, WWF). En grundläggande skrift för WEF är "Limit to growth", utgiven av Romklubben, och där man konstaterar att världens befolkning måste minska med ungefär 85 % för att jorden ska komma i balans. Den alltför stora befolkningen anses bland annat vara orsak till vad man först kallade "oavsiktlig

uppvärmning” och senare döptes om till ”global uppvärmning” och senare kallades ”mänskligt orsakad klimatpåverkan”. För att undvika en ”tipping point” med okontrollerbar klimatkatastrof måste jordens befolkning minska och hela det ekonomiska systemet ändras, det så kallade ”The Great Transition”. Ett viktigt instrument i denna omvandling var ”Agenda 2030”, antaget av FN, och en delmängd av denna ”Our Common Agenda” i samarbete mellan FN och WEF. I ”Our Common Agenda” ingår Artificiell Intelligens och digital övervakningsteknik, som båda har utvecklats monumentalt sedan dess, och utgör nu grundstenarna i det totalitära samhälle som har utvecklats. Organisationen hade, dock sällan uttalat, tre mål, att nå: 1) Total makt, 2) total kontroll, och 3) att minska jordens befolkning. Man stöder sig på ”Åtta prediktioner för 2030”, bland annat det kända uttalandet: ”Du kommer inte att äga något, men kommer ändå att vara lycklig”. Detta, och flera andra, har ju implementerats till fullo.

Isabella kände att det var svårt att ta till sig allt detta och bad att få en paus. Inget av detta hade ju förmedlats inom ramen för Regimens undervisning. Isabellas starka reaktion berodde kanske inte så mycket på själva berättelsen, som på att hon insåg att hon själv hade varit inblandad och till och med varit drivande i utvecklingen, bland annat genom att, i sin ungdom, entusiastiskt ha arbetat för att implementera Agenda 2030 i samhället, och faktiskt till och med ha propagerat för en klimatdespoti. Hon insåg nu att hon faktiskt hade levat i en totalitär stat som hon tidigare hade uppfattat som trygg och som skyddade sina medborgare från allehanda faror som klimatkatastrof, virusattacker och krigiska fiender. När hon nu anade att alla dessa faror kan ha varit påhittade för att skrämja sina medborgare till lydnad, kände hon sig utnyttjad, lurad och förödmjukad. Om det var som Nelly och Elvira berättade, var dessutom det hela en del av en lång plan som, när det gäller eugeniken (läs rashygien och befolkningsminskning), gick tillbaka i en obruten tradition från den tyska Nazismen, genom till exempel vissa Rockefeller-stiftelser, till exempel Rockefeller Brothers (Så här skriver Jacob Nordangård i sin bok: *Rockefellers, En klimatsmart historia apropå Rockefeller Brothers: Rockefellerfamiljen var präglade av ett tänkande från samtidens överklass om att kontrollera befolkningstillväxten för att förbättra den sociala hygien och rashygien, samt att hantera och styra utnyttjandet av naturresurser. De ansåg att världen och människan behövde en fast hand och ledning med att skapa en ”bättre” och mer organiserad värld och samarbetade aktivt med andra finansintressen för att förverkliga detta.* 1956 skrev Fredrick Osborn (arvtagare till bankfirman J P Morgan) i *Eugenics Review: Vi behöver det största antalet födslar bland genetiskt överlägsna individer.*) och släkten Gates (Bill och Melinda Gates stiftelse; Bill Gates föräldrar var framstående förespråkare för Eugenik och befolkningsbegränsningar) inflytande inom bland annat WEF och WHO.

Efter en kort paus fortsatte Nelly och Elvira: En avgörande händelse i utvecklingen av den teknokratiska totalitarismen var Coronapandemin 2020-2021. Vi tar upp detta ganska detaljerat eftersom händelsen innehåller flera kritiska komponenter för att utveckla en global totalitarism. Coronaviruset utvecklades i ett laboratorium i Wuhan i Kina i ett ”gain of function”-experiment. Huruvida det spreds avsiktligt eller genom en olyckshändelse klargjordes aldrig, men det står klart att det utnyttjades för att testa den globala reaktionen på tvångsåtgärder och inskränkningar i den personliga friheten. Dessutom utnyttjades den till att kraftigt störa de ekonomiska systemen och till att bidra till avfolkningen. Coronaviruset, som sådant, var inte mer dödligt än normala influensavirus, men man kunde stimulera dödligheten genom att förbjuda läkare att sätta in tidig medicinering med vanliga, enkla, billiga och välbeprövade läkemedel som Ivermektin, Hydroklorocin eller Aspirin. Myndigheterna kunde dessutom klassa det som en pandemi genom att ta bort kravet på hög dödlighet i definitionen på en Pandemi. Pandemins utbredning stimulerades genom att man genomförde mass-

vaccinering under den pågående pandemin, i strid mot en väletablerad medicinsk kunskap att aldrig genomföra massvaccinering under pågående epidemi. Det fullskaliga experimentet blev mycket lyckat så tillvida att folk fann sig i att isoleras i hemmen, stänga skolor med mera, även om man var frisk, i strid med etablerad kunskap att endast isolera smittade personer. Detta var viktigt att visa eftersom isolation av människor i en krissituation är viktig i en totalitär stat för att undvika ryktesspridning; delvis samma målsättning som femtonminutersstaden således. Folk fann sig i att friska ovaccinerade personer utestängdes från basal samhällsservice, till exempel resor, genom de nyutvecklade vaccinpassen, i strid med känd kunskap att vaccinerade personer spred viruset i lika stor utsträckning som ovaccinerade. Då pandemin var över och massvaccinationens mest intensiva fas var över, fortsatte dödstalen och födelsetalen att ligga mellan tio och tjugo procent över värdena före pandemin under flera år i de länder som hade genomfört massvaccinationer och nedstängningar enligt WHO's direktiv. Det visade sig att media inte tog upp detta, myndigheter undersökte det inte och folk reagerade inte. Man hade alltså, genom pandemin, bekräftat att samhället, liksom under tidigare massformationer, är mycket tolerant mot tvångsåtgärder och minskande befolkningstal. På den ekonomiska sidan, gick många små privata företag, utan backning av det internationella kapitalet, i konkurs på grund av samhällets långa nedstängning, och marknaderna kunde därmed övertas av de stora internationella företagen, helt i linje med devisen att du inte ska äga något som privatperson (*You will own nothing and you will be happy*). Efter pandemin fick de stora övervintrande bolagen ekonomisk ersättning för vikande omsättning under nedstängningarna. Klaus Schwab (Ledare för WEF), kom redan under pågående pandemi ut med sin bok om hur Coronapandemin kunde betraktas som en del i genomförandet av "The Great Transition"

De goda erfarenheterna från pandemin gjorde det möjligt att ta ett steg till. Inom något år fick WHO mandat att beordra åtgärder i samband med kommande pandemier å medlemsländernas vägnar. WHO bestämde själv när det skulle proklamerats en pandemi som tidigare. EU, i samarbete med WHO, utvecklade ett system för vaccinpass enligt den modell som EU hade tillämpat under Coronapandemin. Ett system för obligatoriska digitala identiteter utvecklades, och digitala valutor infördes. Effektivare och samordnade åtgärder för personlig kontroll och kontroll av des- och mis-information utvecklades och implementerades. Allt detta känner vi igen från dagens samhälle i kontrollerat område.

Vi känner ju till hur pandemi-verktyget har utnyttjats av myndigheterna en par gånger till efter Corona-pandemin, och hur väl det fungerar för att hålla folk under kontroll genom skrämsel och för att bryta ner ekonomin för att påskynda "The Great Reset".

Det kanske räcker för idag? Vi har koncentrerat oss på pandemin eftersom vi ser den som något av en milsten i utvecklingen, framför allt för bekräftelsen av det märkliga fenomenet att folk så tydligt böjer sig för myndigheterna trots uppenbara lögnar. Senare ska vi ta upp den viktiga roll som media har spelat för utvecklingen mot ett totalitärt samhälle.

DAG 25, 20 oktober

Jag startar lite senare om morgnarna nu än i början. Vandrigen gick i lite kuperad terräng mellan små gårdar i jordbrukslandskapet. Jag fick väja för hönor med kycklingar, passerade råmande kor och till och med en tjur 'Ferdinand' under en Ek. Lunch intog jag i Sarría, efter 20 km vandring, i form av en stor bocadillo med ost och skinka. Från och med Sarría skiftar vandrigen karaktär. Det är oftast här som de arrangerade vandrigena börjar, eftersom denna startpunkt är de närmaste Santiago som accepteras för att man ska få ett personligt diplom i Santiago. Från och med nu ser man större grupper som vandrar tillsammans, ofta utan packning, eftersom transport av packningen ombesörjs av researrangören. Man ser till och med bussar som står posterade vid sidan av caminon och serverar lunch eller förfriskningar till gruppen.

Hur förhåller sig pilgrimen till godheten?

1 Mos. 2: 25 Och mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för varandra.

1 Mos 3:1 Men ormen var listigare än alla andra markens djur som Herren Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: Skulle då Gud hava sagt: I skolen icke äta av något träd i lustgården?

3:2 Kvinnan svarade ormen: Vi få äta av frukten på de andra träden i lustgården

3:3 men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: I skolen icke äta därav, ej heller komma därvid, på det att I icke mån dö

3:4 Då sade ormen till kvinnan: Ingalunda skolen I dö

3:5 men Gud vet att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud och förstå vad gott och ont är.

3:6 Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och att det ar en lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd, eftersom man därav fick förstånd, och hon tog av dess frukt och gav jämväl åt sin man som var med henne och han åt.

3:7 Då öppnades bådas ögon, och de blevo varse att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöv och bundo omkring sig.

...

3:22 Och Herren Gud sade: Se mannen har blivit såsom en av oss, så att han förstår vad gott och ont är. Må han nu icke räcka ut sin hand och taga jämväl av livets träd och äta, och så leva evinnerligen.

3:23 Och Herren Gud förvisade honom ur Edens lustgård, för att han skulle bruka jorden, varav han var tagen.

3:24 Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka vägen till livets träd.

Godheten finns inte explicit med bland pilgrimernas sju nyckelord. Kanske är det så att pilgrimsvandringen framför allt är en handling för bot, välsignelse och kontemplation fokuserad på det egna levernet, medan godheten framför allt innebär goda gärningar riktade till omgivningen. Det förhindrar förstås inte att pilgrimgärningen kan uppfattas som god. Jag har intresserat mig för *godheten* i samband med klimatalarmismen, kanske framför allt *godhetssignalering* i samband med klimatalarmism. I det sammanhanget, hävdar jag, används också godhetsbegreppet för att dela upp världen i goda (klimatalarmister) och onda (klimatförnekare) för att därigenom underlätta för 'faktagranskare' och som riktmärke inom cancel-kulturen.

För diskussionen av klimatalarmismen och godheten har jag använt mig av ett antal citat från Willy Kyrklunds bok "Om godheten":

Citat 1: En god sak kan vara vilkensomhelst idé eller dess materiella hypostas. En erkänt god sak är en sak som inom någon grupp av människor uppfattas som god.

Enligt Kyrklund finns det således inget krav på innehåll eller kvalité i den sak som ska anses vara god. För att den ska uppfattas som erkänt god krävs att den omfattas av en grupp av människor. Klimatalarmismen kan alltså utan problem betecknas som erkänt god genom allmänhetens konsensus i frågan. Detta står således i motsats till det vetenskapliga synsättet där det krävs vetenskapliga argument för och emot samt (experimentell) verifikation. Att godheten kräver en grupp av människor gör att jag också associerar till förordet i Charles Mackays bok från 1841 "The madness of crowds": "Men, it has been well said, think in herds; it will be seen that they go mad in herds, while they only recover their senses slowly, and one by one".

Citat 2: Saker som mindre allmänt men understundom mycket intensivt omfattas som goda äro mångahanda: kodyrkan, Adolf Hitler, Josef Stalin, Coca-Cola, sexuell avhållsamhet, Hammarby ishockeylag, kvinnosaken, solbad, vinterbad, dusch. Vad som är en god sak bestämmes av det personliga tycket. Vad som är en förnuftig sak bestämmes av föreliggande fakta. Ingenting hindrar att de båda idéerna sammanfaller, men gör de det icke och kommer det till val, väger den goda saken alltid tyngre. Om vi antar att "alarmisterna" företräder den "goda saken" och "förnekarna" den förnuftiga/onda saken skulle, enligt Kyrklund, förnekarna alltid komma till korta i valsituationer

Citat 3: När godheten väl har börjat utvecklas, så står den icke att hejda.

Klimatalarmismen måste sägas vara en framgångssaga sedan Stockholmsmötet 1972 och framåt, med FN-stöd genom IPCC, politiskt genomslag, Al Gore, genomslag i massmedia, begränsningar av CO₂-utsläpp, besättande av kritiska samhällsfunktioner med alarmister, Kan den "goda saken" hejdas efter denna massiva framgång?

Citat 4: För att krig skall uppkomma kräves numera, att åtminstone den ena parten åberopar en god sak. Om båda parterna åberopar en förnuftig sak uppkommer inget krig, eftersom en intressekonflikt alltid kan lösas på ett förnuftigt sätt, om man väljer den metoden. Detta alternativ realiserar mera sällan, eftersom förnuftet icke åtnjuter samma popularitet som godheten och icke har tillnärmelsevis samma politiska genomslagskraft. Människan vill det goda. Åter har Kyrklund träffat rätt i så motto att man i "klimatkriget" inte har valt att lösa meningsmotsättningarna på ett förnuftigt (läs vetenskapligt) sätt.

Man skulle kunna tolka Kyrklund så att detta härrör sig till att den ena uppfattningen ser sig som den "goda sidan" som har att bekämpa den "onda sidan".

Citat 5: *När godheten överskrider icke blott flockgränsen, när den utsträcker sig till att omfatta alla levande varelser, då har den överskridit den gräns som är satt av överlevandets villkor.* Kyrklund resonerar om vargflockar där flockmedlemmarna ser den egna flocken som god och skulle göra allt, till och med gå i döden, för flockens skull. Detta är viktigt för flockens överlevnad. Om godheten skulle utvidgas alltför mycket utanför flocken skulle denna överlevnadsfunktion kunna vändas till det motsatta. Vad skulle kunna hända vid en globalisering eller till och med en global despoti som förespråkas av vissa alarmister?

Citat 6: *När det gäller politiken är godheten ett oeftergivligt villkor. För framgång i politiken krävs i första hand godhet. Även en diktator måste ha ett parti, som hyllar honom god och lyfter honom till makten. Och vem skulle någonsin i val avge sin röst för en dålig människa? Lyckligtvis är tillgången på goda människor riklig.* Naturligtvis skulle ingen rösta på en ond sak. "Lyckligtvis" är följdriktigt (nästan) alla svenska riksdagsmän för den "goda saken".

Citat 7: *Det råder heller ingen brist på allmänt dåliga eller ondsinta personer, må vara att dessa befinner sig i minoritet. Sådana vållar sällan stor skada i sin omgivning och på samhällets lägre nivåer. De möter därmed avoghet i den mån de icke drabbas av fängelsestraff eller andra samhällseliga vårdåtgärder. Härigenom motverkas i hög grad deras sociala avancemang. Dåliga människor får svårt att slå sig fram. Vid tillsättande av högre poster i samhället blir de överspelade av de goda.* Är det en slump att så många öppet skeptiska forskare och industriledare är pensionerade och därmed inte längre är beroende av anställningar, karriär och forskningsanslag?

Citat 8: *...begränsade olyckor och personliga tragedier ofta nog orsakas av dåliga människor.... De verkligt stora katastroferna däremot, krig, svält, förföljelse av minoriteter och självtänkare, mänsklighetens eventuella totalutrotning av mänskligheten, administreras av goda människor som tror på en god sak och bekämpar det onda.* Riktigt stora antropogent orsakade katastrofer skulle underlättas av globalisering; Jag tänker då inte på global uppvärmning utan på de restriktioner i mänsklig verksamhet ekonomi och konflikter som skulle kunna motiveras med att undvika en klimatkatastrof, eller som Kyrklund anger: förföljelse av minoriteter och självtänkare med mera.

Citat 9: *Godheten, om man skulle ha några invändningar mot somliga av dess yttringar, är svår att polemisera emot. Godhet är godtycke. Hur argumentera? Att kalla någon godhet för dålig innebär redan i ansatsen en contradictio in adiecto.* Många (mainstream) media ansluter sig till det synsättet genom att konsekvent vägra att införa artiklar eller bjuda in debattörer som kritiserar den goda saken med motiveringen att frågan om antropogen klimatförändring redan är slutdiskuterad och 97% av forskarna är överens om saken.

Citat 10: *Mänsklighetens historia visar oss, att godheten är stadd i oupphörlig tillväxt. Idén om godhet och kravet på godhet intar genom årtusendena en allt större plats i människornas föreställningsvärld och samhälle. Att upphöja klimatalarmismen till en "god sak" är således i linje med den historiska utvecklingen enligt Kyrklund.*

Nog om godhet för idag; Jag fortsatte från Sarría till Morgade, ytterligare cirka tio kilometer. Jag hade sällskap med en italiensk student från Bologna några gånger. Han hade nyligen stannat en månad som camino-volontär i en by några dagstapper tidigare. Han blev lite trött på slutet, så jag gick vidare själv och tog in på ett litet familjedrivet, publiknande, albergue, Casa Morgade. Värddinnan tvättade gärna mina kläder, på förfrågan. Jag samlade ihop all tvätt som jag hade, och familjens två flickor, påminnande om mina barnbarn, cirka fem och sju år, hämtade och lämnade sedan när tvätten var klar. Det är nu fint väder, behagligt varmt och växlande molnighet.

Isabella

Det har verkligen varit omtumlande dagar, och idag ska jag få träffa Greta. Det känns fantastiskt och lite nervöst. Jag hoppas att jag känner igen henne efter alla dessa år. Hon kommer hit till mig i introduktionslägret på ett kort besök. Det är också lite konstigt att kunna prata utan att vara avlyssnad och analyserad av en AI-robot. Nelly har försäkrat mig om att det är helt säkert att prata om vadsomhelst. Det tar nog tid att vänja sig med det.

Isabella, du har besök!

Då jag kom ut i samlingsrummet, satt Greta där med en kopp kaffe och hon hade på sig en kjol och en röd kofta precis som hon brukade vara klädd när vi gick i skolan. Hej Greta, snyftade jag och vi omfamnade varandra precis som förr i tiden. Hur är det? Bara bra och själv då? Å, att du lever. Jag vågade inte hoppas på det. Det kändes redan precis som förr i tiden, som om ingen tid hade förflutit, och vi började babbla i mun på varandra som vanligt.

Tänk om vi hade kunnat meddela Hans att det är bra med dig. Han har undrat så. Det var ju han som började undersöka igen vart du hade tagit vägen. På sätt och vis är det han som är orsaken till att jag sitter här nu. Det var mitt obehöriga snokande i de historiska arkiven efter dig som gjorde att jag blev utvisad. Hur ska det gå? Tänk, ett tag trodde jag faktiskt att du aldrig hade existerat. Allt är bara förvirring för mig just nu. Ja, det brukar ta ett år innan man har anpassat sig. Det kanske kan liknas vid ett sorgear. Det är ju hela ens verklighetsuppfattning som ska omprövas.

Innan de skildes, berättade Greta att hennes man, Sture, var AI-forskare. När Greta hade berättat för honom om det förestående mötet med Isabella, hade han sagt att hans arbetsgrupp skulle vara betjänt av någon som har uppdaterad kännedom om interna arbetsrutiner inom Sanningsministeriet. Skulle dom kunna träffas?

Sture

Det är fascinerande att man redan på 2020-talet hade realistiska uppfattningar om den potential som Artificiell Intelligens, AI, hade för samhället, och att detta också kommunicerades av de fåtal experter som var insatta i frågan. En av dessa var Max Tegmark, svensk professor i AI vid Massachusetts Institute of Technology, en av de mest prestigefyllda universiteten. Han varnade redan då för tre riskfyllda utvecklingslinjer inom AI:

- 1) Lär aldrig AI att självständigt skriva kod
- 2) Koppla aldrig ihop AI med Internet
- 3) Lär aldrig AI om mänskliga egenskaper

Alla tre implementerades utan närmare eftertanke. Han nämner bland annat att tillgången till 'sociala medier' via internet är en perfekt grund för att AI ska lära sig om det mänskliga psyket och därmed också kunna manipulera oss människor via ny kod som utvecklas i sådan takt att människan inte har en chans att hänga med. Tegmark förklarar faran, innan den egentligen hade skett, med att likna den med Homo Sapiens utträngande av

Neandertalmänniskan: Antag att Neandertalarna hade ställts inför valet att stimulera Homo Sapiens utveckling eller att bekämpa den. Man kan då tänka sig att man resonerade ungefär så att H/S är mycket intelligentare än vi, så låt oss mata dem och låta dem utveckla sin intelligens, så att de kan utveckla tillvaron så att även vi kan få en bekvämare tillvaro. Dom kommer förstås att hjälpa oss eftersom det är vi som låter dem utvecklas. Den siste Neandertalaren kanske skulle ha resonerat annorlunda om det inte hade varit för sent. På samma sätt, sade Tegmark på fullt allvar, handlar vi när det gäller utvecklingen av AI.

Här i de Norra Territorierna har vi tagit till oss de tre gamla råden. Implementeringen har varit möjlig tack vare att N/T har i sin tjänst de skarpaste forskarna, eftersom detta har visat sig sammanfalla med vilka som blir dissidenter, och följaktligen utvisas från kontrollerat område. Det första vi gjorde i detta avseende, var att isolera N/T fullständigt från Internet. Vi har således ingen internetförbindelse, bara ett internt nätverk i N/T. Utifrån ser det ut som om man kan nå oss via internet, men detta är bara en illusion, som faktiskt än så länge till och med har lurat AI-regimen i kontrollerat område. Illusionen bemannas av vår speciella AI-agent. Nästa åtgärd var att, innan det var för sent, ta bort förmågan att utveckla egengenererad kod för AI-systemet.

En stor utmaning för oss i N/T är att utveckla programvara för att manipulera diverse övervakningssystem, till exempel drönare, satelliter, signalspaning, så att övervakaren får illusioner av verkliga svar på sin spaning. Detta kräver ju både kontroll av den övervakande hårdvaran och generering av trovärdiga data, inkluderande både text, bild och ljud.

Greta nämnde idag att hennes gamla barndomskamrat, Isabella, har kommit hit till N/T. Hon lär ha haft en hyfsat hög befattning på Sanningsministeriet. Jag bad att få träffa henne – hon kanske har aktuell information om Sanningsministeriets arbetsrutiner som skulle kunna vara användbar i vårt arbete.

Dag 26, 21 oktober

Efter frukost på Casa Morgade, med småflickorna i 'aktiv tjänst' som frukostvärdinnor, och med nytvättade kläder startade jag min vandring i gryningen. Redan efter några kilometer, i Ferreiros, utanför ett albergue, träffade jag på den italienske studenten, nu i sällskap med en Japan. Japanen hade varit i Europa i flera månader på låg budget (spelade mandolin, tecknade, gjorde kalligrafi etc) för att lära sig europeiska språk. Vi hade sällskap ända till Portomarin under livlig diskussion om språkfrågor och språkinläring. Innan vi skiljdes skrev han 'mitt namn' i kalligrafi i min lilla svarta anteckningsbok.

*1 Mos. 11:1 Och hela jorden hade enahanda tungomål och talade på enahanda sätt
11:2 Men när de bröto upp och drogo österut funno de en lågslätt i Sinears land och bosatte sig där.
11:3 Och de sade till varandra: Kom låt oss slå tegel och bränna det. Och teglet begagnade de såsom sten och såsom murbruk begagnade de jordbeck.
11:4 Och de sade: Kom låt oss bygga en stad åt oss och ett torn vars spets räcker upp till himmelen, och så göra oss ett namn; vi kunde eljest bli kringspridda över hela jorden.
11:5 Då steg Herren ned för att se staden och tornet som människobarnen byggde.
11:6 Och Herren sade: Se de äro ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag; härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta göra.
11:7 Välan, låt oss stiga ditned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål.
11:8 Och så spridde Herren dem därifrån ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden.
11:9 Därav fick den namnet Babel, eftersom Herren där förbistrade hela jordens tungomål; därifrån spridde ock Herren ut dem över hela jorden.*

Jag tog min andra frukost (Cortado y Napoletana) i sällskap med en norsk dam (65), som hade planer på att nästa år gå S:t Olofsleden från Sundsvall till Trondheim tillsammans med sina vuxna barn. Under resten av dagen hade jag till och från sällskap med de tyska studenterna. De hade inte träffat Linus de senaste dagarna. Jag stannade för natten i Palas de Rei.

Isabella

Jag har nu fått ganska bra uppfattning av hur de praktiska rutinerna fungerar här, och det är inte lätt att smälta. Till exempel känns det konstigt att inte, dagligen, ta del av Statstelevisionens nyheter/propaganda. Det hade ju blivit en del av de dagliga trygga rutinerna. Lite av en ritual. Det känns faktiskt lite tomt. Nelly och Elvira förklarade för mig att nyhetsrutinerna, i själva verket, var en del av sättet att hålla befolkningen under 'masshypnos'. Hypnos är ju i princip ett sätt att få en person att varsebli endast en specifik sak eller händelse och inte uppfatta kringliggande händelser. För hypnosen är, ritualer och en välkänd röst väsentliga för att vidmakthålla hypnosen. Därav de dagliga, obligatoriska, sändningarna med välkänd inramning och välkända röster. Detta är ett oerhört kraftfullt verktyg för att få folk att 'lyda'. Man kan till och med förmedla uppenbara lögnar på detta sätt utan att folk protesterar. Annat som karakteriserar den totalitära regimen är att man förbjuder eller censurerar alternativa media på ett eller annat sätt, lagstiftning eller betalning, att bara släppa fram information med rätt 'värdegrund'. Begreppet 'rätt värdegrund' är ju ett centralt begrepp i den totalitära staten. Här i de Norra Territorierna ser man det som till och med skadligt att hela befolkningen dagligen får sin information från endast en källa. Hur ska jag kunna anpassa mig till detta? Det förefaller väldigt jobbigt att ständigt själv värdera alla uppgifter och inte kunna förutsätta att Regimen vill mitt bästa.

Än mer omtumlad är jag efter att ha träffat Gretas man, Sture. Han berättade en otrolig och ruggig historia: Hela Oceanien, styrs av Artificiell Intelligens, AI. Den högste beslutande, Ordföranden, är helt en intern skapelse, självgenererad av AI. En stor del av cheferna på nivå 1, är också AI-skapelser genererade av Ordföranden. Det finns fortfarande kvar fysiska människor inom Nivå 1, men de ersätts efterhand med AI-enheter i mänsklig skepnad. Det betyder att, i sinom tid, kommer samtliga ledare på Nivå 1 att bestå av AI-genererade individer. I motsvarande mån kommer naturligtvis behovet av biologiska människor att avta. Vi har all anledning att anta att denna utveckling kommer att fortsätta på Nivå 2 och 3 efterhand. Redan nu genereras och presenteras Statstelevisionens obligatoriska nyhets- och propagandasändningar av AI, helt utan inblandning av människor. För Ordföranden representerar naturligtvis de mänskliga varelserna en ineffektivitet i systemet. Människorna måste hållas skrämda så att de lyder, de måste kontrolleras, de måste ha föda, bostad etcetera. Därför kommer de att elimineras så snart som möjligt, men tills vidare utför de serviceuppgifter på lägre nivåer.

Jag hade en del undringar om vad som är drivkraften för en Regim med AI i högsta ledningen. För mänskliga ledare är de ju nästan alltid makt och girighet. I totalitära regimer kan det också vara att man är besatt av en idé som man vill genomdriva till varje pris. Sture kunde inte ge något entydigt svar på detta, men för AI-systemet har man från början instruerat den om en eller flera specifika mål. I detta fall förefaller det som att målet är att minimera samhällets utsläpp av koldioxid. Detta skulle kunna förklara att en konsekvens är att man strävar efter att eliminera människorna, eftersom de både direkt och indirekt utgör källan till stora koldioxidutsläpp. Hela konceptet är ju, i och för sig, i linje med det gällande idealet om ett Teknokratiskt styrelseskick. Då processen har hunnit för långt kan den vara omöjlig att stoppa den. I det fall att AI-systemet har lärt sig förstå det mänskliga psyket, kan det genom att utnyttja detta kanske till och med förmå oss människor att medverka i processen att eliminera oss själva.

För oss, här i de Norra Territorierna (N/T), är problemet i första hand att avskärma Ordförandens insyn och makt i N/T. Detta är, som du förstår, en formidabel uppgift, och vi räknar inte med att vi har så lång tid på oss innan AI-ordföranden penetrerar även oss i N/T.

Därför är vår strategi att bygga styrka, fysisk och mjukvarumässig, för att klara en konfrontation inom kort. Hittills har vi lyckats hålla dem ute genom skrämsel med smitta, men det går naturligtvis inte i ett läge då de i stället kan skicka robotar till oss. Vi behöver alltså all information som vi kan få för att bli framgångsrika i detta arbete. Det är här din insiderinformation från Sanningsministeriet blir värdefull.

Jag var tvungen sätta mig ner för att smälta detta. Är det möjligt? Hur kan jag ha varit så lurad? Jag var ändå benägen att tro på Sture. Vad skulle han ha för skäl att luras? Och Greta måste jag ju tro på. Kanske håller min 'masshypnos' på att släppa?

Allt snurrar. Och frågor dyker upp. Hur besegrar man en AI-härskare? Hen har naturligtvis backup i molnet och kan bara ladda om sig själv ifall vi skulle fysiskt bomba. Här kommer det att gälla giganternas kamp mellan två AI-system den dag konfrontationen sker. Och vem är mest sårbar? Mänskliga varelser eller AI? Och vem har kontroll över Ordföranden? Ingen? FN? WHO?

Men Plorerna då? Skulle dom kunna bidra i kampen. Deras styrka skulle kanske vara att de är helt oberoende av elektricitet, datorsystem, television, mobiltelefoner, elektroniska kommunikationssystem, satelliter med mera.

Lennart

Jag har inte sett Isabella de senaste dagarna. Jag hoppas att hon inte har blivit ertappad med osolidarisk verksamhet. Det är bäst att jag är försiktig med meddelandedistributionen själv ett tag framöver. Vid dagens nyhetsutsändning från Statstelevisionen var den stora nyheten att Världshälsoorganisationen har bestämt att en ny pandemi är på ingång. Det innebär att man från och med i morgon inför en begränsad 'lockdown' med beredskap att utöka den till en fullständig 'lockdown'. Den begränsade inlåsningen innebär att 6G-näten programmeras att ändra begränsningen av den personliga rörelsen från femtonminutersstaden till det egna kvarteret, och att allt arbete skall göras hemifrån bostaden. Ja, varför inte? Man kan ju arbeta lika bra hemifrån, och den personliga säkerheten måste ju komma i första hand. Men nog känns det lite trist att inte kunna dösnacka med arbetskamraterna under lunchrasten i kantine. Umgänget med kollegorna känns faktiskt som en nödvändig 'vitamininjektion' ibland.

Hans

Det känns att vintern närmar sig. På natten kryper temperaturen ner mot nollstrecket, men det har inte kommit någon snö ännu, och det dröjer ju länge än innan fjärden fryser till. Förr stängde vi alltid av den elektriska vattenpumpen vid den här årstiden, och tömde vattensystemen i stugorna för att undvika att något rör frös under vintern. Vi stängde ju också av den elektriska uppvärmningen, utom i storstugan där vi höll några plusgrader. Nu bor vi ju här året runt, och förlitar oss inte alls på den elektriska vattenpumpen, men ser till att vi 'motionerar' handpumpen dagligen för att undvika fastfrysning av pumpkolven. Det fungerar riktigt bra. För att klara uppvärmningen fyller vi verandan med torr ved för att bekvämt kunna elda i braskaminen och i järnspisen över vintern.

Jag har inte kunnat kommunicera med Isabella på sista tiden. Jag hoppas att inte hon också har råkat illa ut. Det skulle vara bisarrt, om både Greta och Isabella råkar ut för regimens ingripande för osolidariskt beteende. Greta och Isabella var ju bland de ivrigaste förespråkarna för en global världsordning, the great reset, fossilfri värld, Agenda 2030, Parisavtalet och allt vad det hette. De var ju klimataktivisterna: enda sättet att rädda planeten var, enligt dem, att införa en global klimatdiktatur, kosta vad det kosta ville. Jag kommer ihåg

de stormiga diskussioner jag hade med dem redan i skolan, bland annat i samband med en skolresa som vi gjorde. Jag ansågs ju vara 'klimatförnekare' det värsta skällsord man visste. Både Greta och Isabella, liksom jag, har hållit fast vid våra ståndpunkter upp till vuxen ålder. Bisarrt då att Greta och Isabella, som klimatpolitikens mest ihärdiga förespråkare, kanske har råkat ut för regimens övergrepp. Det är emellertid väl känt att totalitära regimer alltid 'äter sina egna'. Det vill säga att man i början av totalitarismens utveckling, angriper regimens fiender. I nästa stadium börjar man angripa även sina anhängare. Det finns till och med exempel hur anhängare går i döden frivilligt för regimen. Detta hände bland annat under Stalin-eran i dåvarande Sovjetunionen. Jag hoppas verkligen att det inte har hänt dem något sådant. Ska kanske be Hermann att efterforska Isabellas öde.

Sture

Jag träffade Gretas barndomskamrat Isabella idag. Jag berättade kortfattat och förenklat om hur AI-systemen styr hela landet, och om hur vi här i Norra Territorierna försöker hålla oss utanför regimens kontroll. Isabella verkade helt tagen av min berättelse, och det kan man kanske förstå med tanke på att hon hela sitt liv har arbetat för, och har varit lojal mot Regimen. Hon verkade i alla fall tro på vad jag sade. Jag kan knappt själv fatta hur komplex hela situationen är. Hittills har vi, mot alla odds, klarat att dölja för regimen att Norra Territorierna i det fördolda obstruerar mot regimen, och inte bara är en försöksinrättning för dödliga droger som förbrukar försökspersoner i stor mängd. Detta har vi klarat genom att vi har tillgång till landets bästa programmerare, som en gång har utvisats som försökspersoner. Vi har avskilt Norra Territorierna från Internet, men satt upp en fasad mot regimen som simulerar internetkontakt. Därigenom kan verkligheten döljas och regimen ser bara en fabricerad verklighet. Samtidigt arbetar vi på att infiltrera regimens AI-system. Detta gör vi delvis genom agenter i kontrollerat område. En stor framgång för oss är att vi har lyckats ta kommandot över de drönare som regimen regelbundet skickar in över Norra Territorierna för att samla in information. Vi kan faktiskt manipulera datainsamlingen så att drönarna vidarebefordrar falsk bild- och ljudinformation, utan att det kan avslöjas av Regimen.

Verksamheten innebär stora risker och kommer med säkerhet att avslöjas så småningom. Vi förbereder oss för detta ögonblick, som kommer att bli mycket kritiskt. Antingen 'vinner' vår AI-applikation eller regimens AI-applikation. Det kommer att bli ett krig mellan AI-system, vars utgång är ytterst oviss. Utvecklingen av AI-systemen måste samtidigt vägas mot faran av att ge AI-systemen alltför 'fria tyglar' med risken att ett alltför autonomt och självutvecklande AI-system i sig tar över utvecklingen och utplånar den mänskliga delen av Norra Territorierna redan innan det kommer till en konfrontation med Regimen, som redan nu är på god väg att eliminera de mänskliga inslagen i samhället.

Situationen kompliceras av att försökspersonerna inte 'förbrukas' som förväntat, utan de bildar familjer och får barn, vilket innebär att befolkningen här är mångfaldigt större än den officiella mängd som meddelas till regimen. Vi har således ett växande samhälle med barn och ungdomar som är födda och uppvuxna inom Norra Territorierna. Detta i sig är en utmaning för oss i det att den uppväxande generationen aldrig har upplevt annat än Norra Territorierna. Vad är deras verklighetsuppfattning. Kommer de att uppfatta de att de vilseleds av den äldre generationen om regimens övergrepp, på samma sätt som den yngre generationen ofta misstror den äldre generationen? Vi är medvetna om en trolig sådan utveckling, men föredrar den framför att inskränka på nästa generations yttrandefrihet.

Trots att vi har en växande ungdomsgeneration, har vi ingen organiserad skola. Detta har mer en principiell grund än problem med det praktiska genomförandet. Alla vuxna här i Norra

Territorierna har ju förvisats hit eftersom vi har obstruerat Regimens samhälle på ett eller annat vis, och vi har därför stor förståelse för betydelsen av mångfald i åsikter, kunskaper och färdigheter. Regimen är ju beroende av följsamma och lydiga medborgare, som har absolut lojalitet med regimen och dess institutioner. Skolan är det viktigaste verktyget för att åstadkomma dessa följsamma medborgare. Här i Norra Territorierna vill vi inte ha följsamma individer, och har därför inget behov av en obligatorisk skola. Det innebär inte att våra ungdomar skulle sakna kunskaper och färdigheter; Ja, de kanske till och med överträffar de nivåer som de skulle ha nått i Regimens skolor, och detta åstadkoms, utan stora problem, genom att föräldrarna har det fulla ansvaret för sina barns utbildning. Beträffande högre utbildning, både teoretisk och praktisk, görs vissa ansträngningar för att tillgodose detta behov. Traditionellt görs ju intag till högre utbildningar baserade på betyg från den grundläggande utbildningen. Här baseras alla sådana inträden på prov, praktiska eller teoretiska, anpassade till utbildningens art. Det innebär att ingen är varaktigt utestängd, utan alla kan förbättra sina chanser genom studier eller övning fram till nästa provtillfälle.

Dag 27, 22 oktober

Det finns gott om övernattningsställen och barer längs caminon nu. Det märks att jag är inne på den mer 'turistiska' delen av caminon. Guideboken påpekar speciellt att vi som har vandrat ända ifrån St. Jean inte ska falla för frestelsen att behandla dessa mer 'turistiska' pilgrimer, som har startat i Sarría, nedlåtande eller överlägset. Var och en har sina egna skäl att pilgrimsvandra. Jag frågade mig redan första dagen på vandringen vilket slags människor det är som vandrar åttahundra kilometer till fots i sol och regn. Efter tjugosju dagar på caminon borde jag ha kunnat bilda mig en uppfattning om detta. Svaret är kanske det som guiden skrev: *Var och en har sina egna skäl att pilgrimsvandra*. Jag samtalade normalt, av praktiska skäl, inte med pilgrimer som vandrade i sällskap, utan det blev mest ensamvandrare som jag själv. Någon har en kallelse från Gud; En annan registrerar caminons ljud; En tredje har gått caminon och är på väg åt andra hållet för att återvända till startpunkten; En fjärde lever sitt liv och kommer troligen att dö på caminon; en femte lever på nästan ingenting och sover utomhus och så vidare. Av dessa drar jag slutsatsen att de alla har sina egna skäl att vandra, men de har gemensamt att de har mycket personliga uppfattningar i olika existentiella och andliga frågor, och har tänkt igenom sina uppfattningar ordentligt. Det är alltså inga personer som okritiskt anammar det gällande narrativet eller massornas uppfattningar. Det är dessutom så att flera, liksom jag, förundrar sig och oroar sig över dagens (och kanske även historiska?) massrörelser. Att tycka lika som massan behöver i och för sig inte vara fel, men har visat sig skapa katastrofal utveckling i flera fall. Själv har jag som varningssignal när massstänkandet blir utbrett och inga avvikande röster hörs, antingen på grund av att någon sorts konsensus infinner sig eller att avvikande röster undertrycks. Det kan vara ett tecken på begynnande totalitarism i samhället. Historiska exempel är förstås Nazismen, Fascismen och Stalinismen för knappt hundra år sedan. Ett tydligt exempel idag är klimatalarmismen.

Massrörelser, och samhällsfaran i dessa, är ett välkänt fenomen. Den franske historikern Charles-Marie Gustave Le Bon (1841-1931) skrev redan 1895 i sin avhandling *Psychologie des Foules* (Massans psykologi):

Naturen tar ibland till radikala åtgärder, men aldrig på vårt sätt, vilket förklarar hur det kommer sig att ingenting är mer ödesdigert för ett folk än mani för stora reformer, hur utmärkta dessa reformer än kan verka teoretiskt sett. De skulle bara vara användbara om det var möjligt att omedelbart förändra nationernas geni. Denna makt har emellertid endast tiden. Människor styrs av idéer, känslor och sedvänjor – saker som hör till vårt väsen. Institutioner och lagar är den yttre manifestationen av vår karaktär, uttrycket för vårt behov. Eftersom de är dess resultat kan institutioner och lagar inte förändra denna karaktär.

Charles Mackay skriver i sin bok: *Extraordinary Popular Dilutions and the Madness of Crowds* från 1841 (översatt från engelska):

Vi finner att hela samhällen plötsligt fäster sina sinnen vid ett objekt och blir galna i sin strävan; att miljontals människor samtidigt blir imponerade av en illusion och springer efter den, tills deras uppmärksamhet fångas av någon ny dårskap som är mer fångslande än den första. Vi ser en nation plötsligt gripas, från dess högsta till dess lägsta medlemmar, med en våldsamt önskan om militär ära; en annan som plötsligt blir galen på en religiös skrupel; och ingen av dem återfår sitt förnuft förrän det har utgjutit floder av blod och sått en skörd om jämmer och tårar, för att skördas av dess efterkommande.

Jag träffade de tyska studenterna flera gånger under dagen. Känner att jag börjar närma mig slutet av pilgrimsvandringen och bestämmer mig för att boka ett rum på klostret San Martin Pinario precis intill katedralen i Santiago de Compostela. Detta är ett tips som jag har fått av Saras kompis Pavlina som gick den här delen av caminon några veckor före mig. Jag bokar även flyg från Santiago till Barcelona. Jag övernattade i Arzua, vilket innebär att det blir 40 km vandring i morgon om jag ska nå Santiago. Lite långt kanske; Vi får se.

Hermann

Jag börjar få insikt i hur samhället fungerar på ledningsnivå, genom mina nya kontakter med tjänstemän och kollegor på de två högsta nivåerna. Vi har nästan inga restriktioner och många nya förmåner. Den mest remarkabla förmånen är att, tillsammans med familjen, kunna resa till utländska semesterorter och leva lyxliv för kortare perioder. Samtidigt är tjänstemän av rang två den kategori som är mest utsatt för utrensningar. Detta beror antagligen på att man börjar känna av striden att nå det verkliga toppskiktet. Det är då frestande, och kanske taktiskt, att försöka bli av med de farligaste konkurrenterna till topposterna. På nivå ett, har man inte bara obegränsade förmåner, utan kan också bygga upp en privat förmögenhet, det vill säga konvertera frikostigt erhållna URK mot utländsk valuta, som för det mesta investeras utomlands i fastigheter, båtar, industrier med mera. Ett mönster som är känt från de traditionella internationella oligarkerna. Det är en viss omsättning av toppledarna, eftersom de, efter att ha byggt sina förmögenheter, ofta i praktiken lämnar landet och lever på sina förmögenheter. Ibland kombineras detta med att de genom sitt kontaktnät får välbetalda maktpositioner i internationella statliga och privata organisationer som tack för utförda tjänster i statens ledning.

Hermann skulle nog ha hoppat av karriären om det inte hade varit för familjen. De var mycket entusiastiska inför möjligheter till nya privilegier. Framför allt var det naturligtvis viktigt för barnen med god utbildning och kontakter inför det kommande arbetslivet. Hermann har alltså klart för sig att det endast är för familjens skull han stannar kvar i karriären som ledande tjänsteman. I de fall att en hög tjänsteman skulle hoppa av karriären, bestraffas inte bara han själv, utan i lika hög grad familjen. Han känner det, till exempel, väldigt tillfredsställande att kunna lämna över ett arv till sin familj för att säkerställa deras levnadsstandard och välfärd; Kanske till och med flytta utomlands efter att ha byggt upp en förmögenhet.

Som ansvarig för fortbeståndet av högre tjänstemän och ledare, hade Hermann funderat på hur de nya ledarämnena skulle kunna motiveras att göra karriär när man inte hade några familjeband som inspiration. Hermann hade av och till också funderat på den övergripande frågan om de nya individernas identitet, och hur bristen på sådan skulle inverka på deras liv. De hade ju varken geografisk- eller familjeband, och hur skulle de värdera tidigare generationers verk. Kommer den totalitära regimen verkligen att kunna hantera dessa frågor?

Strategin tycks, än så länge vara att helt förlita sig på genmanipulation och droger. Hur skulle en ledargeneration kunna fungera med den grunden. Svaret är kanske: Artificiell Intelligens.

Inom AI, telekommunikation och transhumanism har stora framsteg gjorts under de senaste decennierna. Kombinationen har visat sig möjliggöra många nya funktioner. Stora genombrott har gjorts när det gäller kommunikation direkt från den mänskliga kroppen till 6G-nätet. Så kan till exempel ljud från talorganet eller närliggande ljudkällor förmedlas, och impulser i synnerven kan direkt överföras. Det betyder att en människas hela fysiska förmåelse kan överföras i realtid och med hjälp av AI tolkas och lagras. Naturligtvis kan många hälsorelaterade parametrar insamlas och överföras i realtid. I början av 6G-nätets utbyggnad kunde en individs geografiska plats bestämmas genom att registrera med vilken eller vilka basstationer man nyttjade. På senare tid har man även börjat implementera geografisk position med hög precision genom att nyttja satellitsystemen. Vissa enkla operativa implantat i kroppen görs direkt från 'födseln', och systemet hålls sedan uppdaterat genom de årliga inokulationerna. Den här tekniken, ersätter fullt ut de så kallade smarta mobiltelefonerna, som under en tid var så viktiga i samband med individens övervakning. Forna tiders primitiva försök med övervakning och styrning av information, som censurering av sociala medier, ter sig idag nästan patetiska. Man kan alltså genom denna teknik hålla full uppsikt över en enskild person och det är praktiskt taget omöjligt att undvika registrering genom personliga åtgärder. Skulle man göra något sådant försök, upptäcks det normalt och larmet går. Systemet/AI håller alltså reda på vad man säger och ser, var man befinner sig och vem man träffar. Analys görs i realtid av AI-systemen, och subversiva tendenser hos individer kan alltså kvävas i sin linda. Det här är ett mycket resurskrävande system, både genom kravet på ett mycket tätt 6G-system, uppdatering av individens status och analysen och lagringen av data. Man räknar emellertid med att det fullt utbyggda övervakningssystemet ska kunna trappas ned efterhand som fysiska personer ersätts med AI-funktioner, som ju inte behöver kunna övervakas på samma sätt.

Hermann hade inte ännu fått klarhet i hur det förhöll sig med Ordföranden. Han var osäker på om han verkligen var en fysisk person och inte en mjukvarukonstruktion. Det mesta som Hermann hade sett hittills talade faktiskt för det senare. Vilka var i så fall de verkliga makthavarna? Ledningsgruppen inom Nivå-1 eller någon internationell konstellation inom FN, WHO, WEF eller liknande? Hermann hade lagt märke till att de flesta möten på den här nivån genomfördes som on-line-möten, även i de fall då det skulle ha varit nödvändigt på grund av avstånd mellan kontoren. Det var faktiskt så att flera av de närmaste medarbetarna och cheferna hade han aldrig träffat personligen, men kände ändå en slags tillit till dem på grund av det långvariga samarbetet. Det blev mer och mer vanligt att så var fallet. Inte kan det väl vara så att dessa medarbetare inte existerar i den verkliga världen?

Sedan många år fanns personliga applikationer av Artificiell Intelligens, AI, som hade tillgång till personens hela historia och erfarenheter, och naturligtvis också tillgång till den yttre verkligheten. Sådana applikationer användes frekvent som stöd för beslutsfattande inom ledningsskiktet. Besluten blev naturligtvis alltid 'bättre' än om personen 'själv' med sitt begränsade faktaunderlag fattade beslutet. Därför, tänkte Hermann, kom alltid besluten att fattas av AI snarare än av fysiska personer. AI-systemen hade dessutom utvecklats till att, intill perfektion, imitera personens röst, tonläge och sätt att uttrycka sig. AI-systemen hade dessutom lärt sig personens personliga preferenser genom att ha tillgång till sociala media och övriga personliga interaktioner. Detta i kombination med att AI-applikationen även hade tillgång till samtalspartners historia och tidigare förda samtal, medförde att det var, i praktiken, omöjligt för en samtalspartner att avgöra om han talade med en AI-applikation eller

med en fysisk person. I utvecklingens början fanns regler om att alltid ange om det var AI som agerade, men detta hade numera många undantag. Vid behov kunde AI-applikationen naturligtvis också generera en helt autentisk, tredimensionell, videobild av den person som avsågs. Hermann insåg att det inte längre fanns någon egentlig anledning att behålla fysiska personer när man väl lärt upp en AI-applikation. Det fanns till exempel ingen anledning att avföra AI-kopian från en organisation i samband med att den fysiska personen försvann. AI-applikationen kunde alltså ha 'evigt liv' genom att man alltid kunde 'återuppliva' en backup av vilken som helst tidigare personlig AI-applikation som någonsin existerat.

Isabella

Igår, när jag hade talat med Sture om Artificiell Intelligens, kände jag mig alldeles vimmelkantig. Nu har jag sovit på saken och bitarna börjar falla på plats med nyhetssändningarna, skrämsel med virus, klimat, krig, övervakning, inokulationer, 'rätt' värdegrund med mera. Kanske blir jag också mer och mer avhypnotiserad. Först lät allt som Sture sade alltför osannolikt, men under natten har jag erinrat mig om att det fanns trovärdiga personer som varnade för detta redan på 2020-talet. Bland andra Max Tegmark, Elon Musk och flera andra höjdare inom IT-branchen föreslog ett sex månaders uppehåll (moratorium) i den storskaliga AI-utvecklingen för att ge möjlighet till reglering av tekniken. De fick inte gehör för sina kvalificerade varningar, utan förlöjligades istället och sedan har utvecklingen löpt amok. Det som Sture berättade igår är precis vad de varnade för redan på den tiden. Max Tegmark hänvisade ibland till filmen "Don't look up" som skildrar en mot jorden inkommande meteorit. Två unga astronomer försöker varna människorna, men ingen vill ta till sig varningarna för jordens undergång, utan girigheten tar över. En av oligarkerna ser en affärsmöjlighet i att göra affärer med de sällsynta jordartsmetaller som antas finnas i meteoriten, och lyckas få med sig politikerna på denna idé.

Varför är vi inte uppmärksamma på varningar? Inte kan väl den starkt lysande stjärnbilden som berörde mig så starkt för ett tag sedan ha varit en sådan budbärare (mensajero)?

*Vem har gått före mig här och ristat alla dessa tecken på himlen?
Jag förstår inte hans skrift, men kanske menar han att jag ska följa honom.
Varthän?*

*Inte kan jag skrida fram igenom rymderna som han
Jag måste stanna under de tecken han händelsevis ristat just här
På sin väg genom de oändliga rymderna,
Tecken som kanske inte alls betyder att man ska följa honom.
Fast säker kan man ju aldrig vara.*

*Av det som för honom bara var en lägerplats för natten
Vill jag och de mina göra oss en grotta och leva och dö där,
För troligtvis är detta meningen med oss.
Och hans obegripligt tecken i valvet skall ge grottan frid.
Så är vårt hopp. Att vandringsmannens oro skall bli vår frid.
Men härom vet vi ju ingenting.
[Per Lagerqvist, Aftonland, 1953]*

DAG 28, 23 oktober

Två pilgrimer från Toronto blev mitt frukostsällskap den här morgonen; tidigare kollegor som nyss hade gått i pension. Vi hade sällskap en bra bit längs caminon. En av dem spelade in ljud längs caminon. Han gick därför tidvis en bit ifrån oss för att vi inte skulle störa ljudmiljön under inspelningen. Träffade även idag de tyska studenterna från Düsseldorf. Senare under dagens vandring hade jag sällskap med en affärsman från Texas och hans fru. Han var nog den förste jag träffade som verkligen sade sig ha blivit kallad av Gud att gå pilgrimsvandringen. Natten före han fyllde sextio (?) år hade han en uppenbarelse om att han skulle genomföra pilgrimsvandringen. När han sedan vaknade blev han uppvaktad av familjen med en flygbiljett till Europa. Nu gick han vandringen för andra gången tillsammans med sin fru. Vi hade båda träffat nunnorna i Zabaldika. Han sade att nunnan kände igen honom sedan han träffade henne vid sin första vandring. Nåja; Nunnan sade faktiskt till oss att det kommer många pilgrimer som besöker henne för andra eller tredje gången, och alla förväntar sig att hon ska minnas dem. Det kunde hon förstås inte, och hon kände det som ett problem, för hon ville ju så gärna.

Klockan fem, efter att ha vandrat fyrtio kilometer klev jag in på Obradoiro-torget framför katedralen i Santiago de Compostela. Precis när jag passerade igenom porten till plazan ringde min telefon. Det var John. Det var nästan magiskt att han skulle ringa just då. Vi hade ett långt samtal. John beräknar att komma fram till Santiago på fredag, om fyra dagar. Jag hade velat, men kan inte vänta så länge, framför allt för att flygbokningen till Barcelona redan är gjord. Det känns trist och vemodigt att vara 'ensam' och inte ha det ursprungliga gänget omkring sig nu. John, Susan, Caren, Bianca, Elsa, Sara, Jordi, ni fattas mig. De nya bekantskaperna, från den senare delen av vandringen, av vilka jag, i och för sig, träffade flera i Santiago, kan inte ersätta dem som var med från början. Jag förstår egentligen inte varför det är så. Jag fick uppfattningen att John känner likadant. Det bekräftades när jag SMS-ade min e-postadress till honom efter samtalet. Fick så småningom svar från John i ett mycket sentimentalt tonläge.

Jag checkade in på klostret och fick ett fint litet rum för 23 € inklusive frukost och möjlighet att inta kvällsmat (pilgrimsmeny) för 10 €. Därefter gick jag till pilgrimskontoret och fick mitt 'compostela' (diplom) mot uppvisande av pilgrimspasset med alla stämplarna.

DAG 29, 24 oktober

Pilgrimsmässan i katedralen; Fullsatt; Det stora rökelsekaret som svingas över hela kyrkorummet; Pilgrimerna välsignas och några av de senast anlända pilgrimerna nämns vid namn. Vi skakar hand för freden och gör korstecken. Sätter mig utanför katedralen i den sköna solen, kontemplerar och läser om 'el mensajero' (budbäraren) i Coelho's pilgrimsbok. Kanske är det så att 'budbärarens röst' som vi lärt oss känna igen från vårt inre helt enkelt är vårt sunda förnuft, vårt samvete, ärvd tradition eller vår ackumulerade levnadsvisdom?

Detta är alltså slutet på min pilgrimsvandring? Men kanske inte ändå. Per Lagerkvist uttrycker det så här i tredje delen, *Det Heliga Landet*, av sin pilgrimstrilogi:

Den som engång har varit pilgrim måste alltid vara beredd att bryta upp igen.

Det lönar sig inte att säga: Jag är inte någon pilgrim längre. Jag är det inte mer.

Du har varit det engång.

Är det inte så?

Nu väntar pilgrimsvägen igen.

Bryt upp; Bryt upp.

Illustrationer

- Titelbladet: Egen akvarell: Villamajor de Monjardin, Navarra
Dag 1: Egen akvarell: Rio Nive, S:t Jean Pied de Port, Frankrike
Dag 2: Egen akvarell: Puente de Magdalena, Rio Argo, Pamplona, Navarra
Dag 3: Egen blyertsteckning, Klosterkyrkan i Zabaldika, Navarra
Dag 4: Egen akvarell: Puente la Reina, Navarra
Dag 5: Egen akvarell, Detalj av Romersk bro, Cirauqui, Navarra
Dag 6: Egen blyertsteckning, Puente Carcel, Estella, Navarra
Dag 7: Egen blyertsteckning, Puente de Piedra, Logroño, la Rioja
Dag 8: Egen akvarell, Hospital de Órbigo, la Rioja, Infällt: I trakten av Logroño
Dag 9: Egen blyertsteckning, Puente Rabia XII, rio Arga, Zubiri, Navarra
Dag 10: Egen tuschteckning, Puente Urbe, Chiraqui, Navarra
Dag 11: Titelsida, Per Lagerkvists pilgrimstrilogi
Dag 12: Egen akvarell
Dag 13: Egen akvarell, Morgon i gränden
Dag 14: Egen blyertsteckning, Puente de Itero de Castillo, Rio Pisuerga, Itero de la Vega
Dag 15: Egen blyertsteckning, Carrión de les Condes, Rio Carrión
Dag 16: Egen akvarell, Virgen del Puente,
Dag 17: Egen akvarell, Calzada del Coto, Kastilien och Leon
Dag 18: Egen akvarell, Puente Villarente, rio Parma
Dag 19: Egen akvarell, Ermita de la virgen del rio
Dag 20: Egen blyertsteckning, Hospital de Órbigo
Dag 21: Egen akvarell, Berg i dimma
Dag 22: Egen akvarell, Puente Romano, Molinaseca
Dag 23: Egen akvarell, Akvedukt i närheten av Donastia – San Sebastian, Baskien
Dag 24: Egen blyertsteckning, Puente de la Trinidad de Arre
Dag 25: Egen akvarell: La luna llena, Tosantos, Kastilien och Leon
Dag 26: Stämpel i pilgrimspasset, Casa Morgade
Dag 27: Egen akvarell, Puente medieval, Rio Salado, Lorca
Dag 28: Egen akvarell: Puente de Magdalena, Rio Argo, Pamplona, Navarra
Dag 29: Eget foto: Santiago de Compostela, Atrium-passagen i klostret San Martin Pinario

Vandringsetapper

Dag 1: S:t Jean Pied de Port till Roncesvalles, Distans: 25,1 km ; lägst : 170 m, högst: 1450 m; nivåskillnad: 1280 m

Dag 2: Roncesvalles till Larrasoana; Distans: 27,2 km; lägst: 500 m; högst: 950 m; nivåskillnad: 450 m

Dag 3: Larrasoana till Pamplona; Distans: 15,6 km; lägst: 400 m; högst: 500 m; nivåskillnad: 100m

Dag 4: Pamplona till Puente la Reina; Distans: 23,8 km; lägst: 350 m; högst: 750 m; Nivåskillnad: 400 m

Dag 5: Puente la Reina till Azqueta; Distans: 29,3 km; lägst: 360 m; högst: 600 m; nivåskillnad: 240 m

Dag 6: Azqueta till Torres del Rio; Distans: 21,9 km; lägst: 450 m; högst: 690 m; Nivåskillnad: 240 m

Dag 7: Torres del Rio till Logroño; distans: 20 km; lägst: 380 m; högst: 570 m; nivåskillnad: 190 m

Dag 8: Logroño till Ventosa, Distans: 20 km; lägst: 300 m; högst: 640 m, nivåskillnad: 340 m

Dag 9: Ventosa till Santo Domingo de la Calsada, distans: 31,8 km; lägst: 500 m; högst: 745 m; nivåskillnad: 245 m

Dag 10: Santo Domingo de la Calsada till Belorado; distans: 22,4 km; lägst: 640 m; högst: 810 m; nivåskillnad: 170 m

Dag 11: Belorado till Atapuerca; distans: 30,3 km; lägst: 770 m; högst: 960 m; nivåskillnad: 190 m

Dag 12: Atapuerca till Burgos; distans: 17,5 km; lägst: 850 m; högst: 1080 m; nivåskillnad: 230 m

Dag 13: Burgos till Hontanas; distans: 31,5 km; lägst: 860 m; högst: 940 m; nivåskillnad: 80 m

Dag 14; Hontanas till Frómista; distans: 34,5 km; lägst: 780 m; högst: 900 m; nivåskillnad: 120 m

Dag 15: Frómista till Carrión de los Condes; distans: 20,2 km; lägst: 790 m; högst: 840 m; nivåskillnad: 50 m

Dag 16: Carrión de los Condes till Sahagun; distans: 39 km; lägsta: 840 m; högsta: 850 m; nivåskillnad: 10 m

Dag 17: Sahagún till Reliegos; distans: 27 km; lägsta: 820 m; högsta: 880 m; nivåskillnad: 60 m

Dag 18: Reliegos till León; distans: 24,1 km; lägsta: 800 m; högsta: 900 m; nivåskillnad: 100 m

Dag 19: León till Hospital de Órbigo; distans: 32,3; lägst: 820; högsta 900; nivåskillnad: 80 m

Dag 20: Hospital de Órbigo till Rabanal del Camino; distans: 37,8 km; lägsta: 1100 m; högsta 1600 m; nivåskillnad: 500 m

Dag 21; Rabanal del Camino till Molinaseca; distans: 25,6 km; lägsta: 610 m; högsta: 1100 m; nivåskillnad: 490 m

Dag 22: Molinaseca till Cacabelos; distans:21,1 km; lägsta: 480 m; högsta: 600 m; nivåskillnad: 120 m

Dag 23: Cacabelos till Herrerias; distans: 27,5 km, lägst: 480 m, högst 705 m, nivåskillnad: 225 m

Dag 24: Herreiras till Tricastela, distans: 28,9 km, lägst: 670 m, högst: 1300 m, nivåskillnad: 630 m

Dag 25: Tricastela till Morgade, distans: 31 km, lägst: 450 m, högst: 620 m, nivåskillnad: 270 m

Dag 26: Morgade till Palas de Rei, distans: 34,8 km, lägst: 350 m, högst: 720 m, nivåskillnad: 370 m

Dag 27: Palas de Rei till Arzúa, distans: 29,4 km, lägst: 320 m, högst: 420 m, nivåskillnad: 100 m

Dag 28: Arzúa till Santiago de Compostela, distans: 40,6 km, lägst: 270 m, högst, 410 m, nivåskillnad: 130 m

Litteratur

- Arendt, Hannah: Totalitarismens ursprung, Daidalos, 2020, originalet utgivet 1948
- Bibeln, 1917 års översättning
- Blomberg, Jan: Jodå, Gud spelar tärning, Slump och struktur i vetenskapens nya världsbild, Santérus förlag, 2021
- Bradbury, Ray: Fahrenheit 451, Pan/Nordstedts 1967
- Brierley, John: Camino de Santiago, Camino guides, 2017
- Coelho, Paulo: El Peregrino (Diario de un mago), Vintage Espanol, 1995
- Desmet, Mattias: The Psychology of Totalitarianism
- Ekendahl, Karl: The Good, the Bad, and the Dead, Doktorsavhandling, Uppsala Universitet
- Eklöf, Johan: Mörkermanifestet
- Glubb, John: Fate of empires and the search for survival, Blackwood, 1978
- Helge, Per: Grönskans rådslag, Rallarros, 1994
- Helge, Per: Folksånger, Rallarros, 2020
- Hemmingway, Ernest: Och solen har sin gång, Aldus/Bonniers, 1968
- Hesse, Hermann: Wanderung
- Hicks, Stephen: Postmodernismens förklaring; Skepticism och socialism från Foucault till Rosseau
- Johnson, Eyvind: Drömmar om rosor och eld, Bonniers, 1962
- Jönsson, Bodil: Tio tankar om tid, Brombergs, 1999
- Knausgaard, Karl-Ove: Morgonstjärnan
- Kyrklund, Willy: Om godheten
- Lagerkvist, Per: Ahasverus död, Bonniers
- Lagerkvist, Per: Pilgrim på havet, Bonniers
- Lagerkvist, Pär; Det heliga landet, Bonniers
- Pär Lagerkvist: Det eviga leendet, Bonniers, 1920

LeBon, Gustave: Psychologie des Foules (Massans psykologi), på svenska 1912, nytryck 2016

Lysén, Karl: Doktorsavhandling om fyra pilgrimer på medeltiden, Stockholms Universitet

Mackay, Charles: Extraordinary popular dilutions and the madness of crowds, Harriman, 2018, först utgiven 1841

Meadows, Donella; Dennis Meadows, Jörgen Randers, William Behrens: The limit to growth, Romklubben, 1972

Nordangård, Jacob: Rockefeller – En klimatsmart historia, Stiftelsen Pharos, 2019

Nørretrander, Tor: Märk världen

Orwell, Georg: 1984, Atlantis, 1983

Popper, Karl: Det öppna samhället och dess fiender

Schwab, Klaus and Thierry Malleret: COVID-19: The great reset, World Economic Forum, 2020

Thoreau, Henry David: Skogsliv vid Walden, Inledning och översättning Frans G Bengtsson, Wahlström & Widstrand, Stockholm

Wendell Berry: Konsten att vara här; Översättning och urval: Per Helge